

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja

Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 81. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2020 r.

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja

Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 81. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2020 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 81. posiedzeniu Senatu:

senatora Mieczysława Augustyna.....	7
senatora Zbigniewa Cichonia	10
senatora Jana Marii Jackowskiego	13
senatora Jana Marii Jackowskiego	15
senatora Andrzeja Kamińskiego	19
senatora Andrzeja Kamińskiego	21
senatora Stanisława Karczewskiego	24
senatora Stanisława Karczewskiego	27
senatora Kazimierza Kleiny	30
senatora Władysława Komarnickiego	33
senatora Władysława Komarnickiego	36
senatora Władysława Komarnickiego	38
senatora Jana Filipa Libickiego.....	43
senatora Jana Filipa Libickiego.....	47
senatora Grzegorza Napieralskiego.....	49
senatora Grzegorza Napieralskiego.....	51
senatora Grzegorza Napieralskiego.....	53
senatora Grzegorza Napieralskiego.....	60
senatora Grzegorza Napieralskiego.....	62
senatora Grzegorza Napieralskiego.....	64
senatora Krystiana Probierza	68
senatora Sławomira Rybickiego.....	70
senatora Sławomira Rybickiego.....	73
senatora Sławomira Rybickiego.....	75
senatora Sławomira Rybickiego.....	78
senatora Czesława Ryszki	81
senatora Waldemara Sługockiego.....	84
senatora Waldemara Sługockiego.....	87
senatora Waldemara Sługockiego.....	89
senatorów Grażyny Sztark, Piotra Zientarskiego oraz Jana Rulewskiego	91
senator Alicji Zając	96
senatora Piotra Zientarskiego	99

81. POSIEDZENIE SENATU

(26 czerwca 2019 r.)

Oświadczenie senatora Mieczysława Augustyna

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

Zwracam się do Pana z apelem dotyczącym zabezpieczenia środków finansowych w wysokości 3 milionów zł dla miasta Piły na przebudowę trzeciego – ostatniego etapu ul. Bydgoskiej.

Projekt przebudowy powyższego odcinka drogi jeszcze w listopadzie 2018 r. był zakwalifikowany na 8. miejscu listy rankingowej wniosków o dofinansowanie w ramach „Programu rozwoju gminnej i powiatowej infrastruktury drogowej na lata 2016–2019” dla województwa wielkopolskiego. Powyższy odcinek jest ważny dla miasta Piły, gdyż łączy się z jednej strony z drogą wojewódzką nr 188, a z drugiej strony – z drogą krajową nr 11 i 10. Jest też bardzo istotny dla samych mieszkańców Piły, ponieważ poprawi bezpieczeństwo zarówno pieszych, jak i zmotoryzowanych pīan. Dodatkowo korzystnie wpłynie na wizerunek tej części miasta.

Budzi wielkie zdziwienie to, że w grudniu 2018 r. z niezrozumiałych powodów inwestycja ta zepchnięta została przez Pana Premiera aż na 3. miejsce od końca. Postrzegamy to jako niedopuszczalne manipulowanie listami rankingowymi, z zastosowaniem niejasnych kryteriów. Wiele wskazuje na to, że jednym z nich była kwestia przychylności samorządu dla polityki rządu. Nasza sytuacja wydaje się potwierdzać obawy opozycji, że jednym z celów utworzenia przez rząd Funduszu Dróg Samorządowych było wykluczenie gmin rządzonych przez samorządowców z partii opozycyjnych z dostępu do środków publicznych zgromadzonych w wymienionym funduszu.

Zważywszy na powyższe, apeluję o ponowną weryfikację wniosku gminy Piła i o zabezpieczenie środków finansowych w wysokości 3 milionów zł na przebudowę ul. Bydgoskiej w budżecie na rok 2020.

*Z wyrazami szacunku
Mieczysław Augustyn*

**Stanowisko
MINISTRA INFRASTRUKTURY**

Warszawa, 16 sierpnia 2019 r.

Szanowny Pan
Mieczysław Augustyn
Senator RP

Szanowny Panie Senatorze,

odpowiadając na złożone przez Pana oświadczenie w dniu 26 czerwca br., przekazane przez Ministra Inwestycji i Rozwoju (znak: DRP-III.053.4.2019.PK) w sprawie zabezpieczenia środków finansowych z przeznaczeniem dla miasta Piła na realizację III etapu zdania pn. „Przebudowa ul. Bydgoskiej w mieście Piła na odcinku od skrzyżowania z Al. Powstańców Wielkopolskich do przejazdu kolejowego – etap III – odcinek od km 0+ 000 do km 0+ 555” uprzejmie informuję, że inicjatywa przebudowy lokalnej infrastruktury drogowej, która ma na celu rozwój bezpiecznej, spójnej i zrównoważonej sieci drogowej jest warta poparcia.

Jednakże wyjaśniam, że zgodnie z art. 19 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 2068, z późn. zm.) zarządcą dróg

gminnych jest wójt (burmistrz, prezydent miasta). W tym przypadku jest to Prezydent Miasta Piła.

W myśl art. 20 powołanej ustawy do zarządcy drogi należy m.in. opracowywanie projektów planów finansowania budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg oraz drogowych obiektów inżynierskich, pełnienie funkcji inwestora, utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą, realizacja zadań w zakresie inżynierii ruchu.

Zgodnie z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o finansowaniu infrastruktury transportu lądowego (Dz. U. z 2018, poz. 203, z późn. zm.) zadania w zakresie budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg oraz zarządzania nimi finansowane są z budżetów gmin.

Minister Infrastruktury koordynuje obecnie dwa duże mechanizmy dofinansowania przez rząd zadań własnych samorządów w zakresie budowy, przebudowy lub remontów dróg lokalnych – Fundusz Dróg Samorządowych i rezerwę subwencji ogólnej.

W ramach rezerwy subwencji ogólnej, tworzonej w budżecie państwa na mocy art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1530 z późn. zm.), przeznaczają się środki na dofinansowanie inwestycji na drogach publicznych powiatowych i wojewódzkich oraz na drogach powiatowych, wojewódzkich i krajowych w granicach miast na prawach powiatu powiatowych oraz na dofinansowanie remontu, utrzymania, ochrony i zarządzania drogami krajowymi i wojewódzkimi w granicach miast na prawach powiatu. Zatem zadanie realizowane na drodze kategorii gminnej nie może być objęte powyższym dofinansowaniem.

Drugim mechanizmem wsparcia finansowego dla dróg gminnych i powiatowych został utworzony Fundusz Dróg Samorządowych ustawą z dnia 23 października 2018 r. o Funduszu Dróg Samorządowych (Dz.U. z 2018 r. poz. 2161, z późn. zm.). Wsparcie dla inwestycji na drogach gminnych jest przyznawane na podstawie wniosków o dofinansowanie, składanych przez jednostki samorządu terytorialnego w ramach naborów przeprowadzanych na terenie każdego województwa. Za przeprowadzenie naboru oraz późniejszą ocenę wniosków o dofinansowanie odpowiadają wojewodowie. Warunkiem uzyskania dofinansowania jest złożenie przez właściwego zarządcę drogi wniosku o dofinansowanie u wojewody i spełnienie kryteriów kwalifikacyjnych.

Na podstawie art. 25 ust. 1 ww. ustawy wojewoda przedstawi ministrowi właściwemu do spraw transportu listę zadań rekomendowanych (a nie listę ostateczną) do dofinansowania ze środków Funduszu.

Na podstawie art. 26 ust. 3 ustawy zatwierdzenie listy zadań przeznaczonych do dofinansowania w danym województwie ze środków Funduszu jest wyłączną kompetencją Prezesa Rady Ministrów. Zgodnie z art. 26 ust. 1 ustawy Prezes Rady Ministrów po otrzymaniu listy może:

- dokonać zmian (zmiany wprowadzane przez Prezesa Rady Ministrów na liście mogą polegać m.in. na zmianie miejsca zadania na liście, bowiem zadania uszeregowane są od najbardziej do najmniej priorytetowego zadania rekomendowanego do dofinansowania lub np. na zmianie proponowanego procentu dofinansowania zadania lub na zmianie proponowanej kwoty dofinansowania lub na zmianach w zakresie listy rezerwowej);
- wskazać dodatkowe zadania do dofinansowania nieuwzględnione na liście.

Prezes Rady Ministrów w myśl art. 26 ust. 1 ustawy dokonuje zmian na liście uwzględniając:

- poprawę dostępności komunikacyjnej obszarów o niższej zamożności;
- wyrównywanie szans rozwojowych regionów i budowanie spójności terytorialnej kraju;
- zgodność z programami realizowanymi przez Radę Ministrów.

Prezes Rady Ministrów kierując się kryteriami, o których mowa powyżej, dokonuje zmian na liście zadań rekomendowanych do dofinansowania uwzględniając również wysokość środków Funduszu oraz ewentualnie dokonując podziału 5% rezerwy Funduszu.

Obecnie w Ministerstwie Infrastruktury prowadzona jest analiza prawidłowości sporządzonych przez wojewodów list na podstawie naboru przeprowadzonego w marcu br. (realizacja zadań w 2019 roku). Jak najsprawniejsza weryfikacja list jest obecnie priorytetem dla Ministra Infrastruktury, aby w możliwie najkrótszym terminie przekazać zweryfikowane listy do Prezesa Rady Ministrów w celu ich zatwierdzenia.

Ponadto informuję, że 12 lipca br. Pan Andrzej Adamczyk Minister Infrastruktury, na podstawie *rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie sposobu podziału środków Funduszu Dróg Samorządowych*, zaakceptował podział na poszczególne województwa środków Funduszu, które zostaną przeznaczone na dofinansowanie zadań powiatowych i gminnych w 2020 roku. 15 lipca br. Minister Infrastruktury poinformował Wojewodę Wielkopolskiego o wysokości limitu środków Funduszu na dofinansowanie zadań w województwie wielkopolskim (228,28 mln zł). Nabór wniosków na 2020 rok rozpoczął się pod koniec lipca br. Miasto Piła może wziąć udział w tym naborze.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Rafał Weber
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Zbigniewa Cichonia

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Jana Krzysztofa Ardanowskiego

Moje oświadczenie dotyczy zagrożenia powodziowego na terenie powiatu bocheńskiego.

Zwracam się z prośbą o bardziej zdecydowane i skuteczne realizowanie projektu ochrony przeciwpowodziowej w dorzeczu Odry i Wisły. Chodzi o podkomponent 3.C „Bierna i czynna ochrona w zlewni Raby”, kontrakt nr 3C.1 „Program Raba. Suche zbiorniki i pozostałe obiekty hydrotechniczne”. Tak ten projekt się nazywa, przepraszam za przydługie cytowanie.

Zwrócili się do mnie wójtowie powiatu bocheńskiego oraz burmistrzowie w tym rejonie, a także konwent starostów z prośbą o przyjęcie pomocy, albowiem istnieje zagrożenie powodziowe na terenie powiatu bocheńskiego. Są oni zaniepokojeni tym, że nie są realizowane inwestycje zaplanowane w zakresie ochrony przeciwpowodziowej i to w sytuacji, w której, jak oni tutaj piszą, zostały kilka lat temu zabezpieczone środki z pożyczki m.in. Międzynarodowego Banku Odbudowy i Rozwoju. Dziękuję serdecznie.

Zbigniew Cichoń

**Stanowisko
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

Warszawa, 12 lipca 2019 r.

Pan
Marek Gróbarczyk
Minister Gospodarki Morskiej
i Żeglugi Śródlądowej

W załączeniu przekazuję zgodnie z właściwością oświadczenie złożone przez senatora Zbigniewa Cichonia podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 26 czerwca 2019 r. w sprawie realizacji projektu ochrony przeciwpowodziowej w dorzeczu Odry i Wisły – realizacja kontraktu nr 3C.1 „Program Raba. Suche zbiorniki i pozostałe obiekty hydrotechniczne”.

Na podstawie ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 945) sprawy dotyczące ochrony przeciwpowodziowej, w tym budowy, modernizacji oraz utrzymania urządzeń wodnych zabezpieczających przed powodzią oraz koordynacji przedsięwzięć służących osłonie i ochronie przeciwpowodziowej państwa należą do działu gospodarka wodna. Działem tym, zgodnie z rozporządzeniem Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 2018 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej (Dz. U. poz. 100) kieruje Minister Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej.

Tadeusz Romańczuk
SEKRETARZ STANU

**Odpowiedź
MINISTRA
GOSPODARKI MORSKIEJ
I ŻEGLUGI ŚRÓDLĄDOWEJ**

Warszawa, 6 sierpnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Zbigniewa Cichonia podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 26 czerwca 2019 roku w sprawie zagrożenia powodziowego na terenie powiatu bocheńskiego, przedstawiam niniejszym stosowne informacje.

Uprzejmie informuję, iż problem zagrożenia powodziowego na obszarze powiatu Bocheńskiego jest stale monitorowany przez Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie (PGW WP), będące jednostką odpowiedzialną za planowanie inwestycji w gospodarce wodnej na terenie kraju oraz ich wykonanie.

W związku z niewystarczającym poziomem ochrony przeciwpowodziowej, wynikającej z wieloletniego niedofinansowania gospodarki wodnej, w Projekcie ochrony przeciwpowodziowej dorzecza Odry i Wisły (POPDOW) cały komponent 3 został poświęcony zwiększaniu bezpieczeństwa przeciwpowodziowego na obszarze zlewni Górnej Wisły.

W ramach Podkomponentu 3C.1 *Program Raba. Suche zbiorniki i pozostałe obiekty hydrotechniczne* w POPDOW zaplanowano realizację zadań inwestycyjnych obejmujących m.in. budowę i modernizację obwałowań oraz budowę suchych zbiorników przeciwpowodziowych w zlewni Raby. Równocześnie w ramach prac realizowanych przez Konsultanta wsparcia technicznego w ramach Komponentu 5.2 *Nadzór projektowo-konstrukcyjny. Zarządzanie Projektem, pomoc techniczna oraz wsparcie jednostek wdrażania projektu w zakresie wdrażania Projektu Ochrony Przeciwpowodziowej Dorzecza Odry i Wisły* przewidziano wykonanie analiz koncepcyjnych oraz opracowanie dokumentacji projektowych dla zadań planowanych w ramach Podkomponentu 3C.1.

Ponieważ zakres analiz koncepcyjnych objętych Komponentem 5.2, dotyczących obszaru zlewni Raby pokrywał się w dużej mierze z zakresem prac, jakie realizowano na zlecenie PGW WP w ramach przeglądu i aktualizacji map zagrożenia powodziowego (MZP) i map ryzyka powodziowego (MRP), RZGW w Krakowie jeszcze w 2018 roku podjął decyzję o wstrzymaniu prac Konsultanta w ramach 5.2, do momentu opracowania przez Wykonawcę MZP i MRP modeli hydraulicznych dla zaktualizowanego zakresu danych geodezyjnych i hydrologicznych na obszarze zlewni rzeki Raby.

Niestety z uwagi na opóźnienia występujące w pracach związanych z opracowaniem modeli hydraulicznych w ramach MZP i MRP, w szczególności zaś na zidentyfikowane istotne zagrożenie nieukończenia realizacji zakresu Podkomponentu 3C.1 w ramach czasowych przewidzianych POPDOW, decyzją Komitetu Sterującego z dnia 7 marca 2019 r. kontrakt na roboty budowlane Podkomponentu 3C.1 został wyłączony z Planu realizacji zamówień POPDOW.

Podjęta przez PGW WP decyzja pozwoliła uniknąć dwukrotnego wydatkowania środków publicznych na realizację zadań o takim samym zakresie.

Ponieważ prace związane z aktualizacją modeli w ramach MZP i MRP zostały już zakończone, a obecnie trwa procedura uzgodnień z wojewodami zasięgów opracowanych stref zalewowych, w aktualnej sytuacji pojawia się możliwość kontynuacji działań Konsultanta w zadaniu 5.2, tj. powrotu do analiz koncepcyjno-projektowych dla obszaru zlewni Raby.

Zgodnie z obecnymi kierunkami polityki w zakresie gospodarki wodnej, kształtowanymi przez Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej oraz podlegające jemu PGW Wody Polskie, inwestycje planowane do realizacji powinny wielokierunkowo wpisywać się w aktualne potrzeby gospodarcze kraju, a jednym z takich

istotnych obszarów jest retencja i przeciwdziałanie skutkom suszy. Zatem dotychczasowe plany związane z budową suchych zbiorników, o typowo przeciwpowodziowej funkcji, powinny zostać poddane weryfikacji, pod kątem ich wykorzystania również do alimentacji wody w czasach jej niedoborów. Kierunek taki znajduje odzwierciedlenie w przyjętych założeniach do aktualizacji planów zarządzaniem ryzykiem powodziowym, do której przystępują aktualnie Wody Polskie, których realizacja ma być skoordynowana m.in. z opracowywanym przez MGMiŻS Programem rozwoju retencji.

Mając na względzie powyższe, widzę zatem możliwość dalszej realizacji zakresu prac koncepcyjnych i projektowych w zlewni Raby, w ramach prac Konsultanta w Podkomponencie 5.2. Prace te powinny jednak zostać ukierunkowane również na aspekt poszukiwania dodatkowej retencji, np. poprzez wskazanie możliwości realizacji zbiorników wielozadaniowych, w miejsce dotychczas proponowanych zbiorników suchych – niezależnie od realizacji celu nadrzędnego, tj. zapewnienia oczekiwanego efektu redukcji zagrożenia powodziowego w dolinie rzeki Raby oraz jej dopływów.

Z poważaniem

z upoważnienia MINISTRA
Anna Moskwa
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do głównego inspektora sanitarnego Jarosława Pinkasa

Do mojego biura senatorskiego zwrócili się mieszkańcy Ciechanowa i kilku położonych w pobliżu miejscowości zaniepokojeni jakością wody pitnej dostarczanej przez Zakład Wodociągów i Kanalizacji w Ciechanowie. W poniedziałek 17 czerwca Sanepid w Ciechanowie wykrył w pobranych próbkach obecność w wodzie pitnej bakterii z grupy coli i wydał komunikat o zakazie używania tej wody do celów spożycia bez przegotowania. Niestety, ta informacja ukazała się tylko na jednym z komercyjnych portali. Jak podkreślają moi rozmówcy, Urząd Miasta Ciechanów nie zamieścił żadnej informacji w tej sprawie, co skutkowało nieświadomym spożyciem zakażonej wody. Zdarzyły się przypadki udzielania pomocy ambulatoryjnej.

W związku z tym proszę o informację, czy jednostka samorządu zawiadująca ujęciami wody dla mieszkańców jest zobowiązana do informacji o zagrożeniu skażenia wody.

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 26 lipca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 4 lipca 2019 r., znak: BPS/043-81-2290/19 przekazujące oświadczenie złożone przez senatora Jana Marię Jackowskiego podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 26 czerwca br. w sprawie kwestionowanej jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi dostarczanej z Zakładu Wodociągów i Kanalizacji w Ciechanowie Sp. z o.o., uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

W dniu 19.06.2019 r. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Ciechanowie, zwany dalej „PPIS w Ciechanowie”, na podstawie sprawozdań z badań jakości wody, stwierdził warunkową przydatność wody do spożycia, dostarczanej przez ZWiK w Ciechanowie, ze względu na stwierdzoną obecność bakterii z grupy coli w badanych próbkach. PPIS w Ciechanowie natychmiast wydał decyzję (HKN-70/19) z dnia 9.06.2019 r. stwierdzającą warunkową przydatność wody do spożycia oraz stosowny komunikat.

Równocześnie PPIS w Ciechanowie pismem z dnia 19.06.2019 r., znak: HKN.6030.1.8.2019 powiadomił Prezydenta Miasta Ciechanów o warunkowej przydatności wody do spożycia przez ludzi z wodociągu publicznego Ciechanów SUW Gostkowska oraz o obowiązkach poinformowania mieszkańców poprzez wydany komunikat o warunkowej przydatności wody do spożycia, co wynika z §26 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 7 grudnia 2017 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (Dz.U. z 2017 r. poz. 2294), oraz art. 12 ust. 5 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz.U. 2018 r. poz. 1152 z późn. zm.), mówiącymi, iż wójt, burmistrz, prezydent miasta jest obowiązany do informowania mieszkańców o jakości wody do spożycia przez ludzi poprzez

rozpowszechnienie komunikatu wydanego przez państwowego powiatowego inspektora sanitarnego (załącznik nr 1). Prezydent Miasta Ciechanów poinformował pismem z dnia 16.07.2019 r., znak: WKS.033.18.2019, że opublikował komunikat o warunkowej przydatności wody do spożycia na stronie internetowej Urzędu Miasta, ZWiK w Ciechanowie jak również rozpowszechnił informacje na portalach internetowych, gazetach lokalnych, w radiu i telewizji (załącznik nr 2). Niemniej jednak, w związku z brakiem wskazania daty zamieszczenia komunikatu na stronie Urzędu Miasta Ciechanów oraz innych portalach wskazanych w ww. piśmie, nie można odnieść się do poprawności wypełnienia obowiązku przez Gminę w zakresie bezzwłocznego rozpowszechniania komunikatów o jakości wody do spożycia, zgodnie z przywołanym powyżej §26 ww. rozporządzenia Ministra Zdrowia.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż pomimo braku prawnego obowiązku zamieszczania komunikatów o jakości wody na stronach organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej, PPIS w Ciechanowie zamieszcza aktualne informacje nt. przydatności wody do spożycia – komunikat o warunkowej przydatności wody opublikowany został niezwłocznie na stronie internetowej Państwowej Powiatowej Inspekcji Sanitarnej w Ciechanowie w dniu 19.06.2019 r. ZWiK w Ciechanowie Sp. z o.o. opublikował również informację o braku przydatności wody w dniu 26.06.2019 r.: *Komunikat: Informacja z dnia 26-06-2019 r. w sprawie warunkowej przydatności wody do spożycia z wodociągu publicznego Ciechanów SUW Gostkowo* na stronie internetowej Zakładu.

Ponadto jak wynika z informacji uzyskanej od PPIS w Ciechanowie, w okresie od 19.06.2019 r. (tj. od momentu stwierdzenia warunkowej przydatności wody do spożycia) nie zarejestrowano na nadzorowanym terenie żadnych zatruc pokarmowych, a podlegające zgłoszeniu biegunki pozostały na niezmiennym poziomie.

W związku z podejmowanymi działaniami przez zarządcę wodociągu publicznego Ciechanów SUW Gostkowska, PPIS w Ciechanowie w dniu 17.07.2019 r. stwierdził przydatność wody do spożycia przez ludzi z wodociągu publicznego Ciechanów SUW Gostkowska na podstawie wyników badań próbek wody pobranych w dniach: 1 lipca 2019 r., 8 lipca 2019 r. dotyczących parametrów fizykochemicznych oraz 15 lipca 2019 r. dotyczących parametrów mikrobiologicznych. Aktualne komunikaty o jakości wody przeznaczonej do spożycia z wodociągów nadzorowanych przez PPIS w Ciechanowie zamieszczane są na bieżąco na stronie internetowej Państwowej Powiatowej Inspekcji Sanitarnej w Ciechanowie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż po zebranych materiale w niniejszej sprawie oraz jego analizie należy stwierdzić, iż prowadzone przez PPIS w Ciechanowie czynności w zakresie postępowania w sprawie stwierdzonej warunkowej jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi były zgodne z przepisami prawa krajowego.

Z poważaniem

GŁÓWNY INSPEKTOR SANITARNY

z up.

Grzegorz Hudzik

Zastępca

Głównego Inspektora Sanitarnego

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji
Witolda Kołodziejskiego

Do mojego biura senatorskiego zwrócili się mieszkańcy korzystający z telewizji naziemnej. Moi rozmówcy wskazują na duże zakłócenia odbioru w różnych częściach kraju. Sytuacja ta powoduje dużą dolegliwość dla odbiorców ww. telewizji.

Proszę o informację, co jest przyczyną pogorszenia sygnału i w jakiej perspektywie czasowej sytuacja z odbiorem wróci do normy.

Jan Maria Jackowski

**Stanowisko
PRZEWODNICZĄCEGO
KRAJOWEJ RADY RADIOFONII
I TELEWIZJI**

Warszawa, 23 sierpnia 2019 r.

Pan
Jan Maria Jackowski
Senator Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Senatorze,

w związku z Pańskim oświadczeniem, złożonym na 81. posiedzeniu Senatu RP w dniu 26 czerwca 2019 roku, dotyczącym zakłóceń odbioru telewizji naziemnej w różnych częściach kraju, uprzejmie informuję, że Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji trudno odnieść się do tak ogólnie sformułowanego przez Pana Senatora problemu. Bez wskazania obszaru występowania zakłóceń nie było możliwe przekazanie sprawy do odpowiednich delegatur Urzędu Komunikacji Elektronicznej, właściwych dla miejsc, w których te zakłócenia występują. UKE, jako organ właściwy w przedmiotowej sprawie, dysponuje technicznymi możliwościami do przeprowadzenia badań w celu ustalenia przyczyn występowania nieprawidłowości w odbiorze sygnału radiowego lub telewizyjnego.

Biorąc pod uwagę wskazany przez Pana Senatora problem zwróciłem się do prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej p. Marcina Cichego oraz prezesa Zarządu Spółki Emitel SA p. Andrzeja Kozłowskiego o przekazanie KRRiT informacji na temat poruszonego problemu. Dalsze informacje w tej sprawie prześlę Panu Senatorowi w odrębnej korespondencji.

Jednocześnie informuję, że w przypadku dalszego występowania opisanych przez Pana Senatora zakłóceń, mieszkańcy danego terenu mogą zwracać się bezpośrednio do delegatur UKE właściwych dla ich miejsca zamieszkania. Dane kontaktowe do poszczególnych delegatur znajdują się na stronie internetowej urzędu pod adresem: <https://www.uke.gov.pl/kontakt/delegatury/>

Z poważaniem

Witold Kołodziejski

**Odpowiedź
PRZEWODNICZĄCEGO
KRAJOWEJ RADY RADIOFONII
I TELEWIZJI**

Warszawa, 24 września 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do odpowiedzi z 23 sierpnia 2019 roku (DPz-WSW.051.773.5.2019) uprzejmie informuję, że Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji otrzymała wyjaśnienia prezesa Zarządu spółki Emitel p. Andrzeja Kozłowskiego w sprawie Oświadczenia Senatora RP Jana Marii Jackowskiego, złożonego na 81. posiedzeniu Senatu RP w dniu 26 czerwca 2019 roku, dotyczącego zakłóceń odbioru telewizji naziemnej w różnych częściach kraju.

Z przekazanych wyjaśnień wynika, że spółka Emitel nie odnotowała w ostatnim okresie jakiegokolwiek nieprzewidzianego wzrostu występowania zakłóceń odbioru telewizji naziemnej, a te, które występowały miały charakter czasowych przerw w emisji lub spadku zasięgu obszarów emisyjnych. Powodem tych zakłóceń były wzmożone, rutynowe prace konserwacyjno-remontowe w okresie wiosenno-letnim lub przerwy wynikające z występujących, szczególnie w okresie letnim, trudnych warunków atmosferycznych, takich jak np. intensywne opady i wyładowania atmosferyczne.

Jak poinformował prezes A. Kozłowski, wspomniane prace modernizacyjne wynikają z przepisów prawa budowlanego oraz konieczności konserwacji i wymiany elementów infrastruktury nadawczej, która ulega zwykłemu zużyciu. Wszystkie te prace i w związku z tym występujące zakłócenia, ustalane są z wyprzedzeniem z nadawcami i mają ograniczony charakter co do czasu trwania i zasięgu oddziaływania. Spółka Emitel na swojej stronie internetowej (pod adresem: <https://www.emitel.pl/strefa-klienta/#przerwy-konserwacyjne>) na bieżąco, z wyprzedzeniem dwóch tygodni, informuje o planowanych pracach konserwacyjnych przewidzianych do realizacji. Udostępniona informacja zawiera nazwę programu, którego odbiór może być utrudniony, godzinę i dzień rozpoczęcia prac oraz planowany dzień i godzinę zakończenia. W załączeniu przesyłam do wiadomości Pana Marszałka wykazy remontów i modernizacji oraz dziennych przerw konserwacyjnych zaplanowanych i zrealizowanych przez spółkę Emitel w 2019 roku, które przekazał do KRRiT prezes A. Kozłowski.

Ponadto w swoich wyjaśnieniach prezes A. Kozłowski podkreślił, że spółka Emitel dokłada należytej staranności, aby emisja sygnału naziemnej telewizji cyfrowej była realizowana w sposób ciągły, przy zachowaniu najwyższej jakości świadczonych usług, w celu zapewnienia odbiorcom nieprzerwanego dostępu do telewizji naziemnej, a nadawcom możliwości realizacji przez nich misji społecznej i planów biznesowych.

Uprzejmie proszę Pana Marszałka o przyjęcie powyższych informacji.

Z poważaniem

Witold Kołodziejski

**Odpowiedź
PRZEWODNICZĄCEGO
KRAJOWEJ RADY RADIOFONII
I TELEWIZJI**

Warszawa, 11 października 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do korespondencji z 24 września 2019 roku (DPz-WSW.051.773.7.2019) uprzejmie informuję, że Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji otrzymała – przekazane z upoważnienia Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej – wyjaśnienia dyrektora Departamentu Kontroli UKE p. Dominika Kołtunowicza, w sprawie oświadczenia Senatora RP Jana Marii Jackowskiego, złożonego na 81. posiedzeniu Senatu RP w dniu 26 czerwca 2019 roku, dotyczącego zakłóceń odbioru telewizji naziemnej w różnych częściach kraju.

Jak wskazuje dyr. D. Kołtunowicz (cyt.): *od chwili wdrożenia w Polsce Naziemnej Telewizji Cyfrowej (NTC) Urząd Komunikacji Elektronicznej obserwuje systematyczny spadek liczby zgłoszeń dotyczących problemów z odbiorem programów telewizyjnych. W roku 2018 takich zgłoszeń było 330, natomiast przez 8 miesięcy 2019 r. wpłynęło do UKE łącznie 128 zgłoszeń zakłóceń w odbiorze radiowo-telewizyjnym, z czego w 69 przypadkach zgłoszenie okazało się niezasadne. Dla porównania należy przywołać, że od początku 2019 r. zgłoszeń o zakłóceniach w pozostałych służbach radiokomunikacyjnych, w tym w sieciach komórkowych wpłynęło do UKE ponad 2100 (niezasadnych – 240). Z powyższego wynika, że sprawa problemu z odbiorem naziemnej telewizji cyfrowej nie ma charakteru masowego, a jak pokazuje doświadczenie UKE, przyczyną braku możliwości odbioru NTC jest najczęściej położenie geograficzne, tj. ukształtowanie terenu powodujące brak bezpośredniej widoczności nadajnika przez indywidualne systemy antenowe mieszkańców. Kolejną najczęściej obserwowaną przyczyną bywa wadliwy abonencki system antenowy, bądź skierowanie go na niewłaściwy ośrodek nadawczy.*

Z przekazanych wyjaśnień wynika także, że w decyzjach Prezesa UKE (cyt.) dotyczących rezerwacji częstotliwości przeznaczonych do rozpowszechniania lub rozprowadzania programów w ramach multipleksów MUX 1, MUX 2, MUX 3 i MUX 8 podmioty dysponujące tymi częstotliwościami uzyskały prawo do ich wykorzystywania na terenie całej Polski. Należy jednak zauważyć, że ze względu na sposób rozchodzenia się fal radiowych, ukształtowanie terenu oraz ze względów ekonomicznych nie ma możliwości zapewnienia pokrycia 100% powierzchni kraju sygnałami wymienionych wyżej multipleksów. Ani obowiązujące przepisy prawa, ani zapisy decyzji rezerwacyjnych nie zobowiązują podmiotów dysponujących częstotliwościami przeznaczonymi dla MUX 1-3 i MUX 8 do pokrycia sygnałem 100% powierzchni Polski. Sygnał danego multipleksu może, ale nie musi być dostępny na terenie całej gminy. Jeśli jest tam dostępny na poziomie gwarantującym poprawny odbiór treści, wówczas podlega ochronie przed zakłóceniami.

Z powyższych powodów – jak podkreślił dyr. D. Kołtunowicz (cyt.) obowiązki uzyskania określonego pokrycia sygnałem MUX 1-3 dotyczą liczby ludności kraju, a w przypadku MUX 4 i MUX 8 określonego tempa rozwoju sieci. Odnosząc się do kwestii sposobów weryfikacji czy wydawane decyzje o rezerwacji częstotliwości przeznaczonych dla NTC służą zapewnieniu efektywnej gospodarki widmem radiowym, uprzejmie informuję, że Prezes UKE w ramach swoich ustawowych kompetencji za każdym razem analizuje efektywność wykorzystania rezerwowych zasobów częstotliwości, gdyż zgodnie z art. 114 ust. 3 pkt 5 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne rezerwacji częstotliwości dokonuje się dla podmiotu, który spełnia

wymagania określone ustawą oraz jeżeli częstotliwości mogą być wykorzystywane w sposób efektywny.

Ponadto – jak wynika z przekazanego stanowiska – (cyt.:) przeprowadzanie przez Prezesa UKE oceny efektywności zamierzonego wykorzystania częstotliwości odnosi się nie tylko do częstotliwości objętych wnioskiem, lecz także do innych częstotliwości, których wykorzystanie może być uzależnione od częstotliwości objętych rezerwacją. W przypadku MUX 1 i MUX 2 rezerwacje częstotliwości dokonane zostały w celu ich współużytkowania, co samo w sobie leży u podstaw efektywnej czyli skutecznej gospodarki widmem częstotliwości. Jednocześnie bogata i zróżnicowana oferta programowa w ramach MUX 1-4 i MUX 8 przyczynia się do realizacji zasady pluralizmu mediów. Ponadto zastosowanie w transmisji wymienionych multipleksów efektywnych metod kompresji obrazu i dźwięku oraz nowoczesnych sposobów modulacji sygnału zapewnia możliwość przestania dużej ilości danych multimedialnych w ramach dostępnego pasma częstotliwości.

Dyr. D. Kołtunowicz poinformował także, że (cyt.:) Prezes UKE sprawdza również (w kontekście analizy przesłanki ochrony przed szkodliwymi zakłóceniami, o której mowa w art. 114 ust. 3 pkt 3 ustawy Prawo telekomunikacyjne) czy wykorzystywanie zarezerwowanej częstotliwości nie wpłynie na wykorzystanie innych częstotliwości i czy w związku z tym pozostały zasób częstotliwości również będzie mógł być efektywnie wykorzystywany. Należy też zwrócić uwagę, iż wskazane w decyzjach rezerwacyjnych warunki wykorzystania częstotliwości określone zostały w taki sposób, aby programy rozpowszechniane lub rozprowadzane w ramach MUX 1-4 i MUX 8 mogły być odbierane z dobrą jakością i bez zakłóceń. W tym miejscu należy podkreślić, że zgodnie z analizami numerycznymi przeprowadzonymi przez Prezesa UKE, potwierdzonymi, w razie wątpliwości, pomiarami sygnału, nałożone na operatorów omawianych multipleksów zobowiązania uzyskania określonego pokrycia powierzchniowego i ludnościowego zostały zrealizowane¹. Prezes UKE nie ma zatem podstaw do interwencji w tej materii.

Jednocześnie – jak wskazał dyr. D. Kołtunowicz – (cyt.) z uwagi na niewielką skalę problemu (59 zasadnych zgłoszeń w 2019 r.), UKE nie tworzy map obrazujących zasięgi terytorialne ewentualnych zakłóceń. Z reguły po wizycie pracowników UKE u zgłaszającego utrudnienie w odbiorze telewizyjnym i wyjaśnieniu, jak należy zbudować abonencki system antenowy i na który ośrodek nadawczy skierować antenę, problem przestaje występować.

Uprzejmie proszę Pana Marszałka o przyjęcie powyższych uzupełniających informacji w sprawie oświadczenia Senatora RP Jana Marii Jackowskiego.

Z poważaniem

Witold Kołodziejski

¹ Art. 7 ust. 2 i art. 9 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 30 czerwca 2011 r. o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 649) w odniesieniu do MUX 1-3 i decyzjach o rezerwacji częstotliwości w odniesieniu do MUX 4 i MUX 8.

Oświadczenie senatora Andrzeja Kamińskiego

skierowane do ministra energii Krzysztofa Tchórzewskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do Pana Ministra w reakcji na apel wójta gminy Miedźna, pana Jana Słoninki, oraz przewodniczącego rady gminy, pana Andrzeja Kempnego, z dnia 20 marca 2019 r., złożony w moim biurze senatorskim w Bielsku-Białej w dniu 9 kwietnia 2019 r., a dotyczący podjęcia działań zmierzających do ewentualnego zwolnienia wspomnianej gminy z obowiązku zapłaty odsetek od nadpłaty z tytułu opodatkowania kopalnianej infrastruktury podziemnej.

Zaległości te wynikają ze sporu organu podatkowego z podatnikiem, czyli przedsiębiorcą górnictwem, którym dziś zarządza Spółka Restrukturyzacji Kopalń SA z siedzibą w Bytomiu. Spór powstał na gruncie rozbieżności interpretacyjnych związanych z opodatkowaniem podatkiem od nieruchomości podziemnych wyrobisk górniczych. Dopiero wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 września 2011 r. rozstrzygnął tę kwestię na korzyść podatnika, co spowodowało konieczność zwrotu nadpłaty podatku z odsetkami.

Obecnie zadłużenie odsetkowe może sięgnąć nawet 17 milionów zł, co dla gminy Miedźna wiązać się będzie z tragicznymi konsekwencjami finansowymi i społecznymi. Gmina Miedźna dopiero co podniosła się z upadku po likwidacji największego w gminie pracodawcy KWK „Piaś II”, dawny „Czeczott”, dlatego też kolejne konsekwencje związane z funkcjonowaniem tego zakładu w Miedźnej należy uznać za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Mając na uwadze okoliczności faktyczne i prawne przedmiotowej sprawy oraz popierając działania organów gminy Miedźna podejmowane w interesie gminy i jej mieszkańców, proszę Pana Ministra o wskazanie, czy widzi Pan możliwość podjęcia stosownych działań mogących zmierzać do uzasadnionego, jak się zdaje, zwolnienia gminy ze wspomnianego długu lub przynajmniej jego ograniczenia.

Andrzej Kamiński

Odpowiedź

Warszawa, 12 lipca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym przez Senatora Andrzeja Kamińskiego na 81. posiedzeniu Senatu w dniu 26 czerwca 2019 r. znak: BPS/043-81-2292/19 w sprawie podjęcia przez Ministra Energii działań zmierzających do zwolnienia gminy Miedźna z obowiązku zapłaty odsetek od nadpłaty z tytułu opodatkowania kopalnianej infrastruktury podziemnej, uprzejmie udzielam następującego wyjaśnienia.

Kwestie udzielenia ulg lub innych udogodnień w rozliczeniu przez gminy ich zobowiązań z tytułu nadpłat, należy rozpatrywać w kategoriach obowiązujących przepisów.

W sposób kompleksowy zostały one uregulowane w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – *Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900, 924, 1018)*. Art. 120 ustawy

wyłącza dowolność i uznaniowość w rozliczaniu nadpłat. Zgodnie z ww. artykułem organy postępują z nadpłatami wyłącznie w sposób wynikający z przepisów.

Przepisy nie przewidują możliwości udzielenia przez podatnika organowi podatkowemu jakichkolwiek ulg w zakresie zwrotu nadpłat – czy to w postaci ich umorzenia (zwolnienia z długu), czy rozłożenia spłat na raty. Dotyczy to zarówno kwoty należności głównej jak i oprocentowania nadpłat.

Zgodnie z *art. 78 §1 ustawy* nadpłaty podlegają zasadniczo oprocentowaniu w wysokości równej wymiarowi odsetek za zwłokę pobieranych od zaległości podatkowych. Ponieważ odsetki powstają z mocy prawa, a nie dzięki uznaniu podatnika, nie jest możliwe swobodne decydowanie o fakcie ich naliczania lub jego braku. W rezultacie, nie można zrzec się uprawnienia do oprocentowania nadpłaty.

Rozwiązaniem, które w korzystny sposób reguluje kwestie nadpłaty podatku z perspektywy gminy jest instytucja zaliczenia nadpłaty na poczet przyszłych zobowiązań podatkowych. Zgodnie bowiem z treścią *art. 76 ustawy* Spółka jest uprawniona do złożenia dyspozycji uprawniającej do rozliczenia należnej jej nadpłaty w taki sposób, iż nadpłata byłaby sukcesywnie zaliczana przez organy podatkowe na poczet powstających zobowiązań podatkowych.

Z poważaniem

Krzysztof Tchórzewski
MINISTER

Oświadczenie senatora Andrzeja Kamińskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka oraz do prezesa zarządu PKP Polskich Linii Kolejowych SA Ireneusza Merchela

W chwili obecnej przez sołectwo Piasek przebiegają linie kolejowe łączące trasy Katowice – Zwardoń i Katowice – Wisła Głębce. Z dworca w Piasku korzystają między innymi mieszkańcy: Piasku, Studzienic, Czarkowa, osiedli Polne Domy i Powstańców Śląskich, a także sołectwa Radostowice należące do gminy Suszec. Niestety już od kilku lat poczekalnia dla pasażerów jest zamknięta, a na budynku widnieje napis „do wynajęcia”. Stan okolicy dworca jest zły; oczekujące osoby skarżą się na spadający tynk, który zagraża bezpieczeństwu.

Mimo że mieszkańcy chętnie wybieraliby kolej jako środek transportu, to brak podstawowego komfortu oczekiwania na przyjazd pociągu powoduje, że odstępują oni od tego rozwiązania. Z uwagi na to oraz na fakt, że nie wszyscy mieszkańcy mają możliwość wyboru środka transportu innego niż kolej, zasadne jest zapewnienie godziwych warunków oczekiwania na transport publiczny, zwłaszcza podczas długiego oczekiwania spowodowanego opóźnieniem pociągu w niesprzyjających warunkach atmosferycznych.

W związku z tym zwracam się z prośbą o rozważenie możliwości otwarcia poczekalni dworcowej, a także o remont dworca i jego okolicy. Proszę o poinformowanie mnie o ustaleniach i możliwościach w tym zakresie.

Andrzej Kamiński

**Odpowiedź
PREZESA ZARZĄDU PKP
POLSKICH LINII KOLEJOWYCH SA**

Warszawa, 30 lipca 2019 r.

Pani Maria Koc
Wicemarszałek Senatu

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo nr BPS/043-81-2293-PLK/19 z dnia 4 lipca 2019 r. dotyczące oświadczenia Senatora Andrzeja Kamińskiego w sprawie przystanku Piasek PKP Polskie Linie Kolejowe SA (dalej: „Spółka”) informują, że w zakresie ew. remontu obiektu dworcowego Spółka przekazała sprawę do jego właściciela, tj. spółki PKP SA.

Niezależnie od powyższego informujemy, że w omawianej lokalizacji w ubiegłych latach została wykonana naprawa nawierzchni peronów wraz z drogami dojazdu. W roku bieżącym przystanek zostanie wyposażony w kompletne oznakowanie stałe, tj. tablice z nazwą stacji, nr peronu oraz tablice kierunkowe.

Aktualny stan techniczny wiaty znajdującej się na peronie II jest dobry, pozwalający swobodnie korzystać z obiektu w czasie niekorzystnych warunków atmosferycznych (vide załączona dokumentacja zdjęciowa).

Informujemy ponadto, że przystanek osobowy Piasek na linii kolejowej nr 139 jest objęty projektem inwestycyjnym pn. „Prace na podstawowych ciągach pasażerskich (E30 i E65) na obszarze Śląska, Etap I: linia E65 na odc. Będzin – Katowice – Tychy – Czechowice-Dziedzice – Zebrzydowice”. Projekt ten podzielony jest na mniejsze odcinki, a omawiany przystanek jest ujęty w tzw. „Lot B”. Obecnie trwają prace projektowe na odcinku Tychy – Goczałkowice-Zdrój, na którym znajduje się p.o. Piasek.

Planowana modernizacja infrastruktury kolejowej uwzględnia m.in. przebudowę 2 peronów na p.o. Piasek z pełnym wyposażeniem, budową nowych wiat peronowych oraz dostosowaniem peronów dla osób o ograniczonej możliwości poruszania się.

W przypadku pozyskania źródła finansowania prace budowlane mogłyby zostać wykonane w kolejnej perspektywie finansowej.

Z poważaniem

PREZES ZARZĄDU

Ireneusz Merchel

CZŁONEK ZARZĄDU

Piotr Majerczak

**Odpowiedź
PREZESA ZARZĄDU PKP SA**

Warszawa, 8 sierpnia 2019 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

nawiązując do pisma z 4 lipca br. przekazanego do PKP SA przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA w sprawie oświadczenia złożonego przez Senatora RP Pana Andrzeja Kamińskiego w sprawie zagospodarowania i modernizacji dworca w Piasku (znak pisma: BPS/043-81-2293/PLK/19) proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Budynek dworca w Piasku umiejscowiony jest przy czynnej linii kolejowej nr 139. Aktualnie zagospodarowana jest część jego pomieszczeń, tj. PKP Polskie Linie Kolejowe SA (dalej: PKP PLK SA) wynajmuje 13.60 m² na potrzeby związane z prowadzeniem ruchu kolejowego. Pozostała niezagospodarowana część dworca stanowi poczekalnię. W związku z rezygnacją przewoźników z najmu powierzchni ogólnodostępnej, poczekalnia jest nieczynna od 2005 roku.

Mając na uwadze potrzeby związane z otwarciem poczekalni na dworcu w Piasku, PKP SA Oddział Gospodarowania Nieruchomościami w Katowicach wystąpi do:

- 1) Gminy z propozycją rozważenia możliwości przejęcia i utrzymania poczekalni do spełnienia podstawowych funkcji dworcowych w odpowiedzi na zapotrzebowanie lokalnej społeczności,
- 2) PKP PLK SA z propozycją zawarcia porozumienia na otwieranie i zamykanie poczekalni dworca Piasek przez pracowników PKP PLK SA (dyżurnego ruchu) w godzinach od 05:00 do 21:00.

W kwestii możliwości przeprowadzenia remontu dworca i jego okolicy informuję, że dworzec kolejowy Piasek nie znajduje się na liście obiektów, dla których zostały zidentyfikowane potrzeby inwestycyjne przewidziane do realizacji w ramach Programu Inwestycji Dworcowych na lata 2016-2023. Jednakże z uwagi na trwającą modernizację linii kolejowych nr 139 i 150 na odcinku Most Wisła – Czechowice-Dziedzice – Zabrzeg (projekt CEF Prace na podstawowych ciągach pasażerskich (E 30 i E 65) na obszarze Śląska. etap I: linia E 65 na odc. Będzin – Katowice – Tychy – Czechowice-Dziedzice – Zebrzydowice, LOT C odcinek Most Wisła – Czechowice-Dziedzice – Za-

brzeg), rozważone zostanie ujęcie dworca Piasek na liście zadań inwestycyjnych PKP SA do realizacji w kolejnych latach.

Dodatkowo informuję, że zgodnie z protokołem z rocznej kontroli stanu technicznego budynku jego stan oceniono jako dostateczny – brak jest pilnych zaleceń do realizacji. Aktualnie planowana jest naprawa zadaszania przed wejściem do budynku.

Z poważaniem

PREZES ZARZĄDU

Krzysztof Mamiński

Odpowiedź
MINISTRA INFRASTRUKTURY

Warszawa, 24 lipca 2019 r.

Pan

Stanisław Karczewski

Marszałek Senatu

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Andrzeja Kamińskiego, podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 26 czerwca 2019 r., dotyczące remontu i zagospodarowania dworca w Piasku, uprzejmie informuję, że obecnie część pomieszczeń dworca wynajmowana jest przez PKP SA spółce PKP PLK SA na potrzeby związane z prowadzeniem ruchu kolejowego. Pozostała niezagospodarowana część dworca, która stanowi poczekalnia jest nieczynna od 2005 r. z powodu rezygnacji przewoźników z najmu.

Jednocześnie informuję, że PKP SA mając na uwadze potrzeby związane z otwarciem poczekalni na dworcu w Piasku wystąpiła do samorządu terytorialnego z propozycją przejęcia i utrzymywania poczekalni oraz do PKP PLK SA z propozycją zawarcia porozumienia na otwieranie i zamykanie poczekalni przez dyżurnego ruchu w godzinach 5:00 – 21:00.

Odnosząc się do kwestii przeprowadzenia remontu dworca i okolicy PKP SA poinformowała, że dworzec kolejowy w Piasku nie znajduje się na liście obiektów, dla których zostały zidentyfikowane potrzeby inwestycyjne przewidziane do realizacji w ramach Programu Inwestycji Dworcowych na lata 2016–2023. Jednakże z uwagi na trwającą modernizację linii kolejowych nr 139 i 150 na odcinku Most Wisła – Czechowice-Dziedzice – Zabrzeg, Spółka rozważy ujęcie dworca w Piasku na liście zadań inwestycyjnych PKP SA realizowanych w kolejnych latach.

PKP SA nadmieniła również, że zgodnie z protokołem z rocznej kontroli stanu technicznego przedmiotowego budynku, jego stan oceniono jako dostateczny – brak jest pilnych zaleceń do realizacji. Aktualnie Spółka planuje naprawę zadaszania przed wejściem do budynku.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia

MINISTRA INFRASTRUKTURY

Andrzej Bittel

Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Stanisława Karczewskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Zwrócił się do mojego biura senatorskiego pan J.S., właściciel działki o nrze ew. (...) położonej w miejscowości P., gmina Grójec, z prośbą o podjęcie interwencji senatorskiej w sprawie wykupu nieruchomości gruntowej w związku z budową drogi ekspresowej S7 na odcinku od węzła Lotnisko na Południowej Obwodnicy Warszawy do obwodnicy Grójca.

Pan J.S. poinformował mnie, że posiada 7-hektarowe gospodarstwo sadownicze wraz z siedliskiem. Na mocy decyzji wojewody mazowieckiego nr (...) zezwalającej na realizację inwestycji drogowej siedlisko pana J.S. – wcześniej zlokalizowane na działce o nrze ew. (...) – straciło około 45% powierzchni. Na części, która pozostała, znajdują się w jednym ciągu: dom mieszkalny, przechowalnia owoców i budynek socjalny.

W wyniku wywłaszczenia i ustalenia nowych granic działki budynki te są zlokalizowane jedynie 5 m od granicy działki. Należy tutaj zauważyć, że w sąsiedztwie nie ma budynków usytuowanych w tak bliskiej odległości od planowanej drogi lokalnej przy drodze ekspresowej S7. Dodatkowo wjazd do przechowalni znajduje się 15 m od planowanej drogi lokalnej, co wyklucza poruszanie się tam ciągnikiem z przyczepą czy samochodem ciężarowym, a w związku z faktem, że przechowalnia znajduje się 1 m poniżej poziomu gruntu – także wózkiem widłowym. Planowany zjazd z drogi lokalnej wydaje się nieodpowiedni do przeznaczenia i sposobu użytkowania przechowalni. Z projektu budowy wynika również, że droga lokalna i przylegający ciąg rowerowo-pieszny będą znacznie podwyższone, dlatego właściciel nieruchomości obawia się zalewania posesji, zwłaszcza że w projekcie brak jest po stronie nieruchomości pana J.S. rowu odwadniającego.

Produkcja jabłek jest specyficzną gałęzią rolnictwa i wymaga na przykład posiadania przechowalni owoców. W sytuacji pana J.S., dla którego ta produkcja jest źródłem utrzymania, korzystanie z własnej przechowalni będzie niemożliwe, a poruszanie się pojazdami i maszynami będzie znacznie utrudnione. Budowa nowego budynku w obrębie siedliska wymaga dużego nakładu środków finansowych oraz czasu. W związku z tym wydaje się, że pozostała we władaniu pana J.S. część nieruchomości nie nadaje się do prawidłowego wykorzystania na dotychczasowe cele.

Pan J.S. złożył w 2014 r. wniosek do generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad o wykup całości siedliska. Następnie, w lutym 2019 r., złożył wniosek o wykup na podstawie zapisów §13 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych. Do chwili obecnej brak jest odpowiedzi.

W związku z tym uprzejmie proszę Pana Ministra o przeanalizowanie sytuacji pana J.S. i nadzór nad toczącym się w Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad postępowaniem w sprawie wykupu nieruchomości.

Stanisław Karczewski

Odpowiedź

Warszawa, 6 sierpnia 2019 r.

Szanowna Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu RP

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo z dnia 4 lipca br. znak: BPS/043-81-2294/19, przy którym przekazano oświadczenie senatora Stanisława Karczewskiego, w sprawie przejęcia na rzecz Skarbu Państwa działki pana J.S. o nr ew. 62/3 obręb 0030 Podole w związku z realizacją zadania pn. „Przebudowa drogi S7 Warszawa – obwodnica Grójca, odcinek węzeł Tarczyn Północ (bez węzła) – początek obwodnicy Grójca”, uprzejmie przekazuję następujące wyjaśnienia.

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad działka o nr ew. 62 obręb 0030 Podole na podstawie decyzji Wojewody Mazowieckiego z dnia 7 stycznia 2019 r. o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej (ZRID) znak O.WA.I-3.701.924.2019.JK, została podzielona na działki o nr ew. 62/1 (o powierzchni 360 m²), 62/2 (o powierzchni 1589 m²) i 62/3 (o powierzchni 2468 m²). Działka o nr ew. 62/2 na mocy przedmiotowej decyzji stała się własnością Skarbu Państwa.

Odnosząc się do kwestii rozpatrzenia przez GDDKiA wniosku o wykup nieruchomości resztującej, GDDKiA poinformowała wnioskodawcę pismem z dnia 20 marca br., że przedmiotowy wniosek zostanie rozpatrzony po ustatecznieniu się ww. decyzji ZRID wydanej przez Wojewodę Mazowieckiego.

Dodatkowo jak zapewnia GDDKiA na działce o nr ew. 62/3 zlokalizowany jest dom mieszkalny połączony z garażem pełniącym funkcję przechowalni owoców oraz zespolony z budynkiem socjalnym. Na początkowym etapie opracowywania projektu budowlanego do działki o nr ew. 62/3 został zaprojektowany jeden zjazd. W wyniku interwencji pana J.S., po wizji lokalnej z udziałem projektanta oraz Inżyniera Kontraktu, do projektu budowlanego wprowadzono zmiany: poszerzono zjazd stanowiący dojazd do budynku gospodarczego oraz doprojektowano drugi zjazd w celu skomunikowania pozostałej części działki. Do powyższego rozwiązania pan J.S. nie wniósł uwag.

Zgodnie z projektem budowlanym woda opadowa z drogi DZ3 (jezdni, ciąg pieszo-rowerowy, pobocze) odprowadzana będzie do rowu zlokalizowanego pomiędzy drogą DZ3 a drogą S7. Ukształtowanie istniejącej powierzchni działki wskazuje pochylenie terenu w kierunku „od drogi”. W związku z powyższym nie zachodzi sytuacja, w której wody opadowe będą napływać w kierunku drogi i gromadzić się na styku droga/działka pana J.S. Zaprojektowane rozwiązania zapewniają prawidłową gospodarkę wodną i nie zakłócają stosunków wodnych.

Niezależnie od powyższego należy wyjaśnić, że zgodnie z art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2018 poz. 1474 z późn. zm.) zwanej dalej „specustawą” jeżeli przejęta jest część nieruchomości, a pozostała część nie nadaje się do prawidłowego wykorzystania na dotychczasowe cele, właściwy zarządca drogi jest obowiązany do nabycia, na wniosek właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości, w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego tej części nieruchomości.

Zgodnie z jednolitym stanowiskiem doktryny: wniosek złożony w trybie art. 13 ust. 3 specustawy nie jest rozpatrywany w trybie postępowania administracyjnego, gdyż nie jest to sprawa administracyjna w rozumieniu K.p.a. Nabywanie na żądanie właściciela tzw. resztówek, tj. części nieruchomości pozostałej po wywłaszczeniu, która wskutek wywłaszczenia nie nadaje się na dotychczasowe cele, nie jest prostą kontynuacją postępowania wywłaszczeniowego, czy też nowym postępowaniem administracyjnym w tym przedmiocie. Jest to – mimo że nabywcą omawianej części nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa jest organ administracji publicznej – roszczenie

cywilnoprawne, którego w razie sporu strona może dochodzić przed sądem powszechnym. (Wyrok z dnia 4 czerwca 2007 r. – Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie I SA/Wa 137/07 LEX nr 351339 oraz Wyrok z dnia 30 maja 2007 r. – Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie I SA/Wa 450/07 LEX nr 346989).

Zgodnie z art. 2 §1 w związku z art. 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360 z późn. zm.), do rozpoznawania spraw ze stosunków z zakresu prawa cywilnego (spraw cywilnych) powołane są sądy powszechne, o ile sprawy te nie należą do właściwości sądów szczególnych, oraz Sąd Najwyższy.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Rafał Weber
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Stanisława Karczewskiego

skierowane do głównego inspektora nadzoru budowlanego Norberta Książka

Szanowny Panie Inspektorze!

Zwrócił się do mojego biura senatorskiego pan W.S., zamieszkały: ul. (...) w B., właściciel działki o nrze ew. (...), z prośbą o złożenie oświadczenia senatorskiego w sprawie zatrzymania budowy, nakazania rozbiórki i cofnięcia decyzji na budowę wiaty zlokalizowanej na sąsiedniej działce o nrze ew. (...).

Z przedstawionych przez pana W.S. dokumentów wynika, że zwrócił się on o zatrzymanie budowy i cofnięcie decyzji na budowę wiaty na nieruchomości sąsiedniej w styczniu 2013 r. Wiata została zbudowana na podstawie zgłoszenia, do którego nie zgłoszono sprzeciwu, u starosty (...). Skarżący zanegował odległość wiaty od granicy działki, zarzucił również, że organ I instancji nie uwzględnił faktu zastaniania okna w jego budynku mieszkalnym.

Decyzją z dnia 5 marca 2013 r. znak (...) Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego odmówił nałożenia obowiązku na inwestora zatrzymania budowy i cofnięcia decyzji na budowę wiaty. Toczące się od tamtego czasu postępowanie administracyjne nie zostało do tej chwili zakończone pomimo procedowania przez wszystkie instancje.

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku sygn. akt II OSK 189/14 za- uważył, że przedmiotowa wiata o długości 7,02 m i dwóch ścianach nie spełnia wymogów zawartych w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Spełnia zaś funkcje użytkowe budynku, dlatego rozważenia wymaga, czy winna być usytuowana w sposób określony w §12 przywołanego rozporządzenia.

Po ponownym przeanalizowaniu sprawy organ I instancji w 2018 r. znów orzekł o braku podstaw do nałożenia obowiązku polegającego na zatrzymaniu budowy, nakazaniu rozbiórki i cofnięciu decyzji na budowę wiaty.

W ostatniej decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego z lutego 2019 r. jest podniesione, że organ powiatowy w dalszym ciągu wypełnia jedynie częściowo wytyczne w zapadłym w niniejszej sprawie wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie sygn. akt VIII Sa/Wa 588/13 oraz wcześniej przywołanego wyroku NSA.

W związku z powyżej opisanym postępowaniem administracyjnym, toczącym się już ponad 7 lat i niewątpliwie uciążliwym zarówno dla obu stron, jak i instytucji nadzoru budowlanego, uprzejmie proszę Pana Inspektora o kontrolę w ramach posiadanych uprawnień organu powiatowego oraz przeanalizowanie możliwości załatwienia tej sprawy z korzyścią dla wszystkich zainteresowanych.

Proszę również o poinformowanie mnie o podjętych przez Pana Inspektora decyzjach i czynnościach.

Stanisław Karczewski

Odpowiedź

Warszawa, 18 lipca 2019 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo z 4 lipca 2019 r. (data wpływu: 10 lipca 2019 r., znak: BPS/043-81-2295/19) dotyczące tekstu oświadczenia złożonego przez senatora Stanisława Karczewskiego podczas 81. posiedzenia Senatu RP w sprawie Pana W.S. uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Z informacji przekazanych przez Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego (dalej WINB) wynika, że pismem z 11 stycznia 2013 r. Pan W.S. zwrócił się do Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w B. (dalej PINB) o zatrzymanie budowy i cofnięcie decyzji na budowę wiaty Pana E.R. na nieruchomości przy ul. (działka nr ew.) w B., przy granicy działki przy ul. (działka nr ew.) z powodu całkowitego zasłonięcia okna na parterze budynku mieszkalnego. Pismem z 19 stycznia 2013 r. Wydział Budownictwa i Architektury Starostwa Powiatowego w B. poinformował, że właściciel działki sąsiedniej – Pan E.R. dokonał 24 kwietnia 2012 r. zgłoszenia u Starosty B., w którym wniósł zamiar przystąpienia do wykonania robót budowlanych polegających na budowie wiaty o powierzchni zabudowy do 25 m². Starosta B. przyjął zgłoszenie bez sprzeciwu. Inwestor wykonał roboty budowlane zgodnie ze zgłoszeniem.

Decyzją z 5 marca 2013 r. PINB odmówił nałożenia na inwestora obowiązku polegającego na zatrzymaniu budowy i cofnięciu decyzji na budowę wiaty. WINB decyzją z 16 maja 2013 r. (Nr) utrzymał zaskarżoną decyzję w mocy. Wyrokiem z 6 listopada 2013 r. (sygn. akt VIII SA/Wa 588/13) Wojewódzki Sąd Administracyjny uchylił zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję PINB. Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z 30 września 2015 r. (sygn. akt II OSK 189/14) oddalił skargę kasacyjną. W ocenie NSA sporna wiata, z uwagi na jej wymiary oraz zabudowę dwóch ścian blachą trapezową stanowi budowlę spełniającą funkcję użytkową budynku, w związku z czym konieczne jest zbadanie przez organ nadzoru budowlanego jej zgodności z przepisami techniczno-budowlanymi.

W dalszej kolejności PINB decyzją z 3 sierpnia 2018 r. ponownie odstąpił od nałożenia obowiązku polegającego na zatrzymaniu budowy i cofnięciu decyzji na budowę wiaty. WINB decyzją z 12 października 2018 r. (Nr znak:) uchylił zaskarżoną decyzję w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Następnie PINB decyzją z 27 listopada 2018 r. orzekł o braku podstaw do nałożenia obowiązku na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 51 ust. 7 ustawy – Prawo budowlane polegającego na zatrzymaniu budowy, nakazaniu rozbiórki i cofnięciu decyzji na budowę. Decyzją z 7 lutego 2019 r. (Nr) WINB uchylił decyzję PINB w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Po ponownym przeanalizowaniu sprawy, PINB decyzją z 21 lutego 2019 r. nałożył na inwestora obowiązek doprowadzenia do zgodności z prawem przedmiotowej wiaty poprzez wykonanie robót budowlanych polegających na skróceniu jej długości do 6,5 m i na zmniejszeniu wysokości do 3 m w terminie 2 miesięcy od chwili, kiedy decyzja stanie się ostateczna. WINB decyzją z 25 kwietnia 2019 r. (Nr) utrzymał w mocy decyzję PINB.

Następnie Pan W.S. reprezentowany przez r.pr. Panią I.S. złożył skargę do WSA w Warszawie na ww. decyzję WINB. Skarga została przekazana do Sądu przy piśmie z 24 czerwca 2019 r.

Aktualnie sprawa oczekuje na rozpatrzenie. Wniesienie skargi do Sądu powoduje, że nie jest możliwa dodatkowa kontrola w trybie administracyjnym wydanych decyzji.

Mając na uwadze prośbę senatora Stanisława Karczewskiego o przeanalizowanie możliwości załatwienia sprawy z korzyścią dla wszystkich zainteresowanych uprzejmie wyjaśniam, że aktualnie sprawa przedmiotowej wiaty została zakończona w administracyjnym toku instancji (przed PINB i WINB), co tym samym uniemożliwia załatwienie jej w inny sposób. Ewentualne wnioski i żądania w tym zakresie strony mogą natomiast kierować do Sądu.

Z poważaniem

GŁÓWNY INSPEKTOR
NADZORU BUDOWLANEGO
Norbert Książek

Oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny

skierowane do minister spraw wewnętrznych i administracji Elżbiety Witek

Od dłuższego czasu do mojego biura zgłaszają się osoby, przedsiębiorcy, mieszkańcy Łeby, którzy zwracają uwagę na problem bezpieczeństwa w sezonie letnim. Tą sprawą zajmuję się już od wielu lat. Często występowałem do ministra spraw wewnętrznych i administracji z pytaniem, w jaki sposób organizowana jest praca policji w miastach turystycznych, takich jak Łeba, Ustka, Władysławowo, Darłowo czy inne. To są miasta w okresie pozasezonowym niewielkie, w których są małe posterunki czy komisariaty Policji, ale w lecie stają się one dużymi miastami – np. w szczycie sezonu w Łebie przebywa jednorazowo nawet do 100 tysięcy osób. Dzisiaj, czyli w końcówce czerwca, w Łebie jest około 20 tysięcy turystów.

Na moje pytanie, w jaki sposób w takich miastach, dużych już wówczas, organizowana jest praca policji, właściwie otrzymuję za każdym razem odpowiedź wymijającą, mówiącą o tym, że są dodatkowi policjanci, że ze szkoły Policji przyjeżdżają słuchacze itd., itd. Ale w praktyce jest tak – znowu mówię o Łebie – że jeżeli zapukamy, przyjdziemy na posterunek Policji po godzinie 15.00, to okaże się, że jest zamknięty. Podobnie jest w soboty i w niedziele. Największe zagrożenia są w godzinach popołudniowych, wieczornych, nocnych, szczególnie w czasie weekendów, a w tym czasie w takich miejscowościach jak Łeba tych policjantów jest bardzo mało lub nie ma ich wcale. Osoby, które się do mnie zgłaszają – to są przedsiębiorcy, mieszkańcy – mówią, że są osoby, które permanentnie od wielu lat zakłócają ciszę, prowadzą dyskoteki, prowadzą duże i bardzo głośne imprezy, lekceważąc innych przedsiębiorców pracujących w sąsiedztwie, prowadzących pensjonaty, hotele itp. Interwencje policji w tych sprawach – chodzi o to, aby ktoś spróbował uciszyć ten nadzwyczajny i nielegalny hałas – zawsze kończą się niczym. Ostatnio nawet policjant przyjmujący w komendzie powiatowej Policji zgłoszenie powiedział – ta rozmowa jest nagrana – że jest kompletnie bezradny, że nie ma policjantów, że nie potrafi w tej sprawie interweniować. Kilka dni temu w Łebie w związku z kwestią bezpieczeństwa w sezonie letnim odbyło się spotkanie z udziałem przedstawicieli Komendy Powiatowej Policji w Łęborku, Komendy Wojewódzkiej Policji w Gdańsku, przedstawicieli komisariatu Policji w Łebie. Na pytanie o to, w jaki sposób zamierzają walczyć z permanentnym hałasem uciążliwym dla mieszkańców, uciążliwym dla gości, uciążliwym dla przedsiębiorców, rozłożyli ręce, bo są bezradni. Temu przysłuchują się także zainteresowani, ci, którzy czynią hałas. Widząc takie oświadczenia, po prostu mówią o tym, że nasze państwo nie radzi sobie z najbardziej elementarnymi sprawami związanymi z bezpieczeństwem.

Do tej pory nie zabierałem z trybuny głosu w tej sprawie, ale sytuacja jest na tyle poważna, że proszę Panią Minister, aby rzeczywiście tą sprawą się zająć, żeby zobowiązać komendanta głównego Policji, a za jego pośrednictwem komendanta wojewódzkiego, by ten problem rozwiązano. Działania policji nie mogą być kompromitujące dla państwa, dla nas wszystkich. Wszędzie tam, gdzie jest potrzeba i gdzie należy interweniować, policja powinna być na miejscu i służyć obywatelom zgodnie ze swoją rolą i funkcją, jaką powinna pełnić.

Kazimierz Kleina

**Stanowisko
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
i ADMINISTRACJI**

Warszawa, 9 sierpnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
w nawiązaniu do pism z dnia 4 i 15 lipca 2019 r. (sygn. BPS/043-81-2296/19, BPS/043-81-2311/19, BPS/043-82-2330/19) dotyczących dwóch oświadczeń Senatora RP Pana Kazimierza Kleiny oraz oświadczenia Senatora RP Pana Sławomira Rybickiego, skierowanych do Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji podczas 81. i 82. posiedzenia Senatu RP odpowiednio w dniach 26 czerwca i 12 lipca 2019 r., zwracam się z uprzejmą prośbą o prolongatę terminu udzielenia odpowiedzi na ww. wystąpienia.

Jednocześnie pragnę zapewnić, że odpowiedzi na przedmiotowe oświadczenia zostaną udzielone w możliwie najszybszym terminie.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Jarosław Zieliński
Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
i ADMINISTRACJI**

Warszawa, 29 sierpnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
w odpowiedzi na pisma z dnia 4 i 15 lipca 2019 roku (sygn. BPS/043-81-2296/19, BPS/043-82-2330/19) dotyczące oświadczeń Senatora RP Pana Kazimierza Kleiny, złożonych podczas 81. i 82. posiedzenia Senatu RP odpowiednio w dniach 26 czerwca i 12 lipca 2019 roku w sprawie *liczebności obsady jednostek Policji w miejscowościach nadmorskich w powiecie łęborskim w sezonie turystycznym*, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na podstawie corocznej analizy działań podjętych w celu zapewnienia bezpieczeństwa oraz informacji pozyskanych z Głównego Urzędu Statystycznego w zakresie liczby turystów przybyłych na teren województwa pomorskiego w roku poprzednim, Komenda Wojewódzka Policji (KWP) w Gdańsku planuje zabezpieczenie sezonu letniego w kolejnym roku.

Na okres od dnia 1 lipca do dnia 31 sierpnia 2019 roku do dyspozycji komendantów miejskich i powiatowych Policji województwa pomorskiego o najwyższym zagrożeniu bezpieczeństwa w sezonie letnim delegowano 100 funkcjonariuszy z Oddziału Prewencji Policji (OPP) w Gdańsku oraz z komórek organizacyjnych służby prewencyjnej i kryminalnej KWP w Gdańsku. Do Komendy Powiatowej Policji (KPP) w Pucku odelegowano 37 funkcjonariuszy (Władysławowo – 23, Jurata – 9, Krokowa – 5), do KPP w Nowym Dworze Gdańskim – 26 (Krynica Morska – 11, Sztutowo – 8, Stegna – 7), do KPP w Łęborku – 12 (Łeba – 12), do Komendy Miejskiej Policji (KMP) w Słupsku – 10 (Ustka – 10), do KPP w Wejherowie – 4 (Gniewino – 4), do KMP w Sopocie – 11.

Zgodnie z potrzebami określonymi na comiesięcznych odprawach dyslokacyjnych do pełnienia służby patrolowej na terenie Trójmiasta oraz innych jednostek są kierowani funkcjonariusze OPP w Gdańsku. Ponadto na terenie jednostek organizacyjnych Policji województwa pomorskiego w ramach praktyki zawodowej służbę pełnią słuchacze Szkoły Policji w Słupsku.

Od 2017 roku w Gdańsku funkcjonuje specjalistyczny Komisariat Wodny Policji, który swoim zasięgiem obejmuje wody oraz tereny przywodne Trójmiasta, Półwyspu Helskiego oraz miejscowości nadmorskich w granicach powiatu nowodworskiego. Dodatkowo, wykorzystując jednostki pływające Policji, na obszarze województwa pomorskiego utworzono 7 nieetatowych sezonowych komórek wodnych.

Z uwagi na otwarcie nowo wybudowanej trasy W-214 prowadzącej do Łeby w obszar ten skierowano dodatkowe patrole ruchu drogowego.

W ramach przygotowań do zabezpieczenia sezonu letniego, a także już w trakcie jego trwania, Policja uczestniczy w kontrolach i spotkaniach z organizatorami wypoczynku (szczególnie dzieci i młodzieży), odpowiedzialnymi za bezpieczeństwo osób biorących w nich udział. Prowadzi również działania prewencyjne oraz edukacyjno-profilaktyczne na rzecz bezpieczeństwa osób wypoczywających sprofilowane tematycznie na dzieci, młodzież oraz osoby dorosłe m.in. są to projekty w ramach akcji „Kręci mnie bezpieczeństwo nad wodą” czy Wojewódzkiego Projektu Edukacyjnego „Uczę się bezpieczeństwa”.

W rejonach ruchu turystycznego ww. służby wspólnie ze Strażami Miejskimi/Gminnymi, Strażą Graniczną, Państwową Strażą Pożarną, Państwową Strażą Rybacką, Strażą Leśną, Państwową Inspekcją Sanitarną, Generalną Dyрекcją Dróg Krajowych i Autostrad oraz służbami ochrony środowiska prowadzą działania ukierunkowane na ujawnianie i zwalczanie negatywnych zjawisk towarzyszących turystyce i wypoczynkowi.

W przypadku wystąpienia zagrożenia dla życia lub zdrowia na akwenu morskim, na podstawie wypracowanych porozumień, jest podejmowana współpraca z Morską Służbą Poszukiwania i Ratownictwa (SAR).

Ponadto z informacji przekazanych przez Komendanta Wojewódzkiego Policji w Gdańsku wynika, że podczas spotkania przedstawicieli KWP w Gdańsku oraz KPP w Łęborku z Burmistrzem Miasta Łeby, mieszkańcami i innymi służbami odpowiedzialnymi za zapewnienie bezpieczeństwa na tym terenie w czasie trwania sezonu letniego m.in. była omawiana kwestia dotycząca skarg na zakłócanie ciszy nocnej przez miejscowe dyskoteki. Policja zapewniła o każdorazowym reagowaniu na zgłoszenia w przedmiotowym zakresie oraz wskazała na przesłanki niezbędne do wszczęcia czynności wyjaśniających w sprawach o wykroczenie z art. 51 *Kodeksu wykroczeń*¹ (tj. zakłócanie ciszy nocnej).

Z wyrazami szacunku

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Jarosław Zieliński
Sekretarz Stanu

¹ Ustawa z dnia 20 maja 1971 r. – *Kodeks wykroczeń* (Dz.U. z 2019 r. poz. 821, z późn. zm.).

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do ministra edukacji narodowej Dariusza Piontkowskiego

Jak podają media, gimnazjaliści i absolwenci VIII klas szkoły podstawowej wyniki końcowych egzaminów (w znacznej części decydujących o dalszej edukacji) poznają 14 czerwca, a już teraz składają podania do szkół średnich. O przyjęcie będzie starano się w sumie 727 tysięcy 170 osób.

Ministerstwo Edukacji Narodowej podaje, że przygotowano dla nich 327 tysięcy 227 miejsc w liceach, 290 tysięcy 868 miejsc w technikach i 109 tysięcy 76 miejsc w szkołach branżowych I stopnia.

Niezależnie jednak od tego, czy miejsc wystarczy, czy nie, na pewno trzeba się liczyć z większym niż do tej pory tłokiem na szkolnych korytarzach. Dlatego zarówno władze samorządowe, jak i dyrektorzy szkół podejmują działania, by go rozładować. Będzie to trudne, zwłaszcza w liceach.

W związku z powyższym proszę o informacje, co ministerstwo zamierza zrobić we wspomnianej sprawie.

*Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki*

Odpowiedź

Warszawa, 31 lipca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie Senatora RP Pana Władysława Komarnickiego, złożone w dniu 26 czerwca 2019 r. na 81. posiedzeniu Senatu RP w sprawie podwójnego rocznika w szkołach ponadpodstawowych.

Szanowny Panie Senatorze,

w nawiązaniu do oświadczenia złożonego w dniu 26 czerwca 2019 r. na 81. posiedzeniu Senatu RP, w sprawie podwójnego rocznika w szkołach ponadpodstawowych, uprzejmie informuję.

Rozwiązania systemowe w edukacji zapewniają każdemu uczniowi (bez wyjątku) bezpłatną realizację obowiązku nauki w szkole, znajdującej się w sieci szkół publicznych¹. Przyjęte rozwiązania kształtują definicję „zasady powszechnej dostępności publicznych przedszkoli, szkół i placówek”, jako podstawę do ubiegania się o przyjęcie do wybranego przedszkola, szkoły albo placówki na równych, przejrzystych i możliwych do spełnienia warunkach, lecz bez gwarancji, że osoba zainteresowana zostanie przyjęta do wybranej jednostki – z wyjątkiem szkół podstawowych z wyznaczonym obwodem.

Ministerstwo Edukacji Narodowej zaprojektowało w ww. ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. prawo oświatowe oraz w ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. przepisy wprowadzające ustawę – prawo oświatowe² rozwiązania przejściowe zmierzające do osobnego

¹ Art. 39 ust. 7 ustawy z 14 grudnia 2016 r. Prawo oświatowe (Dz. U. z 2019 r. poz. 1148 z późn. zm.).

² Dz. U. z 2017 r. poz. 60.

przeprowadzenia postępowania rekrutacyjnego dla absolwentów gimnazjum i osobnego dla absolwentów ośmioletniej szkoły podstawowej. Postępowanie rekrutacyjne na rok szkolny 2019/2020 do szkół dla absolwentów gimnazjów przeprowadzane jest na dotychczasowych zasadach³, natomiast w przypadku absolwentów ośmioletnich szkół podstawowych stosowane są przepisy rozdziału 6 ustawy Prawo oświatowe. Absolwenci dotychczasowego gimnazjum i ośmioletniej szkoły podstawowej nie rywalizują w rekrutacji do szkół, o te same miejsca, ponieważ każda z tych grup ubiega się o przyjęcie na wolne miejsce w szkole przewidziane tylko dla absolwenta gimnazjum i tylko dla absolwenta szkoły podstawowej.

W roku szkolnym 2019/2020 występują podobne wyzwania, jak w latach poprzednich związane z wyborami przez uczniów i ich rodziców szkół, które są szczególnie popularne. Należy podkreślić, że duża konkurencja do szkół najwyższej notowanych w rankingach nie jest związana z reformą oświaty, ponieważ jest to zjawisko znane od wielu lat. Ponadto, duża część najbardziej renomowanych szkół funkcjonowała w zespołach z gimnazjami i nie będzie miała problemu z podwojeniem liczby oddziałów w roku szkolnym 2019/2020.

Ministerstwo Edukacji Narodowej wspiera samorządy w procesie rekrutacji na rok szkolny 2019/2020. Znajduje to odzwierciedlenie w podziale subwencji oświatowej na rok 2019, który uwzględnia zwiększone wydatki związane z naborem do szkół ponadpodstawowych i ponadgimnazjalnych.

W algorytmie podziału subwencji⁴ uwzględniono:

1. zmniejszenie liczby uczniów gimnazjów dla dzieci i młodzieży wskaźnikiem 33,33% w związku z wygaśnięciem gimnazjów od dnia 1 września 2019 r.;
2. zwiększenie liczebności uczniów szkół ponadgimnazjalnych i szkół ponadpodstawowych dla dzieci i młodzieży w związku ze wzrostem liczby uczniów ww. szkół od dnia 1 września 2019 r. (absolwentów gimnazjów oraz pierwszych absolwentów ośmioletniej szkoły podstawowej) odpowiednim wskaźnikiem:
 - dla liceów ogólnokształcących oraz liceów plastycznych: 13,07%,
 - dla techników: 10,94%,
 - dla branżowych szkół I stopnia: 13,80%,
 - dla szkoły specjalnej przyspasiającej do pracy: 10,36%.
3. zwiększenie liczebności wychowanków internatów i burs wskaźnikiem 11% w odniesieniu do wag P_{52} , P_{53} i P_{54} .

W wyniku zastosowania wskaźników zwiększających zwiększona została liczba uczniów w szkołach ponadgimnazjalnych i ponadpodstawowych przyjęta do odpowiednich wag uwzględnionych w podziale subwencji na rok 2019. Spowodowało to przesunięcie kwoty subwencji oświatowej w wysokości ok. 890 mln zł z samorządu gminnego do powiatów.

Szkoły dysponują odpowiednią liczbą sal dydaktycznych i są przygotowane na przyjęcie każdego absolwenta szkoły podstawowej i gimnazjum. Ponadto, na skutek niżu demograficznego, od roku 2000 z systemu oświaty ubyło 35% uczniów. Roczники 2003 i 2004 (klas III gimnazjum i klasa VIII SP) oraz niewielka część rocznika 2005 to roczniki z najniższego punktu niżu demograficznego (ok. 350 tys. dzieci w roczniku, przykładowo w 1982 r. urodziło się 723 tys. dzieci). Szkoły prowadzone przez powiaty (m.in. licea i szkoły zawodowe) zostały szczególnie mocno dotknięte spadającą liczbą uczniów. Wiele szkół, zwłaszcza w mniejszych ośrodkach, było likwidowanych. Zwiększenie liczby uczniów od roku 2019 jest szansą na rozwój i utrzymanie szkół. Jednocześnie reforma szkolnictwa zawodowego pozwoli największym i najbardziej uprzemysłowionym samorządom na przygotowanie dobrze wykwalifikowanej i kompetentnej pod kątem wyzwań nowoczesności kadry do przedsiębiorstw i przemysłu, w momencie dużego zapotrzebowania pracodawców na wykwalifikowaną kadre.

³ Art. 149 ust. 4; art. 155 ust. 4; art. 165 ust. 3 ustawy – przepisy wprowadzające ustawę – prawo oświatowe.

⁴ Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 18 grudnia 2018 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2019 (Dz. U. z 2018 r., poz. 2446).

W przypadku liceów ogólnokształcących, liczba uczniów po rekrutacji w roku szkolnym 2019/2020 będzie wynosiła około 643 tysięcy, czyli powróci do poziomu z roku 2009, zaledwie sprzed 10 lat. W latach poprzednich była jeszcze wyższa: w roku szkolnym 2004/2005 – 746 tys. uczniów, w roku szkolnym 2006/2007 – 727 tys. uczniów i nie było wtedy żadnych zauważalnych problemów z rekrutacją i zmianowością.

Ministerstwo Edukacji Narodowej, wspólnie ze stroną samorządową reprezentowaną przez Zespół ds. Edukacji, Kultury i Sportu Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, stworzyło dodatkowy mechanizm wsparcia samorządów w czasie wdrażania reformy edukacji z rezerwy 0,4% części oświatowej subwencji ogólnej, wyodrębnionej zgodnie z art. 28 ust. 2 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego⁵.

W celu poprawy warunków lokalowych kształcenia, w roku 2018 rozszerzono kryterium dotyczące dofinansowania doposażenia szkół i placówek w zakresie pomieszczeń do nauki w nowo wybudowanych budynkach o nowe pomieszczenia do nauki uzyskane w wyniku adaptacji z innych pomieszczeń szkolnych. W latach 2017-2018 jednostki samorządu terytorialnego otrzymały z rezerwy dodatkowo 30,5 mln zł na ten cel. Szczegółowe kryteria podziału rezerwy 0,4% części oświatowej subwencji ogólnej są dostępne na stronie internetowej ministerstwa pod adresem: <https://www.gov.pl/web/edukacja/kryteria-podzialu-04-rezerwy-czesci-oswiatowej-subwencji-ogolnej-na-rok-2019>

Szkoły ponadpodstawowe i ponadgimnazjalne, w których istnieje potrzeba zaadaptowania nowych pomieszczeń na rok szkolny 2019/2020 mogą korzystać z tego kryterium.

Na zadania bezpośrednio związane z reformą oświaty przekazano jednostkom samorządu terytorialnego z 0,4% rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej w latach 2017-2018 kwotę ponad 150 mln złotych.

Ministerstwo Edukacji Narodowej zapewnia wsparcie dla samorządów w okresie wdrażania reformy edukacji i na bieżąco monitoruje stan przygotowań do przyjęcia większej liczby uczniów przez szkoły ponadgimnazjalne i ponadpodstawowe.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA EDUKACJI NARODOWEJ
Maciej Kopeć
Podsekretarz Stanu

⁵ Dz. U. z 2018 r. poz. 1530 z późn. zm.

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Projekt ustawy o Funduszu rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej z 11 marca 2019 r. według jego pomysłodawców ma dokonać rewolucji w finansowaniu przewozów autobusowych w Polsce powiatowej. Przewoźnicy mają powrócić na dawno zapomniane trasy i dzięki zaproponowanym rozwiązaniom, czyli specjalnie utworzonemu funduszowi, otrzymywać za to godziwy zysk. Jednak choć co do intencji projektowana ustawa jest słuszna, jak twierdzą eksperci, może spowodować niemały chaos i dyskryminację niewystarczająco szybkich organizatorów publicznego transportu zbiorowego. Może też wcale nie poprawić sytuacji związanej z wykluczeniem transportowym znacznych części kraju.

W związku z tym proszę o informację w przedstawionej sprawie.

Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki

Odpowiedź

Warszawa, 21 sierpnia 2019 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Władysława Komarnickiego podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 26 czerwca 2019 r. (dot. pisma znak BPS/043-81-2298/19 z dnia 4 lipca 2019 r.), przedstawiam poniżej odpowiedź, odnoszącą się do zagadnień poruszonych w oświadczeniu.

W dniu 18 lipca 2019 r. weszła w życie ustawa z dnia 16 maja 2019 r. o Funduszu rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1123).

Celem ustawy jest poprawa sytuacji na rynku publicznego transportu zbiorowego zapewniając samorządom możliwości i warunki do tworzenia dobrze zorganizowanej sieci transportu publicznego dla swoich mieszkańców. Dzięki rozwiązaniom przewidzianym w ustawie zwiększy się dostępność komunikacji autobusowej dla obywateli, szczególnie w mniejszych gminach i na obszarach wiejskich.

Ustawa przewiduje wsparcie finansowe ze środków budżetowych dla organizatorów publicznego transportu zbiorowego – samorządów, na uruchamianie nowych linii komunikacyjnych oraz odtworzenie połączeń, które zostały zlikwidowane. Wsparcie będzie przekazywane za pośrednictwem wojewodów jako dofinansowanie przez Rząd zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego w zakresie autobusowej komunikacji publicznej. Jednocześnie należy podkreślić, że to organizatorzy publicznego transportu zbiorowego, najlepiej znający potrzeby przewozowe mieszkańców swojego obszaru właściwości i będą oni decydowali, które linie autobusowe należy uruchomić lub odtworzyć.

Dofinansowanie będzie przyznawane w formie dopłaty do kwoty deficytu pojedynczej linii o charakterze użyteczności publicznej. Ze względu na konieczność pilnej odbudowy publicznego transportu zbiorowego w komunikacji autobusowej, którego systematyczny regres obserwuje się na przestrzeni ostatnich lat, procedura naboru wniosków o objęcie w 2019 r. dopłatą z Funduszu rozwoju przewozów autobusowych złożonych przez jednostki samorządu terytorialnego została już uruchomiona przez wojewodów. Umożliwi to przekazanie środków budżetowych dla zainteresowanych samorządów na wsparcie odbudowy systemu transportowego na ich obszarze i przywracanie połączeń lub uruchamianie nowych linii komunikacyjnych, które nie są dochodowe, a istotne z punktu widzenia potrzeb przewozowych społeczności lokalnych.

Jeszcze w tym roku będzie także dokonany podział środków finansowych Funduszu na województwa i uruchomienie procedur składania do wojewodów wniosków o objęcie w 2020 r. dopłatą. Pozwoli to na uruchomienie linii komunikacyjnych i korzystanie ze środków Funduszu w kolejnym roku budżetowym. Działania te nastawione są na poprawę sytuacji związanej z wykluczeniem komunikacyjnym w skali całego kraju, przy wsparciu organizatorów ze środków Funduszu.

Należy wskazać, że środki Funduszu zostały zaplanowane do wykorzystania w szerokiej perspektywie czasowej, co pozwala na planowanie sieci połączeń i realizację potrzeb komunikacyjnych obywateli w sposób usystematyzowany, przy zaangażowaniu organizatorów na rzecz odbudowy komunikacji autobusowej w kraju.

Z poważaniem

Rafał Weber
z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Liczba spraw w sądach nadal będzie rosła. Dziś jest ich ponad 15,5 miliona. Najbardziej dotknie to sądy rejonowe, a w nich głównie wydziały cywilne. Takie wnioski płyną z najnowszego raportu Instytutu Wymiaru Sprawiedliwości. Rzecz dotyczy wpływu spraw do polskich sądów powszechnych. Przygotowując analizę, autorzy brali pod uwagę statystyki Ministerstwa Sprawiedliwości oraz badanie wykonane wśród sędziów.

Ponad 90% wszystkich spraw wpływających trafia do sądów rejonowych, 6% do okręgowych, a 2% do apelacyjnych. Pod względem kategorii najwięcej, bo ok. 60%, to sprawy cywilne, w sumie to blisko 6 milionów. Wśród wszystkich spraw cywilnych wpływających do sądów rejonowych najliczniejszą kategorią są sprawy nakazowe i upominawcze. Wśród procesowych dominują 2 rodzaje roszczeń: z umów bankowych i pożyczki. 187 razy wzrosła liczba spraw z tytułu umowy przewozu.

Proszę o informację, co we wspomnianej sprawie zamierza zrobić ministerstwo.

*Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki*

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
W MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 2 sierpnia 2019 r.

Pan
Stanisław KARCZEWSKI
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym przez pana senatora Władysława Komarnickiego na 81. posiedzeniu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 26 czerwca 2019 r., dotyczącym planowanych działań Ministerstwa Sprawiedliwości w związku z analizą Instytutu Wymiaru Sprawiedliwości zawartą w raporcie „Tendencja wpływu spraw do polskich sądów powszechnych”, co do dalszego wzrostu liczby spraw cywilnych wpływających do sądów powszechnych, uprzejmie informuję.

Obserwowany od kilku lat stały wzrost liczby spraw kierowanych do sądów jest wynikiem przede wszystkim wzrostu świadomości prawnej obywateli, poprawy koniunktury gospodarczej kraju, wzrostu poziomu życia społeczeństwa, czy też zmian w systemie prawnym zależnych zarówno od woli „wewnętrznego” ustawodawcy, jak też zmian związanych z członkostwem Polski w Unii Europejskiej.

Należy spodziewać się, że tendencja ta będzie utrzymywała się również w kolejnych latach.

Mając na względzie te przewidywania, w Ministerstwie Sprawiedliwości stale podejmowane są działania mające na celu z jednej strony poprawę sprawności postępowań sądowych, a z drugiej ograniczenie kognicji sądów powszechnych.

W ramach realizacji zadań wynikających z przepisów ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych w Ministerstwie Sprawiedliwości prowadzone są prace dotyczące

analizy rozmieszczenia i obciążenia pracą sędziów i innych pracowników sądownictwa w poszczególnych jednostkach organizacyjnych oraz racjonalnej etatyzacji i organizacji pracy.

Ministerstwo Sprawiedliwości uczestniczy w pracach legislacyjnych i bierze udział w uzgodnieniach międzyresortowych oraz w opracowywaniu projektów stanowisk rządu dotyczących projektów aktów normatywnych przedstawianych przez podmioty posiadające inicjatywę ustawodawczą.

Podczas analizy przedstawionych do oceny projektów aktów normatywnych jednym z istotniejszych czynników jest wpływ projektowanych rozwiązań, instytucji prawnych oraz roszczeń na zakres kognicji sądów powszechnych pod względem ich celowości i niezbędności oraz dążenie do ograniczenia dodatkowych kategorii spraw przekazywanych do rozpoznania sądom.

Projektowane w Ministerstwie Sprawiedliwości zmiany przepisów dokonywane są z rozważą, zważywszy na konieczność z jednej strony ochrony praw podmiotowych poprzez stworzenie efektywnych instrumentów ochrony roszczeń znajdujących podstawę w prawie cywilnym materialnym, a z drugiej – nieposzerzaniem zakresu kognicji sądów powszechnych, jeżeli nie jest to niezbędne dla osiągnięcia założonych celów projektowanych instytucji prawnych.

Należy podkreślić, że zmiany w zakresie prawa cywilnego procesowego projektowane w Ministerstwie Sprawiedliwości mają przede wszystkim na celu usprawnienie, uproszczenie i przyspieszenie prowadzonych przed sądami cywilnymi postępowań będących urzeczywistnieniem gwarantowanego przepisami art. 45 oraz art. 77 ust. 2 Konstytucji RP prawa do sądu.

W związku z powyższym uprzejmie wskazuję, że 24 lipca 2019 roku Prezydent RP podpisał ustawę z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (wpisana do wykazu prac legislacyjnych Rady Ministrów pod numerem UD309, druk sejmowy nr 3137, druk senacki nr 3554), będącą projektem rządowym procedowanym w Ministerstwie Sprawiedliwości i przewidującą kompleksową reformę przepisów postępowania cywilnego, w tym przede wszystkim zmiany w zakresie przygotowania sprawy do rozpoznania, przeciwdziałanie nadużyciu prawa procesowego, przywrócenie odrębnej procedury w sprawach gospodarczych oraz zmiany w zakresie kosztów sądowych.

Ustawą z dnia 26 stycznia 2018 r. o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz niektórych innych ustaw (*Dz.U. z 2018 r., poz. 398*), wprowadzono obowiązek zgłaszania rocznych sprawozdań finansowych w formie elektronicznej do Repozytorium Dokumentów Finansowych zamiast do sądu rejestrowego (art. 9a ustawy o KRS), przewiduje się też automatyzację wpisów do KRS informacji o złożonych rocznych sprawozdaniach finansowych do RDF w miejsce wydawanego dotychczas orzeczenia sądu rejestrowego (art. 19e ustawy o KRS), podobnie, w miejsce wydawanego wcześniej orzeczenia sądu wprowadzono wykreślanie automatyczne z rejestru (z działu IV) wpisów o zaległościach płatniczych podmiotów rejestrowych z uwagi na upływ 7 lat od dnia ich dokonania (art. 46 ust. 2 ustawy o KRS) oraz automatyczne wykreślanie wpisów z rejestru dłużników niewypłacalnych (RDN) po upływie 7 lat od dnia dokonania wpisu, z tym zastrzeżeniem, że wpisy osób, które zostały pozbawione przez sąd upadłościowy prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu, będą automatycznie wykreślane po upływie 10 lat od ich dokonania (art. 60 ust. 1 ustawy o KRS). Regulacje te powinny skutkować odciążeniem sądów rejestrowych.

W Ministerstwie Sprawiedliwości przygotowano również projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (UD497) oraz projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo upadłościowe oraz niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 3480).

Pierwszy ze wskazanych projektów zakłada m.in. stworzenie w ramach sądownictwa powszechnego odrębnych jednostek organizacyjnych, które miałyby się zajmować sprawami o ochronę praw autorskich i pokrewnych, jak również dotyczącymi wynalazków, wzorów użytkowych, wzorów przemysłowych, znaków towarowych, oznaczeń

geograficznych, topografii układów scalonych oraz ochrony innych praw na dobrach niematerialnych (sprawy własności intelektualnej), a także sprawami o zapobieganie i zwalczanie nieuczciwej konkurencji oraz o ochronę dóbr osobistych, dotyczącymi wykorzystania wartości dobra osobistego w celu indywidualizacji, reklamy lub promocji przedsiębiorstwa, towarów lub usług lub w związku z działalnością naukową lub racjonalizatorską. Projekt przewiduje również stworzenie sędziom, w ramach istniejących struktur sądowych, możliwości specjalizacji w zakresie własności intelektualnej oraz utworzenie wyspecjalizowanych jednostek w sądach okręgowych i apelacyjnych.

Analiza przeprowadzona w ramach resortu wykazała, że w 2018 roku miał miejsce duży wzrost wpływu do sądów okręgowych spraw z zakresu prawa autorskiego. Łączny wpływ ww. spraw był o 29,7% większy niż w 2017 roku i najwyższy od 2014 roku. Liczba spraw o ochronę dóbr osobistych w wydziałach cywilnych sądów okręgowych była w 2018 roku największa od 2015 roku, a wzrost wpływu w porównaniu do 2017 roku wyniósł 12,3%. Wobec dużego rozproszenia spraw z zakresu szeroko rozumianej własności intelektualnej oraz ich specyfiki, zaistniała potrzeba wprowadzenia do polskiego wymiaru sprawiedliwości sprofilowanych sądów oraz stworzenia odpowiednich warunków do kształtowania się wyspecjalizowanej kadry w zakresie własności intelektualnej.

W odniesieniu do procedowanego w Sejmie projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo upadłościowe oraz niektórych innych ustaw (druk sejmowy 3480) należy wskazać na stały wzrost liczby postępowań upadłościowych dotyczących osób nieprowadzących działalności gospodarczej.

Wprawdzie projektowana ustawa, w przypadku jej uchwalenia, wpłynie na wzrost liczby spraw rozpoznawanych przez sądy w związku z liberalizacją podstaw ogłoszenia upadłości i umorzenia zobowiązań niewypłacalnego dłużnika, ale jednocześnie jest pożądana ze względów społecznych, a ponadto znacznie uprości przepisy proceduralne w odniesieniu do najbardziej typowych spraw upadłości osób nieprowadzących działalności gospodarczej. W projekcie ustawy przewidziano m.in. rezygnację z obowiązku wyznaczania sędziego – komisarza w tego typu sprawach, z kolei w sprawach upadłości przedsiębiorców wyznaczanie do pełnienia funkcji sędziego – komisarza także referendarza sądowego, ponadto możliwość zawarcia układu bez ogłaszania upadłości.

W toku pozostają prace zmierzające do oceny możliwości wyłączenia spod kognicji sądów powszechnych części wykroczeń oraz najprostszymi sprawami cywilnymi i karnymi, które statystycznie stanowią znaczny procent spraw wpływających do sądów rejonowych. Analityczno-koncepcyjny etap tych prac nie pozwala na przedstawienie szczegółowych rozwiązań.

Ponadto odrębnie prowadzone są prace nad reformą prawa wykroczeń, w ramach której rozważana jest zmiana niektórych typów wykroczeń na delikty administracyjne, co również może wpłynąć na zmniejszenie obciążenia sądów powszechnych.

W przygotowaniu jest także reforma Kodeksu karnego skarbowego. W razie wejścia w życie projektowanych przepisów również szacuje się, że powinno nastąpić zmniejszenie wpływu do sądów powszechnych spraw karnoskarbowych.

W celu skutecznego odciążenia sądów od spraw, które mogą być zakończone w postępowaniu mediacyjnym prowadzone są nieustanne działania na rzecz promocji alternatywnych metod rozwiązywania sporów, w tym w szczególności instytucji mediacji.

W 2016 roku w każdym Sądzie Okręgowym powołani zostali Sędziowie Koordynatorzy ds. Mediacji, którzy podejmują działania na rzecz rozwoju mediacji, zapewnienia sprawnej komunikacji pomiędzy sędziami i mediatorami oraz stałymi mediatorami, a także współpracy przy organizowaniu spotkań informacyjnych. Na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 stycznia 2016 r. w sprawie prowadzenia listy stałych mediatorów (Dz. U. z 2016 r. poz. 122) wprowadzono w Sądach Okręgowych listy stałych mediatorów. Ministerstwo Sprawiedliwości przystąpiło do prac nad wprowadzeniem do Zintegrowanego Systemu Kwalifikacji (ZSK) kwalifikacji rynkowej: „Prowadzenie mediacji sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych” oraz „Prowadzenie mediacji sądowych i pozasądowych w sprawach gospodarczych”. Kwalifikacje te zostały wprowadzone do ZSK w drodze obwieszczeń Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 i 4 grudnia 2018 r. (M.P. z 2018 poz. 1198 oraz poz. 1201).

Niewątpliwie włączenie ww. kwalifikacji do ZSK wpłynie pozytywnie na podniesienie standardów kształcenia kandydatów na mediatorów, a tym samym na skuteczność przeprowadzonych przez nich mediacji i jakość zawieranych ugód. Obecnie trwają prace nad wnioskiem o włączenie do Zintegrowanego Systemu Kwalifikacji kwalifikacji rynkowej „Prowadzenie mediacji sądowych i pozasądowych w sprawach rodzinnych”.

Ministerstwo Sprawiedliwości prowadzi ponadto prace zmierzające do popularyzacji instytucji mediacji wśród obywateli. Przykładem takiego działania jest organizacja – w ramach Międzynarodowego Dnia Mediacji – Tygodnia Mediacji. Cykliczną inicjatywą Ministerstwa Sprawiedliwości jest również organizacja konferencji naukowych, których tematyka dotyka aktualnych problemów zgłaszanych m.in. przez środowisko mediatorów. Ministerstwo Sprawiedliwości wspiera i koordynuje prace Społecznej Rady do spraw Alternatywnych Metod Rozwiązywania Sporów przy Ministrze Sprawiedliwości. Rada, jako organ pomocniczy Ministra Sprawiedliwości, ma za zadanie m.in. proponowanie i prowadzenie działań w kierunku rozwoju alternatywnych metod rozwiązywania sporów, w szczególności: proponowanie rozwiązań o charakterze prawnym oraz organizacyjno-praktycznym służących rozwojowi alternatywnych metod rozwiązywania sporów, w szczególności mediacji; opiniowanie projektów aktów prawnych służących rozwojowi alternatywnych metod rozwiązywania sporów, w szczególności mediacji; opracowanie i propagowanie zasad etycznych pracy mediatora i postępowania mediacyjnego oraz standardów szkolenia mediatorów.

W wyniku realizacji projektów wyłonionych w ramach konkursu nr PO WER 02.17.00-IP.04-00-001/17 oraz nr PO WER.02.17.00-IP.04-00-0010/17 utworzono sieć Centrów Arbitrażu i Mediacji w Polsce. Celem powstania CAM-ów jest m.in. udostępnienie przedsiębiorcom jak najlepszych warunków do nowoczesnego rozwiązywania sporów na płaszczyźnie gospodarczej oraz promocja idei mediacji. Realizowana jest ona szczególnie poprzez organizację konferencji i szkoleń omawiających alternatywne metody rozwiązywania sporów, a także współpracę z innymi ośrodkami mediacji w kraju i za granicą.

Celem zwiększenia efektywności instytucji spotkań informacyjnych, o których mowa w art. 183(8) §4 k.p.c. oraz liczby spraw kierowanych do mediacji, w dniu 16 lipca 2019 roku Ministerstwo Sprawiedliwości skierowało do Prezesów Sądów Okręgowych pismo zachęcające do organizowania w sądach (wzorem kilku jednostek, które wdrożyły już to rozwiązanie) dyżurów stałych mediatorów, w celu przeprowadzania w godzinach urzędowania sądów bezpłatnych spotkań informacyjnych, a także organizowania, wspólnie z organizacjami zrzeszającymi mediatorów na obszarze właściwości podległych sądów, bezpłatnych dyżurów mediatorów, które umożliwiłyby dotarcie mediatorom do szerokiego grona zainteresowanych.

Pracownicy Ministerstwa Sprawiedliwości biorą udział w wydarzeniach promujących ideę mediacji w Polsce (konferencje naukowe, spotkania z Sędziami Koordynatorami) i na świecie (warsztaty European Restorative Justice Policy Network, Organisation for Economic Co-operation and Development). Prowadzą też zajęcia z młodzieżą w ramach organizowanych przez Ministerstwo Sprawiedliwości – Biuro Komunikacji i Promocji cyklicznych spotkań pn. Lekcja z paragrafem oraz Dzień z prawem. Pracownicy Wydziału do spraw Mediacji w ramach działań promujących ideę mediacji dbają o uaktualnienie informacji na stronie internetowej www.gov.pl/web/sprawiedliwosc/mediacje, www.mediacja.gov.pl oraz prowadzą fanpage na Facebooku pn. Mediacja, gdzie informują o bieżących wydarzeniach i publikacjach, jak też zmianach legislacyjnych w zakresie metod ADR.

Ministerstwo Sprawiedliwości stawia sobie za cel przygotowanie rozwiązań, które w przyszłości pozwolą cieszyć się jeszcze większą liczbą spraw kierowanych do mediacji a w perspektywie długofalowej zapewnią lepszy dostęp do wymiaru sprawiedliwości, a także odciążą sędziów od spraw, które można skutecznie rozwiązać przy pomocy mediatora.

W Ministerstwie podejmowane są także czynności o charakterze nadzorczym, ukierunkowane na zapewnienie właściwego toku urzędowania sądów przy rozpoznawaniu spraw, których celem jest zniwelowanie negatywnych skutków wzrostu wpływu

spraw, zwłaszcza w postaci obniżania się sprawności postępowań. We wskazanym kontekście istotne jest przede wszystkim zwracanie uwagi prezesów sądów na konieczność podejmowania kroków natury kadrowej, zmierzających do wyrównywania obciążeń pomiędzy poszczególnymi pionami orzecznictwa powszechnego, czemu służyć ma zamieszczony w *Ogólnych kierunkach wewnętrznego nadzoru administracyjnego za rok 2019* kierunek nadzorczy o treści „*Kontrola racjonalności przydziału sędziów i referendarzy sądowych do poszczególnych pionów i wydziałów, w celu zapewnienia równomiernego rozłożenia obowiązków, opanowania wpływu i likwidacji zaległości, w szczególności w tych jednostkach, w których ma miejsce stały i systematyczny wzrost wpływu spraw do wybranych pionów, wskaźniki pozostałości przekraczają wartości ustalone w ogólnych kierunkach nadzoru, a na przestrzeni lat 2016–2017 występowała dysproporcja pomiędzy pionami orzecznictwa w stopniu opanowania wpływu*”.

Z poważaniem

Łukasz Piebiak

Oświadczenie senatora Jana Filipa Libickiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra nauki i szkolnictwa wyższego Jarosława Gowina oraz do rektora Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego ks. prof. dra hab. Stanisława Dziekońskiego

W ostatnich dniach zgłosił się do mnie pan S.K., doktorant Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie. Pan K. przedstawił mi wyrok sądowy, w którym Naczelny Sąd Administracyjny stwierdza, iż decyzja administracyjna o nieprzedłużeniu mu studiów doktoranckich na UKSW, na którą powoływały się władze uczelni, odmawiając mu dalszych studiów, nigdy nie istniała. Pan K. przedstawił się jako osoba o skłonnościach homoseksualnych. Pytany przeze mnie o powody negatywnego stosunku władz UKSW do jego osoby stwierdził, iż takim powodem może być jego książka o, jego zdaniem, chrześcijańskim funkcjonowaniu takich osób w Kościele. W rozmowie tej zorientowałem się, iż, według mojego przekonania, tezy pracy pana K. stoją w absolutnej sprzeczności z nauczaniem Kościoła, które dotyczy kwestii osób homoseksualnych.

Chcę w związku z tym jasno podkreślić, iż od strony doktrynalnej fakt odmowy panu K. kontynuowania studiów doktoranckich w tym zakresie absolutnie rozumiem i podzielam to zdanie. UKSW jest bowiem uczelnią publiczną, ale o wyraźnym profilu katolickim i ma, moim zdaniem, absolutne prawo, a nawet obowiązek, odmawiać prawa do studiów doktoranckich na swoich wydziałach tym, którzy w oczywisty sposób kwestionują doktrynę katolicką. Uważam jednak, że taka odmowa powinna się odbywać zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w tej sprawie wydaje się wskazywać, iż nastąpiło tutaj istotne naruszenie procedury. Istotą tej sprawy jest również fakt, iż wygląda na to, że uczelnia mogła uporczywie wprowadzać w błąd pana K. co do rzekomego istnienia decyzji kierownika studiów doktoranckich w jego sprawie z dnia 16 czerwca 2008 r.

Zwracam się do władz Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego o wyjaśnienia w tej sprawie, a do Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego – o przyjrzenie się tej sprawie.

Z wyrazami szacunku
Jan Filip Libicki

**Odpowiedź
REKTORA UNIWERSYTETU
KARDYNAŁA STEFANA WYSZYŃSKIEGO
W WARSZAWIE**

Warszawa, 16 lipca 2019 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Wielce Szanowny Panie Marszałku,
w związku ze skierowanym do mnie w dniu 4 lipca 2019 r., a doręczonym mi w dniu 10 lipca 2019 r. pismem, zawierającym prośbę o zajęcie stanowiska w sprawie oświadczenia złożonego przez Senatora Pana Jana Filipa Libickiego podczas

81. posiedzenia Senatu RP w dniu 26 czerwca 2019 r. uprzejmie dziękuję za możliwość wypowiedzenia się w zakresie studiów doktoranckich Pana S.K.

Dziękuję Senatorowi Panu Janowi Filipowi Libickiemu za troskę o przestrzeganie prawa w działalności uczelni publicznej, jaką jest Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie i pragnę zapewnić, że w UKSW dbamy o przestrzeganie prawa w każdej dziedzinie funkcjonowania uczelni, a nadto – w sprawach studentów i doktorantów – przestrzegamy zasady niedyskryminacji w całej jej rozciągłości. Żadnego studenta, ani doktoranta nie pytamy o sprawy związane z jego światopoglądem. Pozwolę też sobie zauważyć, że różnica poglądów nie może być powodem żadnych restrykcji, gdyż – gdyby była – uderzałyby w istotę działania uczelni wyższej.

Dla zobrazowania sprawy studiów doktoranckich Pana S.K. przytoczę fakty dotyczące tych studiów. Pan S.K. został przyjęty na 3. rok studiów doktoranckich na Wydziale Teologicznym UKSW w Warszawie, po ukończeniu studiów magisterskich z wyróżnieniem. Pan S.K. odbył studia doktoranckie w okresie od dnia 2 października 2006 r. do dnia 30 września 2008 r. W dniu 31 maja 2008 r. Pan K. złożył wniosek o przedłużenie studiów doktoranckich o jeden rok, w roku akademickim 2008/2009. W dniu 16 czerwca 2008 r. odbyła się rozmowa telefoniczna pomiędzy Panem S.K. a Kierownikiem Studium Doktoranckiego WT UKSW, w czasie której doktorant został poinformowany ustnie o braku przesłanek przedłużenia studiów doktoranckich z uwagi na brak jakichkolwiek postępów w zakresie pracy doktorskiej. Okoliczności tej Pan K. nigdy nie kwestionował. Kierownik Studium Doktoranckiego wyraźnie stwierdził (zeczając jako świadek przed Sądem Okręgowym w Warszawie, po złożeniu przyrzeczenia), że z każdym doktorantem występującym o przedłużenie studiów odbywał rozmowę, a decyzja o przedłużeniu lub odmowie przedłużenia studiów doktoranckich była uzależniona jedynie od postępów w przygotowaniu pracy doktorskiej.

W tym miejscu z całą mocą podkreślam, że jedyną przesłanką przedłużenia studiów doktoranckich, jednakową dla wszystkich doktorantów był stopień zaawansowania pracy doktorskiej.

Po odbyciu rozmowy telefonicznej z Kierownikiem SD WT UKSW Pan K. złożył w dniu 10 października 2008 r. wniosek o wydanie świadectwa ukończenia studiów doktoranckich, następnie opłacił ten wniosek i osobiście odebrał świadectwo ukończenia studiów doktoranckich o numerze (...) z dnia 28 października 2008 r., w dniu 2 grudnia 2008 r. Podkreślenia wymaga, że – zgodnie z ustawą 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym – do dnia zmiany tej ustawy, dokonanej ustawą z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy – PSW, a dotyczącą w szczególności art. 2 ust. 1 pkt 10 ustawy, ukończenie studiów doktoranckich nie było równoznaczne z uzyskaniem stopnia doktora określonych nauk (można było zatem ukończyć studia bez napisania i obrony pracy doktorskiej), ale można też było napisać w terminie późniejszym pracę doktorską. W takiej sytuacji znalazł się Pan S.K.

Wbrew twierdzeniu Pana S.K. był on świadomy, że rozmowa telefoniczna nie stanowi decyzji administracyjnej w rozumieniu art. 107 §1 k.p.a., o czym świadczy fakt skierowania skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie na bezczynność Organu, a następnie odwołanie się od decyzji z dnia 21 marca 2012 r. nr (...) Kierownika SD WT UKSW w Warszawie do Rektora UKSW w Warszawie, a – po utrzymaniu w mocy decyzji organu I instancji przez Rektora UKSW w Warszawie decyzją z dnia 4 maja 2012 r. nr (...) – złożenie skargi na ww. decyzje.

Sprawa przedłużenia studiów doktoranckich jest objęta kontrolą sądów administracyjnych, w związku z czym sprawę bezczynności organu, a następnie prawidłowość podjętych decyzji skontrolowały – w wyniku postępowań i swoimi wyrokami – Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie i Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie, rozpoznając odpowiednio skargi i skargę kasacyjną.

Postępowanie przed sądami administracyjnymi zakończyło się prawomocnym wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 2 października 2013 r., wydanym w sprawie (...), oddalającym skargę kasacyjną Pana S.K. w przedmiocie umorzenia postępowania w sprawie wniosku o wyrażenie zgody na przedłużenie studiów doktoranckich.

W uzasadnieniu wyroku NSA w Warszawie stwierdził, że Skarżący (Pan S.K.) utracił status doktoranta z dniem ukończenia studiów doktoranckich, tj. 30 września 2008 r. NSA powołał się na art. 2 ust. 1 pkt 18l ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym, podkreślając, że doktorant oznacza uczestnika studiów doktoranckich, którym Pan K. nie był już od dnia 1 października 2008 r.

W tym stanie rzeczy twierdzenie, że Panu S.K. odmówiono – z istotnym naruszeniem procedury – prawa do studiów doktoranckich nie znajduje potwierdzenia w stanie faktycznym sprawy.

Dołączony do oświadczenia Pana Senatora Jana Filipa Libickiego odpis wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 września 2018 r., wydany w sprawie sygn. akt I OSK 1646/18, oddalający skargę kasacyjną S.K. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 września 2017 r. sygn. akt II SAB/Wa 95/17 nie może być podstawą do przyjęcia twierdzenia o istotnym naruszeniu procedury, gdyż skargę kasacyjną na bezczynność oraz przewlekłe prowadzenie sprawy przez Kierownika Studiów Doktoranckich Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie w przedmiocie wprowadzenia do obrotu prawnego decyzji z dnia 16 czerwca 2008 r. dotyczącej przedłużenia studiów doktoranckich – jako bezzasadną – oddalono.

Warto także podnieść, że zakreślone na str. 7 uzasadnienia wyroku zdanie nie zostało zestawione z opisem sprawy, zawartym na kolejnej, 8 stronie uzasadnienia wyroku.

Argumenty przedstawione przez NSA w Warszawie na str. 8 uzasadnienia wyroku wyraźnie odnoszą się do kwestii dotyczącej sprawy załatwionej inną decyzją ostateczną, poddaną kontroli sądowej przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie i Naczelną Sąd Administracyjny w Warszawie, w wyniku której nie zaakceptowano koncepcji skarżącego o istnieniu ustnej decyzji z dnia 16 czerwca 2008 r.

Uczelnia nie wprowadzała zatem w błąd, tym bardziej uporczywie, Pana S.K. co do rzekomego istnienia decyzji z dnia 16 czerwca 2008 r. Pan S.K. złożył wiele skarg w tej samej sprawie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, a obecnie dwie sprawy rozpatruje Naczelną Sąd Administracyjny w Warszawie i jedną sprawę Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie. Jedną sprawę, z pozwu Pana K., rozpoznaje sąd cywilny.

Z uwagi na niezakończenie postępowań przed sądami administracyjnymi i sądem cywilnym uprzejmie proszę o umożliwienie mi złożenia ostatecznych wyjaśnień po zakończeniu postępowań sądowych.

Z wyrazami szacunku

Ks. prof. dr hab.
Stanisław Dziekoński
Rektor Uniwersytetu
Kardynała Stefana Wyszyńskiego
w Warszawie

**Odpowiedź
MINISTRA NAUKI
i SZKOLNICTWA WYŻSZEGO**

Warszawa, 19 lipca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Jana Filipa Libickiego podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 26 czerwca 2019 r., uprzejmie informuję, jak poniżej.

Kwestia przedłużania okresu odbywania studiów doktoranckich w dacie złożenia przedmiotowego podania przez Pana S.K. – stosownie do informacji zawartych w przekazanym wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 września 2018 r. – regulowana była rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 grudnia 2006 r. w sprawie studiów doktoranckich prowadzonych przez jednostki organizacyjne uczelni (Dz. U. z 2017 r. poz. 3, z późn. zm.). Stosownie do §2 wskazanego rozporządzenia, decyzja w sprawie w określonych przypadkach podejmowana była przez kierownika studiów doktoranckich obligatoryjnie, w innych – fakultatywnie.

Pozwolę sobie zauważyć, iż z przekazanego wyroku NSA wynika, iż „decyzja z dnia 16 czerwca 2008 r. nie weszła do obrotu prawnego i jest decyzją nieistniejącą. Natomiast sprawa z wniosku z dnia 31 maja 2008 r. została rozstrzygnięta decyzją Kierownika Studiów Doktoranckich z dnia 21 marca 2012 r. i utrzymującą ją w mocy decyzją Rektora z dnia 4 maja 2012 r.” NSA wskazał również, iż „sprawa z wniosku skarżącego (...) o wyrażenie zgody na przedłużenie studiów doktoranckich zastała ostatecznie, a co więcej także prawomocnie rozstrzygnięta, gdyż wydane w tejże sprawie decyzje zostały prawomocnie skontrolowane przez Wojewódzki Sąd Administracyjny i Naczelny Sąd Administracyjny (...)”. NSA podkreślił również, iż „żadna decyzja Kierownika Studiów Doktoranckich Wydziału Teologicznego UKSW z dnia 16 czerwca 2008 r. nie została wydana, a skoro tak to nie mogła też wywołać jakiegokolwiek skutku prawnego i stanowić przejawu dyskryminacji”. Wskazano, iż „decyzja w ogóle nie została wydana. Wobec tego, że nie istniała jakakolwiek decyzja z dnia 16 czerwca 2008 r. załatwiająca wniosek skarżącego z dnia 31 maja 2008 r. zachodziła konieczność załatwienia sprawy w drodze decyzji administracyjnej. I takowa została podjęta, z tym że umarzała ona postępowanie w sprawie z racji konieczności uwzględnienia, że skarżącemu na jego wniosek wydano świadectwo ukończenia studiów”. Dodam, iż w stosunku do osoby, która ukończyła studia doktoranckie, nie jest możliwe wydanie decyzji o przedłużeniu okresu odbywania studiów doktoranckich.

Przedstawiając powyższe, pozwolę sobie przekazać, iż przepisy ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. 1668, z późn. zm.), dotyczące nadzoru ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki nad uczelniami, obejmują wyłącznie nadzór nad zgodnością działań z przepisami prawa oraz nad prawidłowością wydatkowania środków publicznych. Minister nie jest uprawniony do kontroli decyzji administracyjnych podejmowanych w indywidualnych sprawach doktorantów. Do takich decyzji stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.) oraz przepisy o zaskarżaniu decyzji do sądu administracyjnego. Z przedstawionych informacji wynika, iż sprawa była przedmiotem kontroli w postępowaniu sądownoadministracyjnym i została prawomocnie rozstrzygnięta.

Z wyrazami szacunku,

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
dr hab. Sebastian Skuza

Oświadczenie senatora Jana Filipa Libickiego

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Sprawa jest wysoce skomplikowana, trudna – mnie się wydaje, że dosyć beznadziejna – ale podejmuję tę interwencję jako ostatnią deskę ratunku w sytuacji pana, który się do mnie zgłosił. Otóż zgłosił się do mnie pan M.D. mieszkający w gminie D. w powiecie szamotulskim w województwie wielkopolskim. Ten pan jest osobą dość niezaradną życiowo i przedstawił mi różne dokumenty, które wskazywałyby na to, że w sposób dość niefrasobliwy rozporządzał swoim majątkiem – tak bym to ujął. Jego adwokat, który go reprezentował – było dosyć długie i skomplikowane postępowanie – złożył do prokuratury wnioski o to, żeby wszczęto śledztwo z tego przepisu, który mówi o doprowadzeniu kogoś do niekorzystnego rozporządzenia swoim majątkiem. Prokuratura w Szamotułach odmówiła wszczęcia takiego postępowania. Ten adwokat to postanowienie prokuratury zaskarżył do Sądu Rejonowego w Szamotułach. To było w roku 2010 i 12 sierpnia 2010 r. sąd w Szamotułach postanowił podtrzymać decyzję prokuratury w tej sprawie.

Sprawa jest o tyle trudna, że, jak wspominałem, pan M.D. jest osobą dość niezaradną życiowo. Nie jest w stanie do końca opisać okoliczności tej sprawy, dysponuje bardzo skąpymi dokumentami, trudnymi do odczytania. W zasadzie jedyny dokument, który mi udostępnił, to bardzo nieczytelna kopia tego postanowienia Sądu Rejonowego w Szamotułach z 12 sierpnia 2010 r. Jest tam sygnatura akt II Kp 210/10. Chciałbym to Panu Ministrowi przekazać, choć jeszcze raz podkreślam, że jak na mój ogląd to jest sytuacja absolutnie beznadziejna. No ale może Pan Minister, dysponując odpowiednimi narzędziami, znajdzie jakieś rozwiązanie, dzięki któremu będzie można w tej skomplikowanej, trudnej sprawie panu M.D. pomóc.

Jan Filip Libicki

**Stanowisko
DYREKTORA BIURA
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 8 lipca 2019 r.

Pan
Tomasz Szafrąński
Dyrektor Biura Prezydialnego
Prokuratura Krajowa

Szanowny Panie Dyrektorze,

w załączeniu przekazuję według właściwości pismo Wicemarszałek Senatu RP, Pani Marii Koc, z dnia 4 lipca 2019 r. nr BPS/043-81-2301/19, przesyłające tekst oświadczenia złożonego przez senatora Jana Filipa Libickiego podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 26 czerwca 2019 r.

Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi Marszałkowi Senatu RP w terminie do dnia 5 sierpnia 2019 r. oraz skierowanie kopii odpowiedzi do Departamentu Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Z poważaniem

Marek Łukaszewicz

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 30 lipca 2019 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na przekazane przy piśmie z dnia 4 lipca 2019 r. nr BPS/043-81-2301/19 oświadczenie złożone przez Pana Senatora Jana Filipa Libickiego podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 26 czerwca 2019 r., uprzejmie informuję, że Prokuratura Rejonowa w Szamotułach pod sygn. PR 2 Ds. 297.2010 prowadziła postępowanie sprawdzające w sprawie doprowadzenia w dniu 7 czerwca 1999 r. M.D. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem przez T.M. przy sporządzaniu aktu notarialnego w miejscowości P., poprzez wprowadzenie w błąd, co do przekazania darowizny w postaci działki o nr. 639 /1, tj. o przestępstwo z art. 286 §1 k.k.

W toku czynności ustalono, iż w dniu 7 czerwca 1999 r. małżonkowie M. i H.D. sprzedali umową notarialną obciążone, wobec posiadania wielu zobowiązań, własne nieruchomości T.M. i U.W. Jednocześnie, uzgodnili z kupującymi ustnie, iż z działek po ich sprzedaży zostanie wyodrębniona część nieruchomości, którą kupujący mieli przekazać w formie darowizny dzieciom M. i H.D. Taka umowa pomiędzy stronami aktu notarialnego nie została jednak sporządzona w formie pisemnej. M.D. inicjując postępowanie, twierdził, że został oszukany przez T.M. i U.W., którzy zwrótnie nie darowali jego dzieciom ustalonej części nieruchomości.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Szamotułach, po przeprowadzeniu postępowania sprawdzającego, postanowieniem z dnia 31 marca 2010 r. zatwierdził wydane przez funkcjonariusza policji w dniu 19 marca 2019 r. postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia o przestępstwo z art. 286 §1 k.k. wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera ustawowych znamion czynu zabronionego.

Na postanowienie to w ustawowym terminie zażalenie złożył pełnomocnik pokrzywdzonego M.D.

Postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2010 r., o sygn. II Kp 210/10 Sąd Rejonowy w Szamotułach utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie, stwierdzając, że treść aktu notarialnego w sposób jednoznaczny świadczy o przedmiocie sprzedaży, uzyskanej przez małżonków D. cenie, a przede wszystkim dobrowolności i niebudzącej wątpliwości świadomości stron umowy co do istotnych jej postanowień. Nieformalne zobowiązania i ustalenia pomiędzy stronami, o ile istotnie miały one miejsce, są bez znaczenia dla oceny dobrowolności zawarcia umowy i świadomości stron co do jej istoty.

W lipcu 2019 r. w Prokuraturze Okręgowej w Poznaniu została przeprowadzona ponowna analiza przedmiotowego postępowania. Uznano, że postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia było decyzją zasadną i brak jest podstaw prawnych do podjęcia sprawy i wdrożenia działań prokuratorskich.

Z poważaniem

ZASTĘPCA
PROKURATORA GENERALNEGO
Krzysztof Sierak

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

Na polskich drogach dochodzi do dużej liczby wypadków drogowych. Często mają one miejsce na odcinkach, gdzie trwają prace drogowe.

Na Pomorzu Zachodnim realizuje się dużo inwestycji drogowych. Obecnie rozpoczynają się kolejne prace na drogach i torach w okolicach Szczecina. Samo miasto liczy dziś 400 tysięcy mieszkańców, a liczba ta znacząco się powiększy, gdy uwzględnimy Stargard, Goleniów, Gryfino czy Police.

W związku z planowanymi inwestycjami proszę o informację, czy rząd wspólnie z samorządami planuje podjąć działania zmierzające do zminimalizowania negatywnych skutków prac na drogach i torach.

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski*

**Odpowiedź
MINISTRA INFRASTRUKTURY**

Warszawa, 21 sierpnia 2019 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym przez senatora Grzegorza Napieralskiego na 81. posiedzeniu Senatu w dniu 26 czerwca 2019 r. dotyczącym działań zmierzających do zminimalizowania negatywnych skutków prac na drogach i torach informuję, że Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad już na etapie postępowań przetargowych na realizację inwestycji określiła odpowiednie zapisy kontraktowe, które obejmują zminimalizowanie negatywnych skutków realizacji inwestycji dla uczestników ruchu drogowego i mieszkańców.

Zapisy kontraktowe zobowiązują wykonawców do dbałości i odpowiednio utrzymania użytkowanych dróg publicznych poprzez, m.in. obowiązek pierwotnej inwentaryzacji, zawarcia umów z poszczególnymi zarządami dróg oraz niezwłocznej reakcji na powstałe uszkodzenia. Wprowadzono również zapisy o ograniczeniach dotyczących zamknięć odcinków dróg lub wprowadzeniu objazdów w określonych miejscach i porach roku. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad ma także bezpośredni wpływ na rodzaj i zakres wprowadzanych przez wykonawców utrudnień, w szczególności w okresach świątecznych i „długich weekendów”. W takie dni ogranicza się utrudnienia i obowiązuje zakaz wprowadzania nowych utrudnień.

W tym miejscu należy wyjaśnić, że zarządca ma wpływ na formę, zakres i czas funkcjonowania tymczasowych organizacji ruchu i objazdów na etapie ich zatwierdzenia. Akceptacja przebiegu objazdów odbywa się wspólnie, np. z innymi zarządami dróg czy Policją. Pozwala to określić wariant najmniej uciążliwy dla użytkowników dróg. Jednocześnie, w trakcie całego okresu obowiązywania tymczasowych organizacji ruchu, sprawowana jest bieżąca kontrola stanu technicznego dróg, oznakowania czy prawidłowości ułożenia, np. separatorów oraz zgodności wprowadzonych zmian

z zatwierdzonymi projektami tymczasowej organizacji ruchu. Kontrolę przeprowadzają wykonawcy, inspektorzy nadzoru, oddziały i rejony.

Natomiast, aby wykluczyć niezgodności, wprowadzona została procedura systematycznych objazdów placów budowy, którą prowadzi Kierownik Projektu, a także comiesięcznych objazdów placów budowy, prowadzonych przez Kierownika Projektu, Inżyniera Kontraktu, wykonawców i zarządców dróg innych niż krajowe. Po zakończeniu takiego objazdu, sporządzany jest protokół określający zakres koniecznych do wykonania prac poprawkowych oraz z ustaleniem czasu wykonania tych prac.

W przypadku jakichkolwiek sporów, organizowane są spotkania w terenie, przy uczestnictwie przedstawicieli oddziału, wykonawcy i Inżyniera Kontraktu z osobami fizycznymi lub organami administracji państwowej i samorządowej. Podczas tych spotkań, omawiane są zgłaszane wnioski, które dotyczą problemów z funkcjonowaniem tymczasem organizacji ruchu oraz wpływu prowadzonych prac inwestycyjnych na życie mieszkańców.

W zakresie zminimalizowania negatywnych skutków prac na torach należy wskazać, że PKP Polskie Linie Kolejowe SA podejmują, w tym zakresie, odpowiednie działania wyprzedzające. Harmonogram prac oraz kolejność wykonywania poszczególnych faz robót budowlanych są przedmiotem ustaleń już na etapie projektowania, a następnie realizacji tych robót.

Działania te obejmują, przede wszystkim, monitorowanie sytuacji oraz dokładanie starań, aby zminimalizować negatywne skutki prowadzonych prac inwestycyjnych, umożliwienie maksymalnego wykorzystywania przepustowości linii kolejowej czy nieprowadzenie robót budowlanych w porze nocnej, w szczególności, w pobliżu osiedli mieszkaniowych.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Rafał Weber
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra kultury i dziedzictwa narodowego
Piotra Glińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Samorządy z woj. zachodniopomorskiego zgłaszają problem dotyczący budowli o charakterze religijnym, których stan jest bardzo zły, a właściciele nie prowadzą żadnych prac zabezpieczających.

Proszę o informacje, jakie może podjąć działania samorząd gminny w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa mieszkańcom, którzy muszą poruszać się w okolicy budynku. Czy może nastąpić rozbiórka takiej budowli? Czy rząd może wesprzeć finansowo zabezpieczenia, by nie dopuścić do katastrofy budowlanej?

Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski

Odpowiedź
WICEPREZESA RADY MINISTRÓW
MINISTRA KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO

Warszawa, 5 grudnia 2019 r.

Pan
Tomasz Grodzki
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia złożonego przez Pana Senatora Grzegorza Napieralskiego na 81. posiedzeniu Senatu RP w dniu 26 czerwca 2019 r., uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z przepisem art. 5 pkt 3 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2018 r. poz. 2067, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą” właściciel lub posiadacz zabytku jest zobowiązany zapewnić warunki prowadzenia prac konserwatorskich i robót budowlanych przy tym zabytku, w tym ich finansowanie, co bezpośrednio wynika z przepisu art. 71 ust. 1 ustawy.

Właściciel lub posiadacz zabytku wpisanego do rejestru zabytków może jednak ubiegać się o udzielenie dotacji celowej na dofinansowanie wspomnianych prac konserwatorskich i robót budowlanych (art. 73 ustawy). Dotacji takiej mogą udzielić: Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego (art. 74 ust 1 pkt 1 ustawy), wojewódzki konserwator zabytków (art. 74 ust. 1 pkt 2 ustawy), a także organy stanowiące gminy, powiatu lub samorządu województwa, które mogą również dofinansowywać tego rodzaju działania prowadzone przy zabytkach niewpisanych do rejestru zabytków, ale ujętych w gminnej ewidencji zabytków (art. 81 ust. 1 ustawy). Dofinansowane mogą być między innymi działania polegające na zabezpieczeniu, zachowaniu i utrwaleniu substancji zabytku (art. 77 pkt 7 ustawy), a także na stabilizacji konstrukcyjnej części składowych zabytku (art. 77 pkt 8 ustawy). Wysokość dotacji udzielanych przez każdy ze wskazanych wyżej podmiotów może wynosić 100% nakładów koniecznych ponoszonych na wykonanie prac konserwatorskich lub robót budowlanych (art. 81 ust. 2

ustawy), nie może być. jednak wyższa niż wspomniane 100% w przypadku dotacji udzielanej przez więcej niż jeden podmiot (art. 82 ust. 1 ustawy).

Rozbiórka zabytku nieruchomego wpisanego do rejestru zabytków wymaga wcześniejszego wykreślenia tego zabytku z rejestru, co wynika z przepisu art. 39 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2019 r. poz. 1186). Przesłanki skreślenia zabytku z rejestru zabytków określa przepis art. 13 ust. 1 ustawy. Można go dokonać tylko wtedy, gdy zabytek uległ zniszczeniu w stopniu powodującym utratę jego wartości historycznej, artystycznej lub naukowej albo którego wartość będąca podstawą wydania decyzji o wpisie do rejestru nie została potwierdzona w nowych ustaleniach naukowych. Natomiast rozbiórka zabytku nieruchomego niewpisanego do rejestru zabytków, ale ujętego w gminnej ewidencji zabytków wymaga uzgodnienia decyzji o rozbiórce tego obiektu z organem ochrony zabytków, o czym stanowi art. 39 ust. 3 tej samej ustawy. Organem tym jest wojewódzki konserwator zabytków. Może jednak zaistnieć sytuacja, gdy wspomnianych uzgodnień będzie dokonywał samorządowy, miejski lub powiatowy, konserwator zabytków. Taka sytuacja będzie miała miejsce w przypadku przekazania przez wojewodę, w drodze porozumienia, uprawnień wojewódzkiego konserwatora zabytków gminie albo powiatowi.

Z poważaniem

Piotr Gliński

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej Marka Gróbarczyka
oraz do ministra energii Krzysztofa Tchórzewskiego

Szanowni Panowie Ministrowie!

Podczas V edycji międzynarodowej konferencji Bałtyckie Forum Przemysłu Energetyki Morskiej – BEIF 2019, w której brałem udział w dniu 22 maja, przedstawiciele branży przemysłu energetyki morskiej wskazywali na ogromny potencjał gospodarczy budowy morskich farm wiatrowych na polskich obszarach morskich. Potwierdzeniem tego potencjału wydają się ambitne plany rozwoju tej technologii wskazane w projekcie polityki energetycznej Polski do roku 2040. Według tego dokumentu, ale też informacji przedstawianych przez właścicieli najbardziej zaawansowanych projektów, pierwsze morskie farmy wiatrowe miałyby zostać oddane do użytku w roku 2025. Aby te projekty mogły być realizowane z udziałem znaczących dostaw komponentów produkowanych w polskich zakładach przemysłu morskiego, kontrakty musiałyby być podpisywane na przełomie 2020 i 2021 r. Polski przemysł wskazywany jest jako ten, który może być liderem na całym rynku Morza Bałtyckiego. Z licznych wypowiedzi przedstawicieli branży wyłania się jednak wiele wątpliwości co do gotowości polskiego przemysłu morskiego do świadczenia takich usług w większej skali.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania o gotowość polskiego przemysłu morskiego do realizacji projektów morskich farm wiatrowych w Polsce.

1. Ile polskich zakładów przemysłu morskiego ma doświadczenie w produkcji komponentów morskich farm wiatrowych (wież, fundamentów, kabli, innych elementów konstrukcyjnych, stacji transformatorowych)? Jakże kontrakty i kiedy były realizowane?

2. Które krajowe zakłady przemysłu morskiego są obecnie zaangażowane w realizację kontraktów związanych z budową morskich farm wiatrowych?

3. Jakim potencjałem produkcyjnym dysponują polskie zakłady przemysłu morskiego w zakresie produkcji i dostaw elementów morskich farm wiatrowych w ujęciu rocznym?

4. Czy infrastruktura logistyczna polskich zakładów produkcyjnych przemysłu morskiego pozwala na magazynowanie, przeladunek, transport większej liczby nowoczesnych komponentów (dostosowanych do obsługi generatorów o mocy jednostkowej większej niż 8 MW) morskich farm wiatrowych?

5. Czy polskie porty morskie posiadają parametry umożliwiające obsługę budowlaną i serwisową morskich farm wiatrowych? Jeżeli tak, to które porty i jakie to są parametry?

6. Czy przy planowanych inwestycjach w rozbudowę polskich portów morskich brane są pod uwagę parametry niezbędne do obsługi morskich farm wiatrowych?

7. Jakże działania podjął rząd w ostatnich 4 latach w zakresie potencjału i mocy produkcyjnych polskiego przemysłu morskiego w ramach dostaw komponentów i statków do budowy morskich farm wiatrowych na rynkach rozwijających morskie farmy wiatrowe?

8. Jakże działania podjął dotychczas rząd w zakresie wsparcia rozwoju potencjału produkcyjnego polskiego przemysłu morskiego na rynku morskiej energetyki wiatrowej? Jakże środki pieniężne zostały przeznaczone na ten cel? Jakże inwestycje zaplanowano i jakie zrealizowano?

Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski

**Odpowiedź
MINISTRA
GOSPODARKI MORSKIEJ
i ŻEGLUGI ŚRÓDLĄDOWEJ**

Warszawa, 30 lipca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Grzegorza Napieralskiego podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 26 czerwca 2019 r. niniejszym przedstawiam stosowne informacje.

Ad 1. Na wstępie należy wskazać, że Minister Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej sprawuje nadzór właścicielski nad kilkoma podmiotami z branży morskiej, które mogą uczestniczyć w łańcuchu dostaw komponentów do budowy morskich farm wiatrowych. Ponadto, resort nie odpowiada za realizację przedsięwzięć w zakresie budowy morskich farm wiatrowych (wydaje jedynie pozwolenia lokalizacyjne dla tych inwestycji w obszarach morskich) i z tego powodu opracowanie listy potencjalnych dostawców leży poza obszarem odpowiedzialności i działalności resortu.

W związku z powyższym poniższe informacje mają na celu jedynie zarysowanie sytuacji na szerokim rynku firm angażujących się w budowę morskich farm wiatrowych.

Zgodnie z informacjami posiadanymi przez Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej (MGMiŻS) można wskazać na trzy główne podmioty przemysłu morskiego posiadające doświadczenie w produkcji komponentów morskich farm wiatrowych, tj: ST³ Offshore Sp. z o.o., Energomontaż Północ Gdynia SA oraz GSG Towers Sp. z o.o.

Ponadto można wymienić przynajmniej cztery przedsiębiorstwa z województwa zachodniopomorskiego skupiające się na produkcji konstrukcji i elementów stalowych: JVP Steel Poland Sp. z o.o., Gotech Sp. z o.o., JW Steel Construction Sp. z o.o., a także gdańską firmę Mostostal Pomorze SA, które w mniejszym bądź większym zakresie realizowały zamówienia na produkcję poszczególnych komponentów morskich farm wiatrowych.

Poniżej przedstawiony został przegląd informacji powszechnie dostępnych o głównych kontraktach, zrealizowanych przez:

ST³ Offshore Sp. z o.o.

Kontrakty m.in. na:

- produkcję 91 platform pośrednich (ang. *transition piece*) na brytyjską morską farmę wiatrową Race Bank z 2015 roku,
- produkcję 20 fundamentów kratownicowych (ang. *jacket*) przeznaczonych na niemiecką morską farmę wiatrową Borkum Riffgrund 2 na Morzu Północnym z 2016 roku.

Oba kontrakty realizowano dla duńskiej firmy Ørsted (ex DONG Energy).

Energomontaż Północ Gdynia SA

Kontrakty m.in. na:

- 30 sztuk platform na niemiecką morską farmę wiatrową Arkona z 2017 roku,
- wykonanie klatek ochrony anodowej wraz z elementami tzw. J-Tube na morską farmę wiatrową London Array z 2012 roku,
- dwie stacje transformatorowe na brytyjską morską farmę wiatrową Wallney z 2010 roku.

Wszystkie kontrakty realizowano dla duńskiej firmy BLADT Industries A/S.

GSG Towers Sp. z o.o.

Kontrakty m.in. na:

- budowę trzech połówek trafostacji na brytyjską morską farmę wiatrową Hornsea z 2016 roku,

- wykonanie 67 klatek anodowych na niemiecką farmę wiatrową Veja Mate z 2015 roku.

Oba kontrakty realizowano dla duńskiej firmy BLADT Industries A/S.

Spółka realizuje także znaczące zlecenia w zakresie budowy lądowych farm wiatrowych z firmami działającymi także na rynku offshore, co zdaniem przedstawicieli GSG pozwala oceniać pozytywnie perspektywy wejścia także na rynek produkcji wież dla morskich farm wiatrowych.

Inne spółki zaangażowane w realizację kontraktów na elementy morskich farm wiatrowych

Firma JVP Steel Poland Sp. z o.o. działająca na terenie Stoczni Szczecińskiej SA dostarczyła do kontrahentów w 2019 roku dwie konstrukcje Blade Rack (wielkogabarytowa rama przeznaczona do transportu śmigieł do wiatraków morskich), które używano na farmie wiatrowej Race Bank. Dodatkowo firma Gotech Sp. z o.o. zrealizowała w 2017 roku kontrakt na dostawę elementów konstrukcji duńskiej morskiej farmy wiatrowej Gwynt y Môr.

Duże doświadczenie w realizacji kontraktów na produkcję elementów morskich farm wiatrowych posiada także spółka JW Steel Construction Sp. z o.o., która realizowała m.in. zlecenia na: miejsca cumowania jednostek pływających (ang. boatlanding) na farmie West of Duddon Sands Offshore (ponad 100 sztuk), platformy zewnętrzne na Anholt Offshore (ponad 50 sztuk), zestawy wyposażenia zewnętrznego (drabiny, platformy czy miejsca cumowania) na farmę Butendiek (kilkadziesiąt zestawów), miejsca cumowania jednostek pływających na EnBW Windpark Baltic 2 Lot 1 i 3 (80 sztuk) i stoppers systems na tej drugiej oraz po 39 stoppers systems i miejsc cumowania jednostek pływających na farmie wiatrowej Borkum Riffgrund 1.

Spółka Mostostal Pomorze SA w latach 2017–2018 realizowała kontrakt na prefabrykację konstrukcji platformy stalowej o wadze około 300 ton na belgijską morską farmę wiatrową Northwester 2 na zlecenie duńskiej firmy BLADT Industries A/S.

Ad 2. Zgodnie z informacjami przekazanymi przez spółkę GSG Towers Sp. z o.o. realizuje ona obecnie zlecenie na produkcję wielkogabarytowych konstrukcji stalowych, montowanych do fundamentów pod morskie wieże wiatrowe. W przypadku innych podmiotów MGMIŻŚ nie ma wiedzy nt. aktualnie realizowanych kontraktów, ponieważ nie sprawuje nadzoru właścicielskiego nad żadną ze spółek koncentrujących swoją działalność w obszarze konstrukcji offshore.

Ad 3. Z analiz prowadzonych przez MGMIŻŚ wynika, że nie wszystkie spółki decydują się na upublicznianie swoich dokładnych zdolności wytwórczych, co wynika z prowadzonej przez nie polityki informacyjnej oraz biznesowej. Niektóre ze spółek publikują jednak częściowe informacje na swoich portalach internetowych, czego przykładem jest ST³ Offshore Sp. z o.o., która deklaruje zdolność do produkcji:

- fundamentów kratownicowych (ang. jacket): 50 sztuk rocznie,
- platform pośrednich (ang. transition pieces): 150 sztuk rocznie.

GSG Towers Sp. z o.o. w obszarze wież dla morskiej energetyki wiatrowej deklaruje w dostarczonej przez siebie informacji potencjał produkcyjny na poziomie około 80 standardowych wież rocznie, a zdolności przerobu stali na potrzeby produkcji konstrukcji stalowych dla morskiej energetyki wiatrowej to aktualnie około 2750 ton stali rocznie, docelowo w wyniku prowadzonych inwestycji możliwości te wzrosną do 6600 ton rocznie.

Ad 4. Z analiz prowadzonych przez MGMIŻŚ oraz z informacji dostarczonych przez przedsiębiorców wynika, że trzy główne zakłady przemysłu morskiego koncentrujące się na działalności w sektorze konstrukcji offshore (tj. ST³ Offshore Sp. z o.o., Energomontaż Północ Gdynia SA oraz GSG Towers Sp. z o.o.) posiadają odpowiednie zaplecze infrastrukturalne, na które składają się hale produkcyjne, powierzchnie do składowania oraz odpowiednio uzbrojone nabrzeża (w tym suwnice bramowe i dźwigi). Dwie inne firmy aktywnie działające na tym rynku, czyli JW Steel Construction Sp. z o.o. oraz JVP Steel Poland Sp. z o.o. korzystają z kolei w dużej mierze z rozbudowanej infrastruktury Stoczni Szczecińskiej SA, również posiadającej udźwigowane nabrzeża wraz z suwnicami bramowymi. Dodatkowo spółka Mostostal Pomorze SA dysponuje w Gdańsku własnym nabrzeżem umożliwiającym załadunek

produkowanych konstrukcji stalowych na jednostki pływające. Podsumowując, posiadana obecnie infrastruktura logistyczna polskich zakładów produkcyjnych przemysłu morskiego wskazuje na gotowość tychże do podjęcia się realizacji kontraktów na budowę morskich farm wiatrowych (łącznie z magazynowaniem i załadunkiem na jednostki pływające), chociaż przy realizacji większych zamówień w części z nich wskazuje się na potrzebę inwestycji infrastrukturalnych.

Ad 5. Na polskim wybrzeżu funkcjonują 32 porty morskie, w tym 4 o podstawowym znaczeniu dla gospodarki narodowej, a także 50 przystani morskich. Pełnią one wiele różnych funkcji, m.in. związanych z przeładunkami towarów, obsługą rybołówstwa, a także żeglugi pasażerskiej. Część z nich dostosowana jest również do obsługi budowlanej i serwisowej morskich farm wiatrowych. Warto podkreślić, że infrastruktura portowa i dostępowa do portów i przystani morskich, a także ich wyposażenie w urządzenia przeładunkowe, suprastruktura itp. pozwalają na obsługę szerokiej gamy ładunków, także tych tzw. typu project cargo. Nie ma enumeratywnej listy portów i przystani, w których należy dokonywać przedmiotowych operacji za-/wyładunkowych. Niemniej jednak wskazuje się, że porty Gdańsk, Gdynia, Szczecin i Świnoujście są zdecydowanie najlepiej rozwinięte. Mają one relatywnie najlepsze parametry infrastruktury portowej i dostępowej, a także odpowiednie zdolności przeładunkowe – co ma znaczenie w przypadku obsługi elementów konstrukcyjnych morskich farm wiatrowych.

Ad 6. Podkreślić należy, że zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy o portach i przystaniach morskich za prognozowanie, programowanie i planowanie rozwoju portu odpowiadają podmioty zarządzające, a w sytuacji niepowołania ich właściwe miejscowo gminy. W przypadku zarządów portów Gdańsk, Gdynia, Szczecin i Świnoujście, których dominującym udziałowcem jest Skarb Państwa – Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej potwierdza, że przy planowanych inwestycjach uwzględniane są różne czynniki, także pod kątem rozwoju portów w zakresie obsługi morskich farm wiatrowych. Powyższe bierze pod uwagę także administracja morska podczas realizacji inwestycji dostępowych do portów morskich. W projektach uwzględniana jest także obsługa morskich farm wiatrowych, z czym wiąże się konieczność zapewnienia odpowiednich warunków w dostępie od strony morza.

Ad 7 i 8. Minister Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej podejmuje działania ukierunkowane na stworzenie warunków odpowiedniego rozwoju morskiej energetyki wiatrowej, który wpisze się w zrównoważony rozwój obszarów morskich Rzeczypospolitej Polskiej, przyczyni się do wzrostu bezpieczeństwa energetycznego kraju oraz będzie przystawał do rozwiązań mających na celu ochronę środowiska i polepszenie jakości życia ludzi. Działania te są spójne z m.in. założeniami projektu Polityki Energetycznej Polski do 2040 r., tj. 10,3 GW zainstalowanej mocy z morskich farm wiatrowych.

Owoce aktywne wsluchiwanie się administracji morskiej w potrzeby rozwoju branży offshore jest między innymi rezerwacja z pierwszeństwem dla pozyskiwania energii odnawialnej, akwenów o łącznej powierzchni blisko 2000 km² w pierwszej wersji projektu „*Planu zagospodarowania przestrzennego polskich obszarów morskich w skali 1:200 000*”, a następnie zwiększenie ich o ponad 350 km², co daje łącznie około 7% powierzchni polskich obszarów morskich objętych planem do wykorzystania dla realizacji morskich farm wiatrowych. Należy mieć na uwadze, że zgodnie z przepisami ustawowymi, rewizja planu będzie następowała, co najmniej raz na 10 lat.

Odbudowa potencjału polskiego przemysłu morskiego, w tym zakładów stoczniowych oraz produkujących konstrukcje stalowe dla rynku offshore, stanowi jeden z priorytetów obecnego rządu, co przejawia się podjęciem istotnych inicjatyw ustawodawczych i koncepcyjnych mających na celu wsparcie rozwoju tego sektora. Wśród najważniejszych działań należy wskazać na przyjętą w lutym 2017 roku Strategię na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju do roku 2020 (z perspektywą do 2030 r.), w której w ramach pierwszego z celów szczegółowych „*Trwały wzrost gospodarczy oparty coraz silniej o wiedzę, dane i doskonałość organizacyjną*”, w obszarze Reindustrializacja znalazły się: projekt strategiczny pt. „*Nowoczesne produkty przemysłu okrętowego*” i projekt flagowy „*Batory*”. Jego celem jest zapewnienie ram prawnych, organizacyjnych i finansowych niezbędnych dla aktywizacji przemysłu stoczniowego,

rozwoju naukowych ośrodków badawczo-rozwojowych opracowujących innowacyjne typy statków. W ramach programu Batory zakładane jest stymulowanie rozwoju technologii, projektowania i budowy polskich jednostek pływających i konstrukcji morskich, przesunięcie sektora stocznioowego w kierunku produkcji innowacyjnych produktów i wyspecjalizowanych jednostek o wysokiej wartości dodanej.

Poniżej przedstawione zostały działania sektora publicznego wpisujące się w realizację tych projektów:

- Opracowana przez Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej ustawa *o aktywizacji przemysłu okrętowego i przemysłów komplementarnych* (Dz. U. 2016 poz. 1206) z dnia 6 lipca 2016 roku. Ustawa wprowadza m.in. pomniejszoną stawkę podatku VAT (do poziomu 0 procent). Chociaż ustawa dotyczy przede wszystkim przedsiębiorców okrętowych, to jednak charakterystyka rynku powoduje, że ich działalność w wielu przypadkach jest związana także z aktywnością na rynku konstrukcji offshore,
- W ramach projektu Batory ustanowiony został program dla sektora stocznioowego pn. INNOship. Związek Pracodawców „Forum Okrętowe” w 2017 r. opracował i złożył studium wykonalności dla przedmiotowego programu. Studium uzyskało pozytywną rekomendację Rady Narodowego Centrum Badań i Rozwoju do podjęcia prac nad jego ustanowieniem. Do końca 2017 r. po stronie wnioskodawcy trwały prace nad zaleceniami Rady NCBiR. Konkurs INNOship skierowany jest do przedsiębiorstw składających wnioski o dofinansowanie samodzielnie lub w konsorcjum. Dofinansowane mogą być tylko projekty realizowane poza woj. mazowieckim (kategoria regionów słabiej rozwiniętych). Termin nadsyłania zgłoszeń minął 31 lipca 2018 r. Do dnia 30 listopada trwała ocena wniosków. Zgodnie z harmonogramem, II konkurs w ramach programu INNOship ogłoszony został 15 kwietnia 2019 r. Nabór wniosków trwa od 17 czerwca 2019 r. do 16 września 2019 r. Tytułem przykładu zakres tematyczny konkursu 3/1.2/2019 w obszarze badawczym obejmuje m.in. *„Prototypowe konstrukcje i obiekty pływające oraz inne obiekty techniczne wraz z wyposażeniem wdrażające najnowocześniejsze rozwiązania konstrukcyjne, przeznaczone dla różnych zastosowań i typów żeglugi oraz dla gospodarczego wykorzystania zasobów morza”*.
- Obecnie w Ministerstwie Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej trwają prace nad kolejną inicjatywą wspierającą rozwój sektora stocznioowego i konstrukcji stalowych, tj. ustawą o *Morskim Funduszu Rozwoju*. Utworzenie takiej instytucji pozwoli wypełnić lukę w zakresie braku wystarczających rozwiązań systemowych i możliwości pozyskania finansowania przez podmioty branży morskiej na realizację projektów inwestycyjnych o różnym horyzoncie czasowym i poziomie ryzyka przy jednoczesnym zapewnieniu profesjonalnego wsparcia doradczego,
- Dodatkowo w okresie ostatnich czterech lat podjęto działania naprawcze w dwóch spółkach działających na rynku produkcji offshore, tj. w St³ Offshore Sp. z o.o. oraz w GSG Towers Sp. z o.o. (należy zaznaczyć jednak, że spółki te nie znajdują się pod nadzorem właścicielskim MG MiŻŚ). W październiku 2017 dotychczasowy mniejszościowy właściciel, czyli Fundusz Inwestycyjny Zamknięty MARS objął 80% udziałów w ST3 i tym samym przejął nad nim pełną kontrolę operacyjną. W następstwie tych decyzji doszło do podpisania porozumienia z klientami spółki i od początków 2018 roku rozpoczęto wdrażanie planu restrukturyzacji, co pozwoliło na uratowanie tej posiadającej bogatą infrastrukturę produkcyjną firmy przed upadłością. Dodatkowo w lipcu 2018 roku Agencja Rozwoju Przemysłu SA odkupiła od Gdańsk Shipyard Group Sp. z o.o., kontrolowanej przez ukraińskiego inwestora Serhija Tarutę, 81,05% akcji Stocznia Gdańsk SA oraz 50% udziałów GSG Towers Sp. z o.o., co ma w założeniu prowadzić do ustabilizowania sytuacji w obu spółkach i umożliwić im pozyskiwanie finansowania oraz nowych kontraktów. Działania te docelowo pozwolą St3 oraz GSG Towers stać się potencjalnie aktywnymi uczestnikami rynku produkcji elementów morskich farm wiatrowych.

Jednocześnie należy zaznaczyć, że działalność na rynku budowy statków oraz produkcji konstrukcji stalowych (w tym elementów morskich farm wiatrowych) jest w myśl przepisów unijnych obszarem rynku wewnętrznego i tym samym podlega restrykcjom związanym z zakazem udzielania pomocy publicznej. Dlatego prowadzone działania muszą koncentrować się na takich formach wsparcia (tworzenia zachęt rynkowych), które są zgodne z art. 107 *Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej* (Dz.U.2004.90.864/2) lub podlegają wyłączeniom zawartym w Rozporządzeniu Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. oraz zmieniającym je Rozporządzeniem Komisji (UE) 2017/1084 z dnia 14 czerwca 2017 r. i nie oznaczają bezpośredniej ingerencji publicznej w zasady wolnej konkurencji.

Z poważaniem

MINISTER
GOSPODARKI MORSKIEJ
I ŻEGLUGI ŚRÓDLĄDOWEJ
Marek Gróbarczyk

**Odpowiedź
MINISTRA ENERGII**

Warszawa, 5 sierpnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
poniżej w zakresie kompetencji i właściwości Ministra Energii udzielam odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Grzegorza Napieralskiego złożone na 81. posiedzeniu Senatu w dniu 26 czerwca 2019 r. dotyczące rozwoju morskiej energetyki wiatrowej w Polsce.

W pierwszej kolejności pragnę podkreślić, iż w planach Ministerstwa Energii jest również rozwój morskiej energetyki wiatrowej w Polsce. Dlatego też zgodnie z ogłoszonym w listopadzie projektem Polityki Energetycznej Polski do 2040 r. morska energetyka wiatrowa została włączona do bilansu elektroenergetycznego Polski już w 2027 r. a do 2040 r. na morzu może być zainstalowanych nawet 10,3 GW mocy wiatrowych, co przełoży się na produkcję ok. 41 TWh energii (a współczynnik wykorzystania mocy może przekroczyć 45% w 2040 r.). Przewiduje się, że pierwsza morska farma wiatrowa zostanie włączona do bilansu elektroenergetycznego dopiero po 2025 r. Kluczowym dla rozwoju morskiej energetyki wiatrowej będzie możliwość bilansowania morskich farm wiatrowych w Krajowym Systemie Elektroenergetycznym (KSE).

Obecnie trwają w Ministerstwie Energii prace koncepcyjne nad założeniami prawnymi dla rozwoju morskiej energetyki wiatrowej. Zmiana regulacji w obszarze przepisów prawa energetycznego powinna wprowadzać nowe rozwiązania systemowe z obszaru funkcjonowania inwestycji OZE na Bałtyku i pozwalające na rozwój w Polsce sektora morskiej energetyki wiatrowej.

Prowadzone prace analityczne w Ministerstwie Energii, dotyczące wykorzystania potencjału morskiej energetyki wiatrowej w Polsce, pozwolą z chwilą ich zakończenia na przygotowanie projektu ustawy o morskiej energetyce wiatrowej, który jako pro-

jekt rządowy, będzie przedmiotem dalszych prac legislacyjnych, w tym konsultacji publicznych i uzgodnień międzyresortowych.

Morze Bałtyckie to nowy, obiecujący rynek dla morskiej energetyki wiatrowej w Europie. Obszar Morza Bałtyckiego posiada potencjał, aby stać się centralnym węzłem energetycznym Europy północno-wschodniej. Morska energetyka wiatrowa może pomóc w dywersyfikacji portfela energetycznego w regionie Morza Bałtyckiego i będzie miała znaczący wkład w osiągnięcie celów Unii Energetycznej, co dodatkowo pozwoli na zwiększenie bezpieczeństwa dostaw energii w regionie oraz pomoże w realizacji celów klimatycznych.

Jeśli chodzi o możliwość przesyłu energii elektrycznej wytworzonej przez morskie elektrownie wiatrowe, to rozpoczęcie inwestycji w te moce wytwórcze uwarunkowane jest zakończeniem prac nad wzmocnieniem sieci przesyłowej w północnej części kraju, tak aby możliwe było wyprowadzenie mocy w głąb kraju.

Na zakończenie, w celu wzmocnienia przedstawionego powyżej stanowiska, oraz w celu szczegółowego odniesienia się do pytań Pana Senatora przekazuję kopie szczegółowych opracowań analitycznych przygotowanych przez branżę OZE, tj.:

- 1) opracowanie Polskiego Stowarzyszenia Energetyki Wiatrowej opublikowane w 2019 r. pt. „Przyszłość morskiej energetyki wiatrowej w Polsce”;
- 2) opracowanie Polskiego Stowarzyszenia Energetyki Wiatrowej i Polskiego Towarzystwa Morskiej Energetyki Wiatrowej opublikowane w 2019 r. pt. „Łańcuch dostaw dla sektora morskiej energetyki wiatrowej”.

Z poważaniem

Krzysztof Tchórzewski
MINISTER

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się z prośbą o informację, czy PKP IC konsultuje z urzędem marszałkowskim i gminami woj. zachodniopomorskiego rozkład jazdy pociągów przed jego wprowadzeniem.

Mieszkańcy Widuchowej, Chojny, Cedyni, Morynia, Mieszkowic, Dębna i Boleszkowic zwracają uwagę, że pociąg dalekobieżny „Uznam” z Warszawy do Świnoujścia od Kostrzyna do Gryfina nie zatrzymuje się na stacjach w większych miejscowościach.

PKP IC zapowiedziało, że pociągi na czas remontu torów na trasie Szczecin – Poznań będą jeździły przez trasę nadodrzańską, co wzbogaci ofertę transportową. Dodatkowe postoje pociągu wydają się istotne ze względu na sezon wakacyjny i prace drogowe prowadzone na trasie od Świnoujścia do Szczecina.

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski*

Odpowiedź

Warszawa, 24 lipca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez Senatora Grzegorza Napieralskiego podczas 81. posiedzenia Senatu RP 26 czerwca 2019 roku w sprawie konsultacji przez PKP Intercity SA z samorządami województwa zachodniopomorskiego rozkładu jazdy pociągów przed jego wprowadzeniem, przedstawiam następujące informacje.

Z informacji przekazanych przez PKP Intercity SA wynika, że Urząd Marszałkowski Województwa Zachodniopomorskiego jako organizator przewozów w regionie nie zwracał się do spółki z propozycją konsultacji rozkładu jazdy pociągów. Przewoźnik PKP IC SA zgodnie ze swoją specjalizacją realizuje przewozy o charakterze międzywojewódzkim i międzynarodowym. Jego zadaniem jest obsługa połączeń pomiędzy większymi ośrodkami w kraju lub istotnymi węzłami kolejowymi.

PKP Intercity SA dokonała analizy rozkładu jazdy pociągu TLK 18170/81170 „Uznam” na trasie pomiędzy stacjami Gryfino i Kostrzyn. Analiza wykazała, że stacje takie jak Widuchowa, Chojna, Mieszkowice czy Boleszkowice nie dysponują potencjałem zapewniającym dostateczny potok pasażerski, dla którego niezbędne byłoby zatrzymanie pociągu dalekobieżnego. Podkreślić należy, że większymi miejscowościami w omawianym regionie są ww. Kostrzyn i Gryfino na których zatrzymują się pociągi uruchamiane przez spółkę.

Zdaniem przewoźnika stacje wymienione w oświadczeniu senatora Grzegorza Napieralskiego cechuje ściśle regionalny charakter przewozów, a organizacja przewozów obsługujących takie stacje należy do Urzędu Marszałkowskiego Województwa Zachodniopomorskiego.

Ponadto uprzejmie informuję, że infrastruktura kolejowa na większości stacji przytoczonych w oświadczeniu nie pozwala na bezpieczny postój oraz wymianę pasażerską dla pociągu TLK 18170/81170 „Uznam”.

Powodem są zbyt krótkie długości krawędzi peronowych (np. na stacjach Widuchowa, Boleszkowice długość krawędzi peronowej wynosi tylko 150 m przy 237 m długości pociągu TLK 18170/81170 „Uznam”). Przewozy z takich miejscowości do większych stacji powinny być realizowane przez przewoźników regionalnych, aby w sposób komplementarny zapewnić dogodne skomunikowania z pociągami dalekobieżnymi uruchamianymi przez PKP Intercity SA.

Łączę wyrazy szacunku

Andrzej Bittel
z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

W lipcu ub.r. w Wałczu odbyła się konferencja na temat budowy drogi S10. Ze strony przedstawiciela wojewody zachodniopomorskiego padły zapewnienia, że inwestycja jest bardzo ważna dla rządu RP.

Proszę o informacje, na jakim etapie są przygotowania do jej realizacji. Czy są prowadzone konsultacje z samorządami w zakresie jej przebiegu oraz budowy węzłów drogowych na terenie poszczególnych gmin, ze szczególnym uwzględnieniem województwa zachodniopomorskiego?

Proszę o informacje, czy, a jeśli tak, to jakie rozwiązania mające na celu dbanie o środowisko naturalne planuje inwestor przy budowie S10. Czy w trakcie projektowania będą uwzględnione potrzeby jednostek wojskowych położonych wzdłuż drogi i dojazdu na poligony?

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski*

Odpowiedź

Warszawa, 23 lipca 2019 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym przez senatora Grzegorza Napieralskiego podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 26 czerwca 2019 r. informuję, że każda nowa inwestycja lub większa przebudowa istniejącej infrastruktury drogowej to przedsięwzięcia skomplikowane, poprzedzone m.in. analizą wielokryterialną, obejmującą przede wszystkim aspekty techniczne, środowiskowe i ekonomiczne. Wynikiem m.in. takiej analizy jest ustalenie kilku wariantów usytuowania drogi, z których jeden zostaje rekomendowany właściwemu terytorialnie Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska, aby ten w drodze decyzji administracyjnej określił ostateczny przebieg inwestycji wraz ze szczegółowym opisem rewitalizacji środowiska naturalnego.

W kwestii drogi ekspresowej S10, w województwie zachodniopomorskim, należy wskazać, że inwestycja znajduje się na etapie studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowego, w którym m.in. określa się zakres rzeczowo-finansowy inwestycji, uściśla przebieg poszczególnych wariantów drogi ekspresowej i ich wpływ na środowisko naturalne, wraz z materiałami do uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Istotnym elementem studium są konsultacje społeczne z mieszkańcami nieruchomości w korytarzu projektowanej drogi ekspresowej. Celem konsultacji społecznych jest przekazanie lokalnej społeczności informacji o planowanej inwestycji i zastosowanych rozwiązaniach projektowych. Po uzyskaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji, kolejnym etapem będzie opracowanie koncepcji programowej i ogłoszenie przetargu na jej realizację.

Natomiast w zakresie potrzeb jednostek wojskowych położonych wzdłuż drogi i dojazdu na poligony informuję, że na etapie projektowania inwestycji, projekt jest kon-

sultowany w komórkach organizacyjnych Ministerstwa Obrony Narodowej i jednostek mu podlegających. Powyższe ułatwia proces inwestycyjny i powoduje, że nie pojawiają się komplikacje, które wymagają dodatkowych uzgodnień wynikających z zadań realizowanych na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa.

Ministerstwo Infrastruktury zdaje sobie sprawę z dużych potrzeb na sieci dróg krajowych. Dlatego też skierowało do prac przygotowawczych cały przebieg drogi ekspresowej S10. Celem resortu infrastruktury jest możliwość zakończenia prac na całym przebiegu drogi ekspresowej S10 w następnej perspektywie finansowej, pod warunkiem otrzymania podobnej ilości środków publicznych oraz środków UE co w obecnej perspektywie.

Podkreślenia wymaga, że droga ekspresowa S10 biegnąca z zachodu na wschód, jest bardzo ważnym elementem sieci drogowej, którego znaczenia dla lokalnych społeczności przez tereny, które przebiega lub ma przebiegać nie da się przecenić. Posiada również strategiczne znaczenie, m.in. dla rozwoju gospodarczego kraju oraz stanowi element transeuropejskiej sieci transportowej TEN-T.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Rafał Weber
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka, do ministra sportu i turystyki Witolda Bańki oraz do ministra obrony narodowej Mariusza Błaszczaka

Szanowni Panowie Ministrowie!

Proszę o informację na temat przebudowy mostu kolejowego będącego elementem nieczynnej linii kolejowej nr 410 na odcinku Choszczno – Drawno – Złocieniec. Inwestycja ma ogromne znaczenie dla turystycznego rozwoju miasta, powiatu i Pomorza Zachodniego. Może również stanowić przyczynek do dalszych działań w zakresie odbudowy linii kolejowej i przywrócenia na tej trasie ruchu pasażerskiego oraz towarowego. Takie działania byłoby ważne ze względu na planowaną budowę drogi S10 i obecność wojsk amerykańskich w tym regionie.

Most kolejowy jest częścią nieczynnej obecnie trasy nr 410 na długim odcinku Choszczno – Złocieniec. Według założeń odbudowa tej linii kolejowej będzie korzystna nie tylko z punktu widzenia przewozów pasażerskich, ale także turystyki oraz transportu towarowego do jednostek wojskowych znajdujących się w regionie. Odcinek pomiędzy Choszcznem a Złocieniem ma znaczenie strategiczne, ponieważ jego odbudowa stworzy możliwość swobodnej komunikacji z węzłem kolejowym w Choszcznie, miejscowości leżącej na trasie nr 351, łączącej Poznań ze Szczecinem i będącej magistralną linią oraz znaczącym fragmentem międzynarodowej magistrali E59 ciągnącej się ze Skandynawii na południe Europy. Jest to podstawowa linia łącząca stolicę woj. zachodniopomorskiego z większością kraju. Położona jest w granicach 3 województw: wielkopolskiego, lubuskiego i zachodniopomorskiego, oraz na obszarze oddziałów regionalnych PKP PLK w Poznaniu i w Szczecinie.

Dla mieszkańców Choszczna, jak również dla przedsiębiorców, których główna działalność opiera się na turystyce, przebudowa mostu kolejowego znajdującego się na terenie gminy Choszczno ma duże znaczenie strategiczne. Most kolejowy przebiega bowiem nad kanałem łączącym 2 jeziora: Klukom oraz Żeńsko, i dalej łączy się z jeziorem Raduń. Niestety obecna architektura mostu wprowadza wiele ograniczeń, głównie dotyczących przepływu pomiędzy wskazanymi jeziorami. Przepłynięcie pod mostem jest możliwe tylko podczas poruszania się niewielkim kajakiem. Rowerki wodne, łódki wędkarskie, łodzie motorowe oraz niewielkie jachty niestety nie mieszczą się pod mostem, co ogranicza turystyczny rozwój miasta i okolicy.

Przeprojektowanie mostu oraz jego przebudowa pozwolą na otwarcie się miasta na tereny wodne, a wykorzystanie tych terenów wzmocni obecność regionu na turystycznej mapie Polski. Obecnie, podczas prowadzenia prac nad rewitalizacją linii kolejowej nr 410, jest doskonała okazja do podjęcia się tej inwestycji i wsparcia lokalnej turystyki.

Aktualnie w regionie funkcjonują podmioty, które są zainteresowane inwestycjami na akwenach wodnych, w tym budową mariny, toru dla narciarstwa wodnego, wypożyczalni sprzętu wodnego, i realizacją wielu innych przedsięwzięć w branży turystycznej. W Choszcznie funkcjonują ośrodki sportów wodnych, ośrodki wypoczynkowe nad samym jeziorem Klukom, restauracje zlokalizowane nieopodal jeziora, jak również znane w całej Europie pole golfowe Modry Las.

Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski

**Odpowiedź
MINISTRA INFRASTRUKTURY**

Warszawa, 29 lipca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego, złożone na 81. posiedzeniu senatu RP w dniu 26 czerwca 2019 roku, w sprawie przebudowy mostu kolejowego w ciągu linii kolejowej nr 410 przebiegającego nad kanałem łączącym jeziora Klukom i Żeńsko, przedstawiam poniższe informacje.

Obecnie prowadzone są prace planistyczne związane z nową perspektywą finansową po 2020 roku. Prace te dotyczą ustaleń na poziomie rządowym i regionalnym odnośnie do projektów potencjalnie planowanych do realizacji w kolejnej perspektywie. W procesie przygotowywania nowych propozycji inwestycyjnych o charakterze regionalnym kluczowe znaczenie mają stanowiska Marszałków Województw (jako organizatorów publicznego transportu zbiorowego w danym województwie) w kwestii zapewnienia finansowania przewozów pasażerskich na liniach objętych ewentualną inwestycją.

PKP Polskie Linie Kolejowe SA zaproponowała Marszałkowi Województwa Zachodniopomorskiego rozważenie możliwości realizacji inwestycji obejmującej odtworzenie połączenia kolejowego Drawno – Choszczno w ramach przyszłego Regionalnego Programu Operacyjnego. Urząd Marszałkowski Województwa Zachodniopomorskiego wskazał powyższą inwestycję jako ważną dla województwa i uznał za zasadne umieszczenie rewitalizacji proponowanego odcinka linii nr 410 na liście projektów dofinansowanych ze środków RPO.

Jednocześnie należy mieć na uwadze, że na chwilę obecną nie można określić, czy most nad kanałem łączącym jeziora Klukom i Żeńsko będzie remontowany (nawet w przypadku pozyskania finansowania dla ww. projektu zgłoszonego przez PKP PLK SA), ponieważ zakres rzeczowy ewentualnego projektu zostanie określony w studium wykonalności. Przedmiotowy most znajduje się na odcinku linii nr 410 ujętej wśród propozycji inwestycji zgłoszonych do realizacji w nowej perspektywie finansowej.

Ostateczna lista projektów będzie uzależniona od zasad korzystania z instrumentów finansowych UE, które są w trakcie ustalania dla przyszłej perspektywy oraz uwarunkowana dostępnością środków finansowych, w tym możliwością finansowania ww. prac w ramach odpowiedniego Regionalnego Programu Operacyjnego. W związku z powyższym, obecnie nie jest możliwe wskazanie projektów przewidzianych do realizacji w ramach nowej perspektywy finansowej.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
OBRONY NARODOWEJ**

Warszawa, 8 sierpnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając, z upoważnienia Ministra Obrony Narodowej, na oświadczenie Pana Senatora Grzegorza Napieralskiego, złożone na 81. posiedzeniu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 26 czerwca 2019 r., w sprawie przebudowy mostu kolejowego będącego elementem nieczynnej linii kolejowej nr 410 (m BPS/043-81-2307-MON/19), uprzejmie informuję, że w ramach *Programu Pozamilitarnych Przygotowań Obronnych RP (PPPO RP)* zaplanowano (zgodnie z *rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 15 czerwca 2004 r. w sprawie warunków i trybu planowania i finansowania zadań wykonywanych w ramach przygotowań obronnych państwa przez organy administracji rządowej i organy samorządu terytorialnego*, Dz. U. Nr 152, poz. 1599 ze zm.) finansowanie, w latach 2019–2026, inwestycji na ww. linii kolejowej m 410, na odcinku Grotniki Drawskie – Drawno. Mając na uwadze fakt, że przywołane rozporządzenie przewiduje ujmowanie w PPPO RP przedsięwzięć związanych z inwestycjami na liniach kolejowych o znaczeniu wyłącznie obronnym, trzeba wskazać, że nie ma podstaw prawnych, aby z wydatków obronnych finansować inwestycje na innych, niż wyżej wymieniony, odcinkach. Właściwym źródłem finansowania ewentualnych inwestycji na innych odcinkach linii kolejowej m 410 wydają się być środki przewidziane na realizację *Krajowego Programu Kolejowego do 2023 roku*.

Z poważaniem

Wojciech Skurkiewicz

**Odpowiedź
MINISTRA SPORTU I TURYSTYKI**

Warszawa, 24 lipca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w odpowiedzi na przekazane przy piśmie z dnia 4 lipca 2019 r. znak: BPS/043-81-2307-MST/19 oświadczenie Senatora RP Grzegorza Napieralskiego, złożone podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 26 czerwca 2019 r., dotyczące przebudowy mostu kolejowego będącego elementem nieczynnej linii kolejowej nr 410 na odcinku Choszczno – Drawno – Złocieniec, informuję co następuje.

Minister Sportu i Turystyki popiera wszelkie inicjatywy wspierające rozwój turystyki oraz promocję terytorialnych marek turystycznych, jak również zadania w zakresie tworzenia udogodnień dla turystów w zakresie korzystania z usług turystycznych, w tym starania dotyczące przywrócenia kolejowego połączenia komunikacyjnego dla omawianego regionu.

Pojezierze Choszczeńskie, które znajduje się w zachodniej części Pojezierza Zachodniopomorskiego, jest obszarem bardzo atrakcyjnym pod względem turystycznym. Region posiada duży potencjał do rozwoju turystyki aktywnej, obfituje w walory kulturowe czy pomniki przyrody. Propozycja przebudowy mostu wraz z jego modernizacją spowodują dalszy rozwój turystyki wodnej w tym regionie, o ile przeprawa zostanie dostosowana do wymogów niezbędnych dla określonych typów turystyki.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA SPORTU I TURYSTYKI
Anna Krupka
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Krystiana Probierza

skierowane do ministra edukacji narodowej Dariusza Piontkowskiego

Zwracam się z prośbą o ponowne zwrócenie uwagi na problem wagi (masy w kg) plecaków szkolnych uczniów szkół podstawowych oraz na proponowane przeze mnie rozwiązania celem skutecznego zlikwidowania problemu ciężkich tornistrów.

W nawiązaniu do prowadzonej korespondencji (oświadczenie z dnia 10 listopada 2017 r. złożone na 49. posiedzeniu Senatu, interwencja z dnia 27 kwietnia 2018 r., oświadczenie z dnia 23 listopada 2018 r. złożone na 67. posiedzeniu Senatu, oświadczenie z dnia 14 lutego 2019 r. złożone na 73. posiedzeniu Senatu oraz odpowiedzi z Ministerstwa Edukacji Narodowej z dni 19 grudnia 2017 r., 11 maja 2018 r., 14 grudnia 2018 r. i 7 marca 2019 r.) w sprawie wagi (masy w kg) tornistrów uczniów szkół podstawowych pragnę zaproponować rozwiązania, które w pewnym stopniu mogą przyczynić się do zlikwidowania problemu.

Istnieje co prawda prawny obowiązek zapewnienia uczniom miejsca na pozostawienie w placówkach podręczników i przyborów szkolnych, jednakże nie jest on skutecznie i powszechnie egzekwowany. Pomimo przeprowadzanych przez MEN kontroli problem jest, w moim przekonaniu, nadal nierozwiązany, a świadczą o tym moje osobiste doświadczenia i obserwacje.

Uwagi co do sposobu rozwiązania problemu zgłosiły do mojego biura senatorskiego osoby ze środowiska nauczycielskiego.

Pierwsza z propozycji jest taka, aby podręczniki nie były drukowane na papierze kredowym, lecz na papierze o niższej gramaturze. To z pewnością znacznie zmniejszyłoby wagę książek noszonych w tornistrach przez dzieci.

Innym zgłoszonym do mnie pomysłem jest to, aby wydawane podręczniki obejmowały mniejsze partie materiału, tak aby treści dydaktyczne przypadające na rok szkolny były podzielone np. na 4 części.

Moim zdaniem są to propozycje godne rozważenia i warto, aby ministerstwo zasugerowało takie rozwiązania wydawnictwom. Uważam, że w sposób realny mogłoby to przyczynić się do zmniejszenia wagi szkolnych tornistrów najmłodszych uczniów.

Niezmiennie proszę również o dalsze informowanie mnie o postępach w przedmiotowej sprawie.

Życzę Panu Ministrowi sukcesów w pełnieniu tej odpowiedzialnej i ważnej dla nas wszystkich funkcji.

Krystian Probierz

Odpowiedź

Warszawa, 25 lipca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

składałam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie złożone 26 czerwca 2019 r. przez Pana Senatora Krystiana Probierza na 81. posiedzeniu Senatu RP w sprawie przeciwdziałania problemowi ciężkich tornistrów.

Szanowny Panie Senatorze,

nawiązując do wcześniejszej korespondencji w sprawie przeciwdziałania problemowi ciężkich plecaków oraz odnosząc się do propozycji rozwiązań zawartych w oświadczeniu, uprzejmie informuję.

Zasady dopuszczania podręczników do użytku szkolnego przez Ministra Edukacji Narodowej określa rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 1 marca 2017 r. w sprawie dopuszczania do użytku szkolnego podręczników¹.

Rozporządzenie to określa szczegółowe warunki, jakie muszą spełniać podręczniki, między innymi:

1. być poprawne pod względem merytorycznym, dydaktycznym, wychowawczym i językowym, w szczególności:
 - uwzględniać aktualny stan wiedzy naukowej, w tym metodycznej,
 - być przystosowane do danego poziomu kształcenia, zwłaszcza pod względem stopnia trudności, formy przekazu, właściwego doboru pojęć, nazw, terminów i sposobu ich wyjaśniania,
 - zawierać materiał rzeczowy i materiał ilustracyjny odpowiedni do przedstawianych treści nauczania,
 - mieć logiczną konstrukcję;
2. zawierać zakres materiału rzeczowego i materiału ilustracyjnego odpowiedni do liczby godzin przewidzianych w ramowym planie nauczania na dane zajęcia edukacyjne z zakresu kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół;
3. zawierać propozycje działań edukacyjnych aktywizujących i motywujących uczniów;
4. umożliwiać uczniom ze zróżnicowanymi możliwościami nabycie umiejętności ustalonych w podstawie programowej kształcenia ogólnego;
5. zawierać treści zgodne z przepisami prawa, w tym ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi;
6. mieć przejrzystą szatę graficzną.

Kwestie techniczne związane z wydawaniem podręczników nie są wyszczególnione w przepisach dotyczących dopuszczania podręczników do użytku szkolnego. Leżą one w gestii poszczególnych wydawców podręczników i Ministerstwo Edukacji Narodowej nie ma tytułu prawnego do ingerencji w tym zakresie.

Ponadto, zgodnie z art. 2 pkt 16 ustawy z dnia 22 listopada 2018 r. o zmianie ustawy – Prawo oświatowe, ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw², z dniem 1 stycznia 2020 roku wchodzi w życie zmieniony przepis dotyczący dopuszczania podręczników do użytku szkolnego przez Ministra Edukacji Narodowej.

Podręcznik będzie mógł być dopuszczony do użytku szkolnego jeżeli, w przypadku podręcznika w postaci papierowej, jego cyfrowe odzwierciedlenie jest dodatkowo zamieszczone na informatycznym nośniku danych lub w internecie. Umożliwi to korzystanie przez uczniów z podręczników w postaci cyfrowej, co w konsekwencji pozwoli na zmniejszenie ciężaru tornistrów uczniów.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA EDUKACJI NARODOWEJ
Iwona Michałek
Sekretarz Stanu

¹ Dz.U. z 2017 r. poz. 481.

² Dz. U. z 2018 r. poz. 2245.

Oświadczenie senatora Sławomira Rybickiego

skierowane do ministra edukacji narodowej Dariusza Piontkowskiego
oraz do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

W debacie publicznej coraz częściej pojawia się kwestia obligatoryjnego uwarunkowania przyjęcia dziecka do publicznego przedszkola od złożenia odpowiedniego zaświadczenia o odbyciu wymaganych przez prawo szczepień. Zwolnieniem z tego kryterium przyjąć miałyby być jedynie zaświadczenie o przeciwwskazaniach medycznych. Taką ideę popierają m.in. środowiska lekarskie. Zwiększa się także liczba samorządów terytorialnych, które dodatkowo punktują odbycie stosownych szczepień w procesie rekrutacyjnym do publicznych przedszkoli.

Czy w związku z tym planowane jest podjęcie prac legislacyjnych, tak by unormować tę kwestię ustawowo i wprowadzić wiążąco niniejsze kryterium? Proszę również o informację, jakie jest stanowisko ministerstwa w przedstawionym zagadnieniu.

Z poważaniem
Sławomir Rybicki

**Odpowiedź
MINISTRA EDUKACJI NARODOWEJ**

Warszawa, 15 lipca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie złożone przez Senatora Sławomira Rybickiego podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 26 czerwca 2019 r. w sprawie obligatoryjnego uwarunkowania przyjęcia dziecka do publicznego przedszkola od złożenia zaświadczenia o odbyciu wymaganych przez prawo szczepień.

Szanowny Panie Senatorze,
odpowiadając na oświadczenie dotyczące obligatoryjnego uwarunkowania przyjęcia dziecka do publicznego przedszkola od złożenia zaświadczenia o odbyciu wymaganych przez prawo szczepień, wyjaśniam co następuje.

System oświaty zapewnia w szczególności realizację prawa każdego obywatela Rzeczypospolitej Polskiej do kształcenia się oraz prawa dzieci i młodzieży do wychowania i opieki, odpowiednich do wieku i osiągniętego rozwoju¹.

Rekrutacja dzieci do przedszkola publicznego jest prowadzona w oparciu o zasadę powszechnej dostępności². Taka regulacja uniemożliwia jakiegokolwiek formy dyskryminowania prawnego³.

¹ Art. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. Prawo oświatowe – Dz. U. z 2018 r. poz. 996, z późn. zm.

² Art. 13 ww. ustawy Prawo oświatowe.

³ Zgodnie z wyrokiem WSA we Wrocławiu z 5.2.2008 r. (III SA/Wr 622/07, OwSS 2008, Nr 2, poz. 43).

Zgodnie z art. 131 ustawy *Prawo oświatowe* na pierwszym etapie postępowania rekrutacyjnego do publicznych przedszkoli są brane pod uwagę następujące kryteria:

- 1) wielodzietność rodziny kandydata;
- 2) niepełnosprawność kandydata;
- 3) niepełnosprawność jednego z rodziców kandydata;
- 4) niepełnosprawność obojga rodziców kandydata;
- 5) niepełnosprawność rodzeństwa kandydata;
- 6) samotne wychowywanie kandydata w rodzinie;
- 7) objęcie kandydata pieczęcią zastępczą.

Kryteria te mają jednakową wartość i wynikają z Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W przypadku równorzędnych wyników uzyskanych na pierwszym etapie postępowania rekrutacyjnego lub jeżeli po zakończeniu tego etapu, na drugim etapie postępowania rekrutacyjnego są brane pod uwagę kryteria określone przez organ prowadzący, z uwzględnieniem zapewnienia jak najpełniejszej realizacji potrzeb dziecka i jego rodziny, zwłaszcza potrzeb rodziny, w której rodzice albo rodzic samotnie wychowujący kandydata muszą pogodzić obowiązki zawodowe z obowiązkami rodzinnymi, oraz lokalnych potrzeb społecznych.

Minister Edukacji Narodowej nie sprawuje nadzoru nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego prowadzących szkoły/przedszkola i placówki oświatowe. Zgodnie z Konstytucją RP oraz przepisami ustaw samorządowych, jednostki samorządu terytorialnego działają samodzielnie i na podstawie własnego budżetu. Z ramienia państwa kontrolę nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego z punktu widzenia legalności sprawuje właściwy wojewoda, a w zakresie gospodarki finansowej – regionalne izby obrachunkowe.

Jednostki samorządu terytorialnego mogą w postępowaniu rekrutacyjnym przyjmować różne kryteria różnicujące sytuację dziecka, o ile są zgodne z obowiązującym stanem prawnym.

Nasuwają się przy tym wątpliwości, czy wprowadzenie przepisów, które przyznają pierwszeństwo w rekrutacji do przedszkoli dzieciom zaszczepionym nie będzie ograniczeniem konstytucyjnego prawa równego dostępu do nauki.

Ministerstwo Edukacji Narodowej nie widzi wystarczającego uzasadnienia wprowadzania na poziomie przepisów ustawowych dodatkowego kryterium rekrutacji.

W Polsce szczepienia dzieci są obowiązkowe, co wynika bezpośrednio z przepisów prawa. Przesłanką do ich nałożenia jest art. 5 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. *o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi*⁴. Zgodnie z tym przepisem, osoby przebywające na terenie naszego kraju zobowiązane są, na zasadach określonych w ustawie, do poddawania się szczepieniom ochronnym.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA EDUKACJI NARODOWEJ
Maciej Kopeć
Podsekretarz Stanu

⁴ T.j. z dnia 8 grudnia 2017 r., Dz.U. z 2018 r. poz. 151.

**Odpowiedź
MINISTRA ZDROWIA**

Warszawa, 17 lipca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez Senatora Sławomira Rybickiego podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 26 czerwca 2019 r. *w sprawie obligatoryjnego uwarunkowania przyjęcia dziecka do publicznego przedszkola od złożenia zaświadczenia o odbyciu wymaganych przez prawo szczepień*, przekazane w dniu 4 lipca 2019 r. przy piśmie znak: BPS/043-81-2309-MZ/19, wyjaśniam co następuje.

W Polsce realizacja obowiązkowych szczepień dzieci została uregulowana w przepisach szczególnych tj. ustawy z 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. 2018 r. poz. 151 z późn. zm.). Zgodnie z art. 5 ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, osoby przebywające na terenie naszego kraju zobowiązane są, na zasadach określonych w ustawie, do poddawania się szczepieniom ochronnym.

Ze względu na ochronę przed zakażeniem, które może pochodzić też od członków najbliższej rodziny, szczepionki w Polsce podaje się we wczesnym okresie życia, kiedy skutki choroby mogą być najcięższe.

Wprowadzenie obowiązku szczepienia jest przez Unię Europejską uznawane za działanie na rzecz ochrony życia i zdrowia ludności i stanowi jeden z celów zmierzających do ochrony prawa do życia i zdrowia.

Każdy z krajów członkowskich zobowiązał się do przestrzegania zobowiązań dotyczących zwalczania chorób i ich eliminacji w drodze szczepień i każdy we własnym zakresie i za pomocą właściwych narzędzi i przepisów prawa realizuje powyższe założenia.

Nałożenie przez polskiego ustawodawcę powszechnego obowiązku poddawania, w szczególności dzieci i młodzieży, szczepieniom ochronnym przeciw wybranym chorobom zakaźnym zapewnia nadal odpowiednio wysoki odsetek osób uodpornionych przeciw tym chorobom i skutecznie ogranicza ryzyko epidemicznego szerzenia się tych chorób zakaźnych w kraju.

W związku z powyższym w Ministerstwie Zdrowia nie trwają prace nad zmianą przepisów regulującą obowiązek szczepienia w oparciu o obligatoryjne uwarunkowanie przyjęcia dziecka do publicznego przedszkola od złożenia zaświadczenia o odbyciu wymaganych przez prawo szczepień.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Zbigniew J. Król
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Sławomira Rybickiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Samorządy, m.in. powiatów puckiego i wejherowskiego, poinformowane zostały przez Ministerstwo Infrastruktury, że prace związane z wybudowaniem tzw. drogi Via Maris nadal pozostają w fazie prac koncepcyjnych.

Kolejne uzasadnione wątpliwości budzi brak jakiegokolwiek terminarza podejmowanych działań oraz uszczegółowienia poszczególnych etapów wykonania tej niezwykle ważnej dla poprawienia dostępności komunikacyjnej inwestycji, która ma połączyć Gdynię i obwodnicę Trójmiasta z Władysławowem. Spotkania w tej sprawie i nierealizowane obietnice ze strony ministerstwa składane samorządom trwają od 2017 r.

W związku z tym proszę o następujące informacje.

1. Na jakim etapie są przygotowania do wybudowania drogi Via Maris? Co do tej pory zostało wykonane?

2. Kiedy zostanie opracowany harmonogram z przewidywanymi terminami poszczególnych działań oraz kiedy uszczegółowione zostaną stosowne etapy inwestycji?

3. Jakie konkretne działania zostaną podjęte w najbliższym czasie, zmierzające do realizacji niniejszej inwestycji?

4. Czy zostały zabezpieczone środki finansowe w budżecie państwa na finansowanie tej budowy?

5. Czy dla ministerstwa i Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad projekt drogi Via Maris ma rangę priorytetową?

Z poważaniem
Sławomir Rybicki

Odpowiedź

Warszawa, 24 lipca 2019 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym przez senatora Sławomira Rybickiego podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 26 czerwca 2019 r. informuję, że rozwój infrastruktury drogowej w Polsce jest jednym z najważniejszych priorytetów, które stoją obecnie przed resortem infrastruktury. Sprawna i dobrze funkcjonująca, posiadająca odpowiednie parametry techniczne oraz odpowiednio poprowadzona (zlokalizowana) infrastruktura transportowa, w tym w szczególności drogowa, stanowi bardzo ważny czynnik, szeroko rozumianego, rozwoju regionów jak i całego kraju.

Budowa trasy *Via Maris* znajduje się na bardzo wczesnym etapie prac koncepcyjnych. Na uwagę zasługuje fakt, że każda nowa inwestycja lub większa przebudowa istniejącej infrastruktury drogowej to przedsięwzięcia skomplikowane, poprzedzone m.in. analizą wielokryterialną, obejmującą przede wszystkim aspekty techniczne, środowiskowe i ekonomiczne. Wynikiem m.in. takiej analizy jest ustalenie kilku wariantów usytuowania drogi, z których jeden zostaje rekomendowany właściwemu terytorialnie Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska, który w drodze decyzji administracyjnej określa ostateczny przebieg inwestycji.

Realizacja drogi krajowej, w przebiegu Gdynia – Władysławowo, umożliwi utworzenie sprawnego połączenia północno-zachodniej części województwa pomorskiego z metropolią trójmiejską. Zoptymalizowany zostanie dojazd do atrakcyjnych turystycznie terenów Półwyspu Helskiego i Pobrzeża Kaszubskiego, a także zmniejszeniu ulegnie uciążliwość ruchu w centrach miast: Gdyni, Rumii, Redy i Pucka. Zwiększy się także płynność ruchu, co korzystnie wpłynie na poziom bezpieczeństwa ruchu.

Niemniej jednak, przebieg trasy *Via Maris*, przez teren miasta Gdynia, wymaga uzgodnienia z Prezydentem miasta Gdynia. Co do zasady, zgodnie z art. 19 ust. 5 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2068 z późn. zm.) w granicach miast na prawach powiatu zarządcą wszystkich dróg publicznych, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, jest prezydent miasta. Kwestia ta uwzględniać będzie również warianty rozwiązań komunikacyjnych w okolicach i na północ od Gdyni.

Do czasu zakończenia powyższych prac i uzgodnień, nie jest możliwe przedstawienie szczegółowego i jednoznacznego harmonogramu prac inwestycyjnych oraz pozostałych informacji dotyczących przedmiotowej inwestycji. Dodatkowo resort informuje, że oczekuje obecnie na określenie ostatecznych możliwych do przeznaczenia na drogi krajowe limitów środków na kolejne lata. Informacja ta będzie również miała wpływ na decyzje podejmowane w tej sprawie.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że resort infrastruktury, w trybie stałym, prowadzi monitoring bieżących potrzeb inwestycyjnych na sieci dróg krajowych. Aktualnie w województwie pomorskim prowadzonych jest szereg inwestycji drogowych, w tym na drodze ekspresowej S6. Ukończenie i oddanie do ruchu tych inwestycji przyczyni się do poprawy funkcjonowania istniejącego układu komunikacyjnego w województwie pomorskim, zapewniając płynność ruchu, skrócenie czasu podróży, a przede wszystkim zwiększą poziom bezpieczeństwa użytkowników.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Rafał Weber
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Sławomira Rybickiego

skierowane do minister spraw wewnętrznych i administracji Elżbiety Witek

Wraz z pierwszym weekendem wakacji w pełni rozpoczął się sezon turystyczno-wypoczynkowy. Turyści z Polski i z zagranicy będą licznie podróżować do wakacyjnych kurortów. Do takich miejsc bez wątpienia należy m.in. Trójmiasto i Półwysep Helski. Wzmożony ruch turystyczny oraz liczne aktywności i wydarzenia organizowane w sezonie letnim to również zwiększenie prawdopodobieństwa wystąpienia potencjalnych zagrożeń w kwestiach bezpieczeństwa.

W związku z tym proszę o następujące informacje.

1. Jakie siły i środki służb mundurowych oraz ratowniczych zostaną zadysponowane do zabezpieczenia sezonu wakacyjnego w Trójmieście i na Półwyspie Helskim?

2. Czy planuje się zwiększenie np. patroli policji i obsady na dyżurach w szpitalach oraz innych służb w stosunku do okresu pozawakacyjnego?

3. Czy zabezpieczone zostały środki finansowe na zwiększenie możliwości intensywności działań służb mundurowych i ratowniczych podczas wakacji?

4. Czy przeprowadzane są z lokalnymi samorządami konsultacje w zakresie możliwości i sposobów zwiększenia bezpieczeństwa w tym okresie?

5. Czy w razie potrzeby prowadzona jest współpraca z wojskowymi służbami ratowniczymi?

Z poważaniem
Sławomir Rybicki

Stanowisko

Warszawa, 9 sierpnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pism z dnia 4 i 15 lipca 2019 r. (sygn. BPS/043-81-2296/19, BPS/043-81-2311/19, BPS/043-82-2330/19) dotyczących dwóch oświadczeń Senatora RP Pana Kazimierza Kleiny oraz oświadczenia Senatora RP Pana Sławomira Rybickiego, skierowanych do Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji podczas 81. i 82. posiedzenia Senatu RP odpowiednio w dniach 26 czerwca i 12 lipca 2019 r., zwracam się z uprzejmą prośbą o prolongatę terminu udzielenia odpowiedzi na ww. wystąpienia.

Jednocześnie pragnę zapewnić, że odpowiedzi na przedmiotowe oświadczenia zostaną udzielone w możliwie najszybszym terminie.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Jarosław Zieliński
Sekretarz Stanu

Odpowiedź

Warszawa, 28 sierpnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 4 lipca 2019 roku (sygn. BPS/043-81-2311/19) dotyczące oświadczenia Senatora RP Pana Sławomira Rybickiego, złożonego podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 26 czerwca 2019 roku, w sprawie *zapewnienia bezpieczeństwa w sezonie turystyczno-wypoczynkowym w Trójmieście i na Półwyspie Helskim*, w zakresie właściwości Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na podstawie corocznej analizy działań podjętych w celu zapewnienia bezpieczeństwa oraz informacji pozyskanych z Głównego Urzędu Statystycznego w zakresie liczby turystów przybyłych na teren województwa pomorskiego w roku poprzednim, Komenda Wojewódzka Policji (KWP) w Gdańsku planuje zabezpieczenie sezonu letniego w kolejnym roku.

Stan zatrudnienia w jednostkach Policji w miejscowościach nadmorskich w powiecie lęborskim, w Trójmieście i na Półwyspie Helskim pozwala zapewnić bezpieczeństwo zarówno mieszkańcom, jak i osobom wypoczywającym na tym obszarze.

Na okres od dnia 1 lipca do dnia 31 sierpnia 2019 roku do dyspozycji komendantów miejskich i powiatowych Policji województwa pomorskiego o najwyższym zagrożeniu bezpieczeństwa w sezonie letnim delegowano 100 funkcjonariuszy z Oddziału Prewencji Policji (OPP) w Gdańsku oraz z komórek organizacyjnych służby prewencyjnej i kryminalnej KWP w Gdańsku. Do Komendy Powiatowej Policji (KPP) w Pucku odelegowano 37 funkcjonariuszy (Władysławowo – 23, Jurata – 9, Krokowa – 5), do KPP w Nowym Dworze Gdańskim – 26 (Krynica Morska – 11, Sztutowo – 8, Stegna – 7), do KPP w Lęborku – 12 (Łeba – 12), do Komendy Miejskiej Policji (KMP) w Słupsku – 10 (Ustka – 10), do KPP w Wejherowie – 4 (Gniewino – 4), do KMP w Sopocie – 11.

Zgodnie z potrzebami określanymi na comiesięcznych odprawach dyslokacyjnych do pełnienia służby patrolowej na terenie Trójmiasta oraz innych jednostek są kierowani funkcjonariusze OPP w Gdańsku. Ponadto na terenie jednostek organizacyjnych Policji województwa pomorskiego w ramach praktyki zawodowej służbę pełnią słuchacze Szkoły Policji w Słupsku.

Od 2017 roku w Gdańsku funkcjonuje specjalistyczny Komisariat Wodny Policji, który swoim zasięgiem obejmuje wody oraz tereny przywodne Trójmiasta, Półwyspu Helskiego oraz miejscowości nadmorskich w granicach powiatu nowodworskiego. Dodatkowo, wykorzystując jednostki pływające Policji, na obszarze województwa pomorskiego utworzono 7 nieetatowych sezonowych komórek wodnych.

Wielkość sił i środków możliwych do zadysponowania do działań ratowniczych na terenie powiatu puckiego, Gdyni, Sopotu i Gdańska przedstawia poniższa tabela.

Ponadto ww. obszar jest zabezpieczany siłami i środkami Specjalistycznej Grupy Ratownictwa Wodno-Nurkowego „Gdańsk”, Specjalistycznej Grupy Ratownictwa Wysokościowego „Gdynia” oraz Specjalistycznej Grupy Ratownictwa Chemiczno-Ekologicznego „Gdynia”.

W celu wzmocnienia stanu osobowego do jednostek organizacyjnych Państwowej Straży Pożarnej (PSP) województwa pomorskiego, na okres od dnia 1 lipca do dnia 3 września 2019 roku, zostało skierowanych 56 podchorążych Szkoły Głównej Służby Pożarniczej. Ponadto na bazie jednostki Ochotniczej Straży Pożarnej w Krynicy Morskiej uruchomiono posterunek czasowy jednostki ratowniczo-gaśniczej Nowy Dwór Gdański, który został wzmocniony przez 36 podchorążych pełniących służbę w systemie zmianowym. Działania ustawowe PSP realizowane w ramach zapewnienia bezpieczeństwa w sezonie turystyczno-wypoczynkowym są finansowane z budżetu formacji na dany rok kalendarzowy.

Powiat/ Miasto	Jednostki ratowniczo- gaśnicze PSP		OSP włączone do ksrq	OSP spoza ksrq	Wojskowe Straże Pożarne		Zakładowe Straże Pożarne	
	pojazdy	osoby*	pojazdy	pojazdy	pojazdy	osoby*	pojazdy	osoby*
powiat pucki	10	7	34	22	8	17	2	5
Gdynia	25	34	7	1	2	4	4	11
Sopot	6	7	0	1	0	0	0	0
Gdańsk	34	55	9	0	0	0	33	50
Razem	75	103	50	24	10	21	39	66

*Liczba strażaków na zmianie służbowej

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o *bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych* (Dz.U. z 2018 r. poz. 1482, z późn. zm.) za zapewnienie bezpieczeństwa na kąpieliskach, miejscach okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli, a także pływalniach odpowiada zarządzający tymi obszarami, który jest zobowiązany m.in. do wyposażenia ich w sprzęt ratowniczy i pomocniczy, urządzenia sygnalizacyjne i ostrzegawcze oraz sprzęt medyczny, leki i artykuły sanitarne, a także do zapewnienia obecności ratowników wodnych.

Wykonywaniem ratownictwa wodnego, a więc prowadzeniem działań ratowniczych, polegających w szczególności na organizowaniu i udzielaniu pomocy osobom, które uległy wypadkowi lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia na obszarze wodnym powiatu puckiego oraz Gdańska, Gdyni i Sopotu, zajmują się: Wodne Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe (WOPR) Województwa Pomorskiego, Wejherowskie WOPR, Pomorskie WOPR, Gniewińskie WOPR, Sopotkie WOPR, Gdańskie Ratownictwo Wodne oraz Adam Mikołajewski Active Way. Podmioty te całodobowo utrzymują stan gotowości do wykonywania ratownictwa wodnego.

W ramach przygotowań do zabezpieczenia sezonu letniego, a także już w trakcie jego trwania, Policja i PSP uczestniczy w kontrolach i spotkaniach z organizatorami wypoczynku (szczególnie dzieci i młodzieży), odpowiedzialnymi za bezpieczeństwo osób biorących w nich udział.

W rejonach ruchu turystycznego ww. służby wspólnie ze Strażami Miejskimi/Gminnymi, Strażą Graniczną, Państwową Strażą Rybacką, Strażą Leśną, Państwową Inspekcją Sanitarną, Generalną Dyрекcją Dróg Krajowych i Autostrad oraz służbami ochrony środowiska prowadzą działania ukierunkowane na ujawnianie i zwalczanie negatywnych zjawisk towarzyszących turystyce i wypoczynkowi.

W przypadku wystąpienia zagrożenia dla życia lub zdrowia na akwenu morskim, na podstawie wypracowanych porozumień, jest podejmowana współpraca z Morską Służbą Poszukiwania i Ratownictwa (SAR).

Odnosząc się do kwestii zwiększenia obsady w placówkach zdrowia pragnę wskazać, że w przypadku działającego na terenie Trójmiasta zakładu opieki zdrowotnej, dla którego podmiotem tworzącym jest Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji, w okresie od dnia 1 lipca do dnia 31 sierpnia 2019 roku nie jest zwiększana liczba personelu medycznego na oddziałach i izbie przyjęć. Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej MSWiA w Gdańsku udziela świadczeń w ramach środków otrzymanych z Narodowego Funduszu Zdrowia.

Jednocześnie pragnę wskazać, że w zakresie obsady podmiotów świadczących opiekę zdrowotną, które nie znajdują się w nadzorze Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, właściwy do udzielenia wyjaśnień pozostaje Minister Zdrowia.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Jarosław Zieliński
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Sławomira Rybickiego

skierowane do przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji Witolda Kołodziejewskiego oraz do przewodniczącego Rady Mediów Narodowych Krzysztofa Czabańskiego

Szanowni Panowie Przewodniczący!

Towarzystwo Dziennikarskie we współpracy z Fundacją im. Stefana Batoro opublikowało raport z monitoringu „Wiadomości” TVP w okresie kampanii wyborczej do Parlamentu Europejskiego w dniach 10–24 maja 2019 r. Przyjętym założeniem analizy było zweryfikowanie przestrzegania w prezentowanych przez TVP materiałach obowiązku wynikającego z art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (DzU z 2019 r., poz. 361), tj. respektowania zasad pluralizmu, bezstronności, wyważenia i niezależności. Jak wynika z przedstawionych w raporcie merytorycznych wniosków, których podstawą są konkretne dane i szczegółowa analiza materiałów, program „Wiadomości” realizowany przez Telewizję Polską w sposób rażąco naruszał prawo wynikające z ww. ustawy, jak i z kodeksu wyborczego oraz przyjętych standardów etyki dziennikarskiej.

W związku z tym proszę o następujące informacje.

1. Czy przeprowadzona zostanie przez instytucje państwowe kontrola i ocena materiałów upublicznianych przez „Wiadomości” Telewizji Polskiej podczas kampanii wyborczej do Parlamentu Europejskiego? Jeśli nie, to z jakich powodów?
2. Czy Telewizja Polska poniesie prawną odpowiedzialność za prezentowanie nierzetelnych materiałów? Czy przewiduje się nałożenie jakichś sankcji?
3. Jakie działania podejmie Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji oraz Rada Mediów Narodowych, by takie działania nie miały miejsca w przyszłości?
4. Czy są wypracowane realne mechanizmy pozwalające Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji oraz Radzie Mediów Narodowych na skuteczne reagowanie i zaprzestanie emitowania tak skrajnie uchybiających przepisom i standardom dziennikarskim materiałów? Jeśli tak, to jakie? Jeśli nie, to z jakich powodów?

Z poważaniem
Sławomir Rybicki

**Odpowiedź
PRZEWODNICZĄCEGO
KRAJOWEJ RADY
RADIOFONII I TELEWIZJI**

Warszawa, 20 września 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
przedstawiam poniższe stanowisko w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Sławomira Rybickiego podczas 81. posiedzenia Senatu 26 czerwca 2019 roku w sprawie naruszenia przez Telewizję Polską SA, w okresie kampanii wyborczej do Parlamentu Europejskiego, w audycji „Wiadomości”, przepisu art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 roku o radiofonii i telewizji (tekst jednolity Dz. U. z 2019 r. poz. 361 ze zm., zwanej dalej „ustawą o rtv”), a także przepisów ustawy z dnia 5 stycz-

nia 2011 roku Kodeks wyborczy (tekst jednolity Dz. U. z 2019 r. poz. 684 ze zm., zwaney dalej „kodeks wyborczy”) oraz przyjętych standardów etyki dziennikarskiej.

Na wstępie pragnę przywołać uregulowania ogólne, zgodnie z którymi zostały ustalone kompetencje organów państwowych. Przede wszystkim należy podkreślić, iż zarówno Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, jak też Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji jako organy państwowe – organy administracji publicznej – działają na podstawie i w granicach prawa, zgodnie z zasadą praworządności (legalizmu), wyrażoną w art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Związanie tą zasadą oznacza, że organy mogą podejmować tylko takie działania, które wyraźnie przewidują powszechnie obowiązujące przepisy. Z powyższej zasady wynika również zakaz działania na podstawie domniemania kompetencji. Na gruncie ustawy o rtv zasada ta została uzupełniona o zasadę ochrony samodzielności nadawców wynikającej z treści przepisu art. 13 ust. 1 i art. 14 ust. 1 teje ustawy. Jak stanowi przepis art. 13 ust. 1 ustawy, nadawca kształtuje program samodzielnie w zakresie zadań określonych w art. 1 ust. 1 i ponosi odpowiedzialność za jego treść. Z kolei w myśl treści przepisu art. 14 ust. 1 ustawy o rtv, nałożenie na nadawcę obowiązku lub zakazu rozpowszechniania określonej audycji lub przekazu może nastąpić wyłącznie na podstawie ustawy. Z powyższymi regulacjami w pełni koresponduje unormowanie przepisu art. 22 ust. 1 ustawy o rtv, odnoszące się do jednostek publicznej radiofonii i telewizji. Zgodnie z tym przepisem, organy państwowe mogą podejmować decyzje w sprawach działalności jednostek publicznej radiofonii i telewizji tylko w przypadkach przewidzianych ustawami. Regułę ustawowej podstawy do nałożenia na nadawcę obowiązku lub zakazu rozpowszechniania określonej audycji lub innego przekazu ustawodawca podkreślił wprost w treści przepisu art. 6 ust. 2 pkt 4 ustawy o rtv, który stanowi, że do zadań Krajowej Rady należy, w szczególności, sprawowanie w granicach określonych ustawą kontroli działalności dostawców usług medialnych.

Pragnę poinformować, iż Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji zapoznała się z ustaleniami poczynionymi w okresie od 10 do 24 maja 2019 roku przez zespół powołany w Towarzystwie Dziennikarskim w celu monitoringu głównego wydania programu informacyjnego telewizji publicznej z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z art. 21 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji. Jako Przewodniczący KRRiT miałem możliwość odniesienia się do tych ustaleń udzielając odpowiedzi na pytania zgłoszone podczas debaty sejmowej nad sprawozdaniem z działalności KRRiT w 2018 roku. Wówczas między innymi zwróciłem uwagę na braki metodologiczne tego raportu, w tym brak jakichkolwiek analiz porównawczych, co zawsze stanowi istotny element tego rodzaju badań. Przedstawiłem też informacje dotyczące sposobu wykonywania innych monitoringów i czynionych tam ustaleń. Poinformowałem też, iż wspólnie z Wydziałem Dziennikarstwa UW planujemy sesję poświęconą właśnie metodologii monitorowania programów, omówieniu koniecznych narzędzi badawczych i kryteriów prowadzenia tych analiz.

Raport wykonany pod auspicjami Towarzystwa Dziennikarskiego, w ocenie KRRiT, nie może zatem stanowić podstawy do prowadzenia dalszych procedur prawnych na podstawie przepisów ustawy o radiofonii i telewizji, o co senator Sławomir Rybicki pyta w swoim oświadczeniu. Przy okazji warto też zauważyć, iż w okresie kampanii wyborczej do Parlamentu Europejskiego do Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji nie wpływały zwiększone ilości skarg od żadnego z bezpośrednio zainteresowanych podmiotów uczestniczących w wyborach.

Uprzejmie proszę o przyjęcie powyższych wyjaśnień.

Z poważaniem

Witold Kołodziejski

**Odpowiedź
PRZEWODNICZĄCEGO
RADY MEDIÓW NARODOWYCH**

Warszawa, 12 lipca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem Pana Senatora Sławomira Rybickiego, złożonym podczas posiedzenia Senatu RP 26 czerwca br., dotyczącym raportu z monitoringu „Wiadomości” TVP w okresie kampanii wyborczej do Parlamentu Europejskiego, uprzejmie wyjaśniam, że Rada Mediów Narodowych, działająca w oparciu o przepisy ustawy z dnia 22 czerwca 2016 r. o Radzie Mediów Narodowych (Dz.U. poz. 929), nie prowadzi monitoringu mediów publicznych, ani też działań wspomnianych lub sugerowanych przez Senatora Rybickiego w powyższym oświadczeniu.

Z tego też powodu nie mogę zająć stanowiska w sprawach poruszonych przez Pana Senatora Sławomira Rybickiego.

Z wyrazami szacunku

Krzysztof Czabański

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura senatorskiego zgłosił się pełnomocnik pokrzywdzonej pani A.N. (adwokat I.R., Kancelaria Adwokacka, ul. ...w Ł.), prosząc w jej imieniu o pomoc i podjęcie interwencji prawnej.

Podniesienia w pierwszej kolejności wymaga fakt, że p. A.N. oraz jej małoletnie dzieci posiadają status pokrzywdzonych w szeregu spraw prowadzonych przez Prokuraturę Rejonową w P. (m.in. w sprawie o sygn. akt PR 2 Ds. 567.2018, choć są też inne zawiadomienia pokrzywdzonej) oraz Sąd Rejonowy w P. (II K 1025/16 oraz II K 86/18) w zakresie przestępstw – przede wszystkim niealimentacji, ale również przestępstwa zmuszania do określonego zachowania – popełnionych na ich szkodę przez męża pokrzywdzonej, podejrzanego T.N.

Należy podnieść, że T.N. jest ojcem małoletnich dzieci p. A.N. – W., P. i K.N. oraz pełnoletniego M.N. Na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie VI Wydział Cywilny Rodzinny Odwoławczy z dnia 19 marca 2015 r., wydanego w prowadzonej sprawie o rozwód (sygn. akt VI C 43/15), T.N. zobowiązany jest do zapłaty świadczenia alimentacyjnego w kwocie po 800 zł na każde z dzieci. Od dnia wydania postanowienia pan T.N. w ogóle nie respektuje wynikających z niego obowiązków, nie dokonał nigdy dobrowolnej zapłaty alimentów, zaś egzekucja (sygn. akt TG Kmp 42/15) prowadzona przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w P., pana T.G. jest nieskuteczna.

Wskazać należy, że mąż pokrzywdzonej (sprawa rozwodowa jest w trakcie) zupełnie nie poczuwa się do partycyipowania w kosztach utrzymania dzieci. Wskutek jego bezprawnych działań podejmowanych na szkodę A.N. i dzieci pokrzywdzona zmuszona była wyprowadzić się domu przy ul. ... w P. W chwili obecnej wynajmuje mieszkanie i jej sytuacja majątkowa jest bardzo ciężka. Pracuje zarobkowo, otrzymuje świadczenie 500+ oraz alimenty wypłacane przez Fundusz Alimentacyjny, ale z uwagi na koszty życia w aglomeracji warszawskiej oraz liczbę osób będących na jej utrzymaniu jest jej naprawdę bardzo ciężko. Rodzina żyje bardzo skromnie, tak, aby przeżyć z miesiąca na miesiąc. Pokrzywdzonej nie stać na żadne zajęcia dodatkowe dla dzieci, rozrywki, ledwo udaje się jej dopiąć budżet na podstawowe potrzeby.

T.N. zupełnie lekceważy sobie obowiązek alimentacyjny, jest osobą zdrową, mającą doświadczenie i wykształcenie zawodowe, powiązany jest z wieloma podmiotami gospodarczymi, jednak w sposób instrumentalny ukrywa swoje dochody, które pozwalają mu na wystawne życie z jego nową życiową partnerką (jak wynika z relacji pokrzywdzonej).

Bulwersujący w tej sprawie jest fakt, że podejrzanym T.N. skutecznie uchyla się od odpowiedzialności karnej, zaś prowadzące przeciwko niemu postępowania organy ścigania w sposób bierny akceptują jego lekceważący stosunek. Z uwagi na rzekome ukrywanie się podejrzanego postępowania przygotowawcze prowadzone przez Prokuraturę Rejonową w P. zostały zawieszona, mimo że T.N. jest widywany przez pokrzywdzoną i mieszka pod stałym adresem przy ul. ... w P.

Pełnomocnik pokrzywdzonej zwracał się bezpośrednio do prowadzącej postępowanie Prokuratury Rejonowej w P. w piśmie z dnia 16 października 2018 r. w przedmiocie rozważenia złożenia stosownego wniosku do właściwego sądu o zastosowanie wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania. W odpowiedzi otrzymał informację w piśmie z dnia 25 października 2018 r., że „obecnie trwają poszukiwania lokalne podejrzanego T.N. i w zależności od ich wyników zostanie podjęta dalsza decyzja co do zastosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na okres 14 dni”. Niestety pomimo upływu już prawie 6 miesięcy nie nastąpił żaden postęp w sprawie, która nadal jest zawieszona.

W związku z impasem w sprawie pełnomocnik zwrócił się w piśmie z dnia 5 lutego 2019 r. do wyższej hierarchicznie jednostki, Prokuratury Okręgowej

w Warszawie o przeprowadzenie kontroli postępowań Prokuratury Rejonowej w P. pod kątem ich prawidłowości w zakresie czynności mających na celu ujęcie podejrzanego. Niestety pismo do dnia dzisiejszego pozostało bez odpowiedzi. Brak jest również jakichkolwiek informacji o postępach w sprawie prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową w P.

W związku z powyższymi okolicznościami nie bardzo rozumiem, dlaczego osoba, która ma zarzuty popełnienia przestępstwa na szkodę najbliższej rodziny, nie może zostać w sposób skuteczny pociągnięta do odpowiedzialności, dlaczego lekceważący stosunek podejrzanego do organów ścigania nie spotyka się ze stosowną reakcją, mogącą pomóc w dochodzeniu sprawiedliwości p. N., przeprowadzeniu sprawnego postępowania i zakończeniu krzywdzenia małoletnich dzieci.

Z poważaniem
Czesław Ryszka

**Stanowisko
DYREKTORA BIURA
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 8 lipca 2019 r.

Pan
Tomasz Szafrąński
Dyrektor Biura Prezydialnego
Prokuratura Krajowa

Szanowny Panie Dyrektorze,
w załączeniu przekazuję według właściwości pismo Wicemarszałek Senatu RP, Pani Marii Koc, z dnia 4 lipca 2019 r. nr BPS/043-81-2313/19, przesyłające tekst oświadczenia złożonego przez senatora Czesława Ryszkę podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 26 czerwca 2019 r.

Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi Marszałkowi Senatu RP w terminie do dnia 5 sierpnia 2019 r. oraz skierowanie kopii odpowiedzi do Departamentu Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Marek Łukaszewicz

Odpowiedź
ZASTĘPCY PROKURATORA GENERALNEGO

Warszawa, 5 sierpnia 2019 r.

Pani
Maria Koc

Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w nawiązaniu do oświadczenia złożonego przez Senatora RP Czesława Ryszkę na 81. posiedzeniu Senatu w dniu 26 czerwca 2019 r., dotyczącego postępowania o sygn. PR 2 Ds 567.2018 Prokuratury Rejonowej w P. prowadzonego przeciwko T.N., uprzejmie informuję, że akta tej sprawy zostały zbadane w Prokuraturze Okręgowej w Warszawie między innymi pod kątem zasadności postanowienia o zawieszeniu dochodzenia.

Przeprowadzona analiza doprowadziła do wniosku, iż opisane postępowanie zostało zawieszono co najmniej przedwcześnie, pomimo dwukrotnego bezskutecznego zarządzenia zatrzymania i przymusowego doprowadzenia T.N. do Prokuratury Rejonowej w P., w celu wykonania czynności procesowych z jego udziałem. Zebrane informacje wskazują bowiem, że podejrzany przebywa w ustalonym miejscu jego zamieszkania.

Uwagi w powyższym zakresie przekazano Prokuratorowi Rejonowemu w P., którego zobowiązano do podjęcia skutecznych działań, zmierzających do wykonania czynności procesowych z udziałem podejrzanego T.N., wskazując na zasadność rozważenia wystąpienia do sądu z wnioskiem o jego tymczasowe aresztowanie przy uwzględnieniu treści art. 259 §4 k.p.k.

Z poważaniem

Krzysztof Sierak

Oświadczenie senatora Waldemara Śługockiego

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Jana Krzysztofa Ardanowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura senatorskiego zgłaszają się rolnicy z woj. lubuskiego, którzy alarmują o bardzo złej sytuacji na swoich polach i w uprawach. Synoptycy już teraz zauważają, że zeszłoroczna susza w tym roku prawdopodobnie się powtórzy, ale jej skutki będą jeszcze bardziej poważne z uwagi na bezśnieżną zimę i niedobory wody w glebie. Ze względu na słabe ziemie rolne w woj. lubuskim niekorzystne warunki pogodowe mogą powodować duże zniszczenia w uprawach lokalnych producentów rolnych. Już teraz rolnicy są bardzo zaniepokojeni stanem swoich pól. Obecnie opady deszczu nie są na tyle intensywne, aby mogły znacząco poprawić sytuację na polach.

Mając na uwadze dobro polskich rolników w najbliższej przyszłości, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o bieżące monitorowanie kraju pod względem suszy oraz o zabezpieczenie odpowiedniej ilości środków finansowych przeznaczonych na pomoc rolnikom w razie wystąpienia problemu, tak aby zrekompensować producentom rolnym powstałe szkody.

Proszę również o udzielenie mi odpowiedzi na następujące pytanie.

Czy Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi pracuje nad modyfikacją Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich, tak aby zminimalizować skutki suszy, zapewnić środki na wybudowanie deszczowni i małą retencję? Jeśli tak, to proszę o przedstawienie zmian wprowadzonych w programie.

*Z poważaniem
Waldemar Śługocki*

Odpowiedź

Warszawa, 6 sierpnia 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W związku z oświadczeniem złożonym przez Pana senatora Waldemara Śługockiego podczas 81. posiedzenia Senatu RP w sprawie tegorocznej suszy – uprzejmie informuję Pana Marszałka, że producenci rolni poszkodowani w wyniku niekorzystnych zjawisk atmosferycznych, w tym suszy, poza odszkodowaniami z zakładów ubezpieczeń, mogą ubiegać się o pomoc określoną w obowiązujących przepisach, tj.:

- 1) kredyt preferencyjny na wznowienie produkcji w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu i sposobów realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Oprocentowanie ww. kredytów na wznowienie produkcji dla kredytobiorcy wynosi do 0,5% w skali roku, który w dniu wystąpienia szkód posiadał ubezpieczenie co najmniej 50% powierzchni upraw rolnych, z wyłączeniem wieloletnich użytków zielonych, lub co najmniej 50% liczby zwierząt gospodarskich w gospodarstwie rolnym lub dziale specjalnym produkcji rolnej co najmniej od jednego z następujących ryzyk suszy, gradu, deszczu nawalnego, ujemnych skutków przezimowania, przymrozków wiosennych, powodzi, huraganu, pioruna, obsunięcia się ziemi lub lawiny;

- 2) **udzielenie przez Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, na indywidualny wniosek rolnika**, który poniósł szkody spowodowane przez niekorzystne zjawiska atmosferyczne na podstawie ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz.U. z 2017 r. poz. 2336 z późn. zm.) pomocy w opłaceniu bieżących składek na ubezpieczenie społeczne oraz regulowaniu zaległości z tego tytułu w formie odroczenia terminu płatności składek i rozłożenia ich na dogodnie raty, a także umorzenie w całości lub w części bieżących składek;
- 3) **zastosowanie przez Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa** na podstawie art. 23a ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz. U. z 2018 r. poz. 91, z późn. zm.) odroczenia i rozłożenia na raty płatności z tytułu umów sprzedaży i dzierżawy nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa oraz ulg w opłatach czynszu, a także umorzenia raty płatności czynszu z tytułu umów dzierżawy, **na indywidualny wniosek producenta rolnego**, w którego gospodarstwie rolnym lub dziale specjalnym produkcji rolnej powstały szkody;
- 4) udzielenie na podstawie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800 z późn. zm.) przez wójtów, burmistrzów lub prezydentów miast ulg w podatku rolnym, na indywidualny wniosek producenta rolnego.

Decyzja o uruchomieniu dodatkowej pomocy, jej wysokości i zakresie zostanie podjęta po oszacowaniu szkód przez komisje powołane przez wojewodów.

Informuję również, że wystąpiłem do Komisji Europejskiej o przyjęcie stosownego aktu wykonawczego ustanawiającego, za rok składania wniosków 2019, odstępstwa od art. 75 ust.1 akapit trzeci rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz. Urz. UE L 347 z 20.12.2013, str. 549 z późn. zm.), polegającego na zwiększeniu dopuszczalnego poziomu zaliczek do 70% w przypadku płatności bezpośrednich oraz do 85% w przypadku płatności obszarowych i płatności związanych z produkcją zwierzęcą w ramach PROW.

Jednocześnie uwzględniając potrzebę zapobiegania ekstremalnym zjawiskom atmosferycznym, powodującym straty w rolnictwie, wprowadzane są zmiany w poddziałaniu „Wsparcie inwestycji w gospodarstwach rolnych” objętym Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014–2020, w ramach operacji „Modernizacja gospodarstw rolnych”. W ww. instrumencie wsparcia wyodrębniono obszar dotyczący nawadniania w gospodarstwie, w ramach którego będą realizowane inwestycje polegające na modernizacji istniejącego systemu nawadniania lub wykonaniu w gospodarstwie nawodnienia. Na ten obszar wsparcia przeznaczono 100 mln euro.

W ramach tego obszaru wsparcia rolnicy będą mogli, przykładowo, realizować operacje polegające na:

- 1) wykonaniu nowego nawodnienia (ewentualnie z wykonaniem ujęcia wodnego z wód podziemnych lub powierzchniowych),
- 2) modernizacji istniejącej instalacji nawadniającej (ewentualnie z modernizacją ujęcia wody),
- 3) modernizacji instalacji nawadniającej wraz z powiększeniem powierzchni nawadnianej (nowe nawodnienia) połączone ewentualnie z modernizacją zaopatrzenia tej instalacji w wodę.

W ramach inwestycji w nawadnianie musi być zainstalowany system pomiaru wody (jeżeli dotychczas nie był zainstalowany), umożliwiający mierzenie zużycia wody na poziomie wspieranej inwestycji. Pomoc będzie przyznawana jeżeli inwestycja spełni wymagania wynikające z obowiązujących przepisów prawa, które mają zastosowanie do tej inwestycji, w szczególności w zakresie ochrony środowiska i prawa wodnego.

Maksymalna wysokość pomocy udzielonej jednemu beneficjentowi i na jedno gospodarstwo rolne, w ramach omawianego instrumentu wsparcia, w okresie realizacji PROW 2014–2020, na operacje związane z nawadnianiem nie może przekroczyć

100 000 zł, przy czym pomoc przyznaje się na operację o planowanej wysokości kosztów kwalifikowalnych powyżej 15 tys. zł.

Pomoc będzie polegać na refundacji do 50% (lub 60% kosztów kwalifikowalnych, w przypadku operacji realizowanej przez młodego rolnika) poniesionych przez beneficjenta kosztów kwalifikowalnych operacji.

Aktualnie w Ministerstwie finalizowane są prace nad projektem rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 21 sierpnia 2015 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania oraz wypłaty pomocy finansowej na operacje typu „Modernizacja gospodarstw rolnych” w ramach poddziałania „Wsparcie inwestycji w gospodarstwach rolnych” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014–2020, którego celem jest m.in. stworzenie ram prawnych do realizacji operacji dotyczących nawadniania w gospodarstwie.

MINISTER
ROLNICTWA I ROZWOJU WSI
Jan Krzysztof Ardanowski

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego*skierowane do ministra środowiska Henryka Kowalczyka*

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura senatorskiego zgłaszają się lubuscy samorządowcy, którzy informują mnie o problemach, jakie napotykać gminy podczas wyboru metody ustalenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi dla nieruchomości, które zamieszkują mieszkańcy, oraz stawki tej opłaty. W ostatnich latach ilość produkowanych odpadów, odbieranych przez uprawnione przedsiębiorstwa, znacznie wzrosła. Zwiększyły się także koszty ich utylizacji, składowania oraz koszty pracy. Z kolei mieszkańcy często skutecznie unikają opłat za wywóz odpadów komunalnych, zaniżając liczbę osób zamieszkujących w danym miejscu. W konsekwencji samorządy co roku dopłacają firmom wywożącym odpady ogromne kwoty z własnego budżetu, co jest sprzeczne z intencją ustawodawcy, który założył, że system będzie utrzymywany z opłat pobieranych od mieszkańców. Z tego powodu gminy coraz częściej decydują się naliczać opłaty nie wg zadeklarowanej liczby osób zamieszkujących daną nieruchomość (sposób zupełnie nieweryfikowalny dla samorządów), tylko na podstawie średniego miesięcznego zużycia wody za rok poprzedni. Gminy próbują wprowadzić przedmiotowe regulacje w drodze uchwał. Niestety, obecne przepisy dotyczące opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi na nieruchomościach są nieprecyzyjne i powodują duże problemy w ich interpretacji. W konsekwencji regionalne izby obrachunkowe kwestionują zgodność z prawem wprowadzanych uchwał. Zainteresowani sprawą dziennikarze zwracają uwagę, że w niektórych województwach regionalne izby obrachunkowe uchwały podejmują, a w innych nie.

Szanowny Panie Ministrze, od kilku miesięcy sprawą tą interesuje się wiele samorządów, a ich pomysły oraz trwające prace nad nowelizacją ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu porządku i czystości w gminach to dobra okazja do tego, aby ponownie spojrzeć na obecne regulacje prawne dotyczące opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi na nieruchomościach. W mojej ocenie należałoby doprecyzować przepisy ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, tak aby samorządy mogły ustalać wysokość stawek za wywóz odpadów komunalnych na podstawie średniego miesięcznego zużycia wody za rok poprzedni. Takie rozwiązanie jest dużo bardziej skuteczne i pozwala określić rzeczywistą liczbę mieszkańców wytwarzających odpady komunalne w konkretnej, zamieszkałej nieruchomości. Wprowadzona ustawą metoda naliczania opłat za odbiór odpadów na podstawie ilości zużytej wody mogłaby pomóc uszczelnić system poboru opłat za odpady komunalne w polskich gminach.

Dlatego zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zajęcie stanowiska w przedmiotowej sprawie oraz o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy Ministerstwo Środowiska planuje doprecyzować przepisy ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w aspekcie sposobu naliczania opłat według zużycia wody?

2. Czy gminy zgłaszały Ministerstwu Środowiska problemy wynikające z interpretacji przedmiotowej ustawy?

*Z poważaniem
Waldemar Sługocki*

Odpowiedź

Warszawa, 29 lipca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na Oświadczenie złożone przez Senatora RP Pana Waldemara Sługockiego podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 26 czerwca 2019 r., w sprawie ustalania opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi dla nieruchomości, które zamieszkują mieszkańcy (znak: BPS/043-81-2315/19) informuję, że *ustawa o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw* uchwalona przez Sejm RP 4 lipca 2019 r. (oczekuje na podpis Prezydenta RP) wprowadza obowiązek określenia przez radę gminy *szczegółowych zasad* ustalania ilości zużytej wody na potrzeby określenia wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi (w przypadku wyboru przez radę gminy tej metody naliczania opłaty).

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Sławomir Mazurek
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Środowiska

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego*skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego**Szanowny Panie Ministrze!*

Do mojego biura senatorskiego docierają niepokojące informacje o trudnej sytuacji finansowej szpitali powiatowych, która jest spowodowana stale rosnącymi wydatkami placówek medycznych. Zadłużenie szpitali powiatowych rośnie w bardzo szybkim tempie, ponieważ pieniądze otrzymywane w formie ryczałtów na poszczególne procedury medyczne od Narodowego Funduszu Zdrowia nie wystarczają na pokrycie kosztów ich funkcjonowania. Zdaniem Ogólnopolskiego Związku Pracodawców Szpitali Powiatowych wprowadzone podwyżki płac dla pracowników szpitali były niezbędne i potrzebne, jednak nie wiązały się one z odpowiednim zabezpieczeniem środków na ten cel. Obecnie koszty wynagrodzeń w szpitalach przekraczają 70% ich przychodów. Zła sytuacja szpitali powiatowych odbija się przede wszystkim na pacjentach. Dyrektorzy zamykają kolejne oddziały szpitalne i coraz trudniej jest im zapewnić właściwą opiekę medyczną. W przyszłości szpitalom powiatowym może grozić całkowita likwidacja, co negatywnie wpłynie na bezpieczeństwo zdrowotne wszystkich Polaków. Dlatego dyrektorzy szpitali powiatowych domagają się m.in. wzrostu kwoty ryczałtu na rok 2019 o 15% czy rekompensaty wzrostu kosztów świadczeń medycznych spowodowanego decyzjami płacowymi Ministerstwa Zdrowia.

Szanowny Panie Ministrze, szpitale powiatowe zapewniają opiekę szpitalną Polakom oraz zaspokajają potrzeby zdrowotne większości z nich. W związku z tym zwracam się do Pana z uprzejmą prośbą o podjęcie stosownych działań zmierzających do poprawy trudnej sytuacji szpitali powiatowych, ustosunkowanie się do przedmiotowej sprawy oraz udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy Ministerstwo Zdrowia prowadzi stały dialog z przedstawicielami Ogólnopolskiego Związku Pracodawców Szpitali Powiatowych na temat sytuacji finansowej szpitali powiatowych? Jeśli tak, to proszę o opublikowanie raportu z tych konsultacji.

2. Jakie jest Pana stanowisko wobec postulatów przedstawionych przez Ogólnopolski Związek Pracodawców Szpitali Powiatowych?

*Z poważaniem
Waldemar Sługocki*

Odpowiedź

Warszawa, 18 lipca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Waldemara Sługockiego na 81. posiedzeniu Senatu w dniu 26 czerwca 2019 r. w ww. sprawie, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Na wstępie pragnę poinformować, że Ministerstwo Zdrowia z Narodowym Funduszem Zdrowia prowadzi na bieżąco rozmowy z przedstawicielami szpitali, na których

omawiane są kwestie związane z funkcjonowaniem podmiotów leczniczych. Ostatnie spotkanie miało miejsce 4 lipca br. Między innymi w wyniku tych spotkań są podejmowane decyzje dotyczące uruchomienia dodatkowych środków przekazywanych na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej.

W wyniku ww. decyzji NFZ w roku 2019 dokonał kilku zmian planu finansowego NFZ, w wyniku których zwiększono środki przekazywane świadczeniodawcom na łączną kwotę ok. 6 mld zł, w tym na leczenie szpitalne – ok. 3,2 mld zł.

W ramach ww. zmian planu finansowego NFZ środki przeznaczono m.in. na zwiększenie wyceny punktowej w umowach o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju leczenie szpitalne, świadczeń w zakresach świadczeń opieki zdrowotnej realizowanych na oddziałach chorób wewnętrznych i chirurgii ogólnej w 2019 r. – od 1 stycznia br.

Natomiast zmiana planu finansowego NFZ na rok 2019 z 5 czerwca 2019 r., zwiększająca koszty świadczeń opieki zdrowotnej o ok. 4,1 mld zł, uwzględnia konieczność zapewnienia finansowania, m.in.: zmiany wyceny świadczeń opieki zdrowotnej związanej ze zwiększającymi się kosztami udzielania świadczeń, w szczególności zwiększającymi się kosztami wynagrodzeń personelu – od 1 lipca br.

W związku z powyższym środki finansowe przekazywane przez NFZ do świadczeniodawców w roku 2019, są znacznie wyższe, w tym w zakresie m.in. leczenia szpitalnego, co wpłynie pozytywnie na sytuację finansową podmiotów leczniczych.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Maciej Miłkowski
Podsekretarz Stanu

**Oświadczenie senatorów Grażyny Sztark, Piotra Zientarskiego
oraz Jana Rulewskiego**

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Z ogromnym zaskoczeniem i niezrozumieniem przyjęliśmy informację o odwołaniu w trybie natychmiastowym Pana Krzysztofa Brzózki z funkcji dyrektora Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych (PARPA).

Przez lata mieliśmy okazję współpracować w Senacie RP z Panem Krzysztofem Brzózka. Pan Dyrektor dał się poznać jako człowiek bezkompromisowo i z uporem walczący o zmniejszenie zjawiska, jakim jest nadmierne spożycie alkoholu w Polsce. Współpraca ta miała miejsce za kadencji kilku rządów i wielu ministrów zdrowia. Jego głos jako eksperta był chętnie słuchany na posiedzeniach komisji senackich. Wygłaszał on opinie często sprzeczne z oficjalnym stanowiskiem rządu, jednakże zgodne z celami kierowanej przez niego instytucji państwowej. Problem alkoholizmu dotyka bowiem ludzi bez względu na przekonania polityczne czy pozycję społeczną.

Tym dziwniejsze wydaje się użycie przy odwołaniu sformułowania o „utracie zaufania” ministra zdrowia. Należy przypomnieć, że Pan Krzysztof Brzózka pełnił swoją funkcję przez cały czas trwania obecnego rządu i otrzymywał od ministra zdrowia absolutorium finansowe za każdy rok swojej działalności. Podobnie żadnych zastrzeżeń dotyczących kierowanej przez niego instytucji nie wносиła Najwyższa Izba Kontroli.

Pan Krzysztof Brzózka został powołany na stanowisko dyrektora PARPA w 2006 r. Był inicjatorem i koordynatorem wielu programów badawczych i kampanii społecznych związanych z profilaktyką i rozwiązywaniem problemów alkoholowych, liderem największych w historii Unii Europejskiej badań nad monitorowaniem i epidemiologią problemów alkoholowych RAH-RA SEAS, obejmujących ponad 20 państw UE, inicjatorem – we współpracy z WHO – badań epidemiologicznych i wdrażania procedur diagnostycznych dotyczących słabo rozpoznanego wcześniej w Europie, a szczególnie w Polsce zjawiska FASD i znaczącego rozwoju tej dziedziny wiedzy. Od maja 2012 r. reprezentował Polskę w CNAPA (The Committee on National Alcohol Policy and Action) przy Komisji Europejskiej. Od maja 2014 r. powołany jako jedna z 2 osób z europejskiego regionu WHO przez Sekretariat WHO do zespołu koordynacyjnego ds. wdrożenia globalnej strategii redukcji szkód powodowanych przez alkohol, a od września 2014 r. – członek zarządu Europejskiego Towarzystwa Badań nad Profilaktyką (EUSPR). Warte podkreślenia jest bezprecedensowe przenoszenie polskiej wiedzy i doświadczeń na teren okręgu lwowskiego na Ukrainie i rozwinięcie tam, we współpracy z władzami tego Okręgu i Kościołem grekokatolickim, polityki regionalnej, a we współpracy z uczelniami lwowskimi – badań oraz systemu szkoleń w dziedzinie profilaktyki i leczenia odwykowego. Nie bez znaczenia jest zdecydowany rozwój i wprowadzanie konkurencji i najnowszych terapii do szkolenia psychoterapeutów uzależnień.

Wobec wyjątkowego merytorycznego wkładu Dyrektora PARPA w rozwiązywanie problemów alkoholowych w Polsce chcielibyśmy poznać faktyczne przyczyny odwołania Pana Dyrektora Krzysztofa Brzózki.

Niepokoją przy tym doniesienia medialne, że rzeczywistą przyczyną było stanowisko zaprezentowane przez dyrektora PARPA w Senacie przy pracach nad petycją polskich abstynentów i specjalistów terapeutów w sprawie cofnięcia zmian prawnych łączących leczenie uzależnionych od alkoholu z leczeniem uzależnionych od narkotyków, odmienne od stanowiska Ministerstwa Zdrowia i zespołu pani poseł Zwiercan. Faktem jest, że odwołanie nastąpiło w krótkim czasie po posiedzeniu komisji senackiej.

Jednocześnie prosimy o informację, jakie kwoty i w ramach jakich konkursów zostały przeznaczone na finansowanie działalności NZOZ (...), prowadzonego przez PHU (...) w ośrodkach w K. i .J. w latach 2015–2019

w ramach umów zawartych przez NFZ i Krajowe Biuro do Spraw Przeciwdziałania Narkomanii (w tym dofinansowanie ze środków Funduszu Rozwiązywania Problemów Hazardowych). Ile osób skorzystało w poszczególnych latach z terapii w tych ośrodkach? Ile osób liczy zespół terapeutów i czy wszyscy oni posiadają stosowne certyfikaty do pracy z osobami uzależnionymi? Czy w latach 2015–2019 prowadzone były w tych ośrodkach kontrole ze strony instytucji podległych Ministerstwu Zdrowia?

Grażyna Sztark
Piotr Zientarski
Jan Rulewski

Odpowiedź

Warszawa, 23 lipca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Panią Grażynę Sztark, Pana Piotra Zientarskiego i Pana Jana Rulewskiego, Senatorów Rzeczypospolitej Polskiej na 81. posiedzeniu Senatu w dniu 26 czerwca 2019 r., uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

W odniesieniu do odwołania Pana Krzysztofa Brzócki z pełnienia funkcji dyrektora Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych, uprzejmie informuję, że kwestie związane z prowadzeniem polityki kadrowej na kierowniczych stanowiskach w jednostkach podległych Ministrowi Zdrowia, należą, poza sprawami znajdującymi uregulowanie wprost w przepisach prawa, do wyłącznej kompetencji Ministra Zdrowia. Wskazać należy, że powyższe odwołanie odbyło się na podstawie art. 3 ust. 5 zdanie drugie ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2018 r. poz. 2137, z późn. zm.), zgodnie z którym minister właściwy do spraw zdrowia odwołuje dyrektora Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych.

W odniesieniu zaś do prośby o przekazanie informacji m.in. w zakresie kwoty finansowania i postępowań konkursowych, których beneficjentem był Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej (...) z siedzibą w K. i J. w latach 2015–2019 na podstawie umów zawartych przez Narodowy Fundusz Zdrowia i Krajowe Biuro do Spraw Przeciwdziałania Narkomanii, uprzejmie informuję, że wszystkie wnioskowane informacje dotyczące zawieranych umów zostaną przekazane niezwłocznie po otrzymaniu stosownych informacji z NFZ oraz Krajowego Biura ds. Przeciwdziałania Narkomanii, które prowadzą procedury konkursowe.

Łacząc wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Zbigniew J. Król
Podsekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA ZDROWIA**

Warszawa, 9 września 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w uzupełnieniu odpowiedzi z dnia 23 lipca 2019 r. (znak: ZPP.070.53.2019.DL) na oświadczenie złożone przez Panią Grażynę Sztark, Pana Piotra Zientarskiego i Pana Jana Rulewskiego, Senatorów Rzeczypospolitej Polskiej na 81. posiedzeniu Senatu w dniu 26 czerwca 2019 r., za pośrednictwem której poinformowano o konieczności uzyskania informacji z Narodowego Funduszu Zdrowia oraz Krajowego Biura ds. Przeciwdziałania Narkomanii m.in. w zakresie kwoty finansowania i postępowań konkursowych, których beneficjentem był Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Terapia-24 Ośrodek Psychoterapii z siedzibą w Kościerzynie i Jastrzębiej Górze w latach 2015–2019, uprzejmie proszę o przyjęcie odpowiedzi na pozostałe pytania.

Uprzejmie informuję, że z danych przekazanych z Centrali Narodowego Funduszu Zdrowia wynika, że liczba pacjentów tego świadczeniodawcy w 2016 r. wyniosła 48, w 2017 r. – 281, w 2018 r. – 551 a w 2019 r. – 237 (łącznie 1117 pacjentów).

W zakres udzielanych świadczeń wchodzi:

- leczenie uzależnień,
- świadczenia dla uzależnionych od substancji psychoaktywnych udzielane w hostelu,
- leczenie uzależnień stacjonarne (od 2017 r.),
- świadczenia terapii uzależnienia i współuzależnienia od alkoholu (od 2018 r.),
- świadczenia rehabilitacyjne dla uzależnionych od substancji psychoaktywnych (od 2018 r.).

Wartość rozliczonych świadczeń w kolejnych latach wyniosła:

- 46 041,10 zł w 2016 r.,
- 670 822,29 zł w 2017 r.,
- 1 959 138,19 zł w 2018 r.,
- 579 170,10 zł w I kwartale 2019 r. (wartość kontraktu na 2019 r. wynosi 2 668 557,49 zł).

Umowy ze świadczeniodawcą zostały zawarte w ramach postępowania konkursu ofert.

Podmiot leczniczy dla poszczególnych świadczeń zgłosił personel o następujących specjalnościach (specjalista lub w trakcie specjalizacji) – stan na dzień 30 lipca 2019 r.:

- 1) leczenie uzależnień:
 - lekarz - specjalista psychiatrii,
 - specjalista psychoterapii uzależnień,
 - psychoterapeuta,
- 2) świadczenia terapii uzależnienia i współuzależnienia od alkoholu:
 - lekarz - specjalista psychiatrii,
 - specjalista psychoterapii uzależnień,
- 3) świadczenia dla uzależnionych od substancji psychoaktywnych udzielane w hostelu:
 - lekarz – specjalista medycyny rodzinnej,
 - specjalista psychoterapii uzależnień,
 - psycholog,
 - instruktor terapii uzależnień,
- 4) leczenie uzależnień stacjonarne:
 - lekarz – specjalista psychiatrii,
 - specjalista psychoterapii uzależnień,

- lekarz – specjalista medycyny rodzinnej,
 - psycholog,
 - pielęgniarka,
 - instruktor terapii uzależnień,
- 5) świadczenia rehabilitacyjne dla uzależnionych od substancji psychoaktywnych:
- lekarz – specjalista medycyny rodzinnej,
 - psycholog kliniczny,
 - specjalista psychoterapii uzależnień,
 - pielęgniarka,
 - lekarz – specjalista psychiatrii,
 - instruktor terapii uzależnień.

Odnosząc się do kwestii związanej z kontrolą realizacji przez świadczeniodawcę umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej NFZ poinformował, że w latach 2015–2019 w podmiocie tym nie prowadzono kontroli realizacji umowy. Jednakże, w dniu 17 lipca 2019 r. do Departamentu Kontroli NFZ wpłynął wniosek Terenowego Wydziału Kontroli XI w Gdańsku o wyrażenie zgody na przeprowadzenie kontroli doróżnej realizacji w ww. podmiocie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju opieka psychiatryczna i leczenie uzależnień, który jest obecnie rozpatrywany.

W odniesieniu zaś do dofinansowania udzielonego ww. podmiotowi przez Krajowe Biuro ds. Przeciwdziałania Narkomanii (KBPN), w latach 2015–2019 KBPN udzielało dofinansowania w ramach ogłaszanych konkursów na realizację zadań z zakresu przeciwdziałania uzależnieniom behawioralnym ze środków Funduszu Rozwiązywania Problemów Hazardowych na podstawie zawartych umów:

1. umowa 150/HE/2016 z dnia 01.07.2016 r.

Nazwa własna zadania: *Opieka i terapia patologicznych hazardzistów, osób z innymi uzależnieniami behawioralnymi w formie terapii grupowej i indywidualnej w oddziale całodobowym oraz wsparcie dla ich bliskich i rodzin w NZOZ TERAPIA-24 CENTRUM PSYCHOTERAPII.*

Miejsce realizacji: PHU „Magnes” Sp. z o.o., NZOZ Terapia-24 O/w Jastrzębiej Górze.
Kwota dotacji: 75 200,00 zł.

Konkurs: marzec 2016; Program V Ministra Zdrowia, zad. 1; realizacja zadania została zatwierdzona przez Ministra Zdrowia w dniu 23.06.16 r.

Z programu skorzystały 22 osoby uzależnione, w tym 6 uzależnionych od hazardu oraz 16 z innymi uzależnieniami behawioralnymi oraz 24 członków rodzin i bliskich osób uzależnionych.

2. umowa 173/HE/2017 z dnia 03.07.2017 r.

Nazwa własna zadania: *Opieka i terapia patologicznych hazardzistów, osób z innymi uzależnieniami behawioralnymi w formie terapii grupowej i indywidualnej w oddziale całodobowym oraz wsparcie dla ich bliskich i rodzin w NZOZ TERAPIA-24 CENTRUM PSYCHOTERAPII.*

Miejsce realizacji: PHU „Magnes” Sp. z o.o., NZOZ Terapia-24 O/w Jastrzębiej Górze.
Kwota dotacji: 355 000,00 zł.

Konkurs: marzec 2017; NPZ 5.4 zad. 18; realizacja zadania została zatwierdzona przez Ministra Zdrowia w dniu 20.06.2017 r.

Do programu przyjęto 51 osób. Pełny sześciotygodniowy cykl terapeutyczny ukończyło 48 osób (39 uzależnionych od hazardu oraz 9 osób z innymi uzależnieniami behawioralnymi). 144 osoby to członkowie rodzin i bliscy osób uzależnionych.

3. Umowa 253/HB/2018 z dnia 02.01.2018 r.

Nazwa własna zadania: *Opieka i terapia patologicznych hazardzistów, osób z innymi uzależnieniami behawioralnymi w formie terapii grupowej i indywidualnej w oddziale całodobowym oraz wsparcie dla ich bliskich rodzin w NZOZ Terapia 24 Centrum Psychoterapii.*

Miejsce realizacji: PHU „Magnes” Sp. z o.o., NZOZ Terapia-24 O/w Jastrzębiej Górze.
Kwota dotacji: 258 000,00 zł.

Konkurs: wrzesień 2017; NPZ 5.4 zad. 19; realizacja zadania została zatwierdzona przez Ministra Zdrowia w dniu 23.11.2017 r.

Do programu zostały przyjęte 52 osoby, pełny sześciotygodniowy cykl terapii ukończyło 48 osób. 96 osób stanowili członkowie rodzin i bliscy osób uzależnionych.

4. Umowa 303/HB/2018 z dnia 02.01.2018 r.

Nazwa własna zadania: *Opieka i terapia patologicznych hazardzistów, osób z innymi uzależnieniami behawioralnymi w formie terapii grupowej i indywidualnej w oddziale całodobowym oraz wsparcie dla ich bliskich rodzin w NZOZ Terapia 24 Ośrodku Psychoterapii.*

Miejsce realizacji: PHU „Magnes” Sp. z o.o., NZOZ Terapia-24 O/w Kościerzynie

Kwota dotacji: 258 000,00 zł.

Konkurs: wrzesień 2017; NPZ 5.4 zad. 19; realizacja zadania została zatwierdzona przez Ministra Zdrowia w dniu 22.12.2017 r.

Do programu terapeutycznego przyjęto 58 osób, pełny sześciotygodniowy cykl terapeutyczny ukończyło 48 osób. Odbiorcami programu było również 96 członków rodzin.

5. Umowa 300/HB/2019 z dnia 15.01.19 (projekt dwuletni przyjęty na kwotę 1 080 000,00 zł)

Nazwa własna zadania: *Opieka i terapia patologicznych hazardzistów, osób z innymi uzależnieniami behawioralnymi w formie terapii grupowej i indywidualnej w oddziale całodobowym oraz wsparcie dla ich bliskich i rodzin w NZOZ TERAPIA-24 CENTRUM PSYCHOTERAPII.*

Miejsce realizacji: PHU „Magnes” Sp. z o.o., NZOZ Terapia-24 O/w Jastrzębiej Górze

Kwota dotacji na 2019 r.: 540 000,00 zł

Konkurs: wrzesień 2018; NPZ 5.4 zad. 20; realizacja zadania została zatwierdzona przez Ministra Zdrowia w dniu 08.01.2019 r.

Grupa odbiorców: całoroczny projekt zakłada udział 12 uczestników podczas 8 edycji, tj. 96 osób oraz udział członków rodzin i bliskich osób uzależnionych.

Projekt jest w trakcie realizacji. Realizator zadania wykazał w sprawozdaniu merytorycznym złożonym do KBPN następujące dane (na dzień 30 czerwca 2019 r.) dotyczące grupy odbiorców: do programu przyjęto 57 osób uzależnionych behawioralnie, głównie uzależnionych od hazardu. W sprawozdaniu podana została informacja, że pełny sześciotygodniowy cykl terapii ukończyło 36 osób a kolejne 12 osób kończy program w dniu 5 lipca 2019 r.

We wnioskach przyjętych do dofinansowania wszyscy realizatorzy posiadali odpowiednie kwalifikacje stosownie do rodzaju wykonywanych działań w projekcie. KBPN sprawowało kontrolę i nadzór nad realizacją zadań poprzez weryfikację sprawozdań merytorycznych i finansowych składanych przez wnioskodawcę. Wszystkie umowy zostały zrealizowane zgodnie z warunkami określonymi w zawartych umowach, a PHU „Magnes” Sp. z o.o. wywiązało się z obowiązków sprawozdawczych w zakresie realizacji zadań oraz wydatkowania środków publicznych.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Józefa Szczurek-Żelazko
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senator Alicji Zając

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Bożeny Borys-Szopy

Zwracam się do Pani Minister w sprawie zgłaszanej mi przez przedstawicieli gmin, a dotyczącej ponoszenia kosztów pobytu w domu pomocy społecznej.

Obowiązek uiszczania opłat za pobyt w domu pomocy społecznej wprowadza art. 60 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej. Jedną z zasad wyrażonych w tej ustawie jest zasada finansowania pomocy społecznej ze środków publicznych. Zasadę tę poprzedza obowiązek wnoszenia odpłatności za pobyt pacjenta w DPS przez samego mieszkańca DPS, jego małżonka, zstępnych przed wstępnymi. Samorządy terytorialne nie tylko mają obowiązek wykonywania zadań pomocy społecznej, ale muszą również ponosić związane z tym obciążenia finansowe. Wysokość opłat nie jest określona ustawowo.

Niejednokrotnie zdarza się, iż pacjenci przed uzyskaniem prawa do pobytu w DPS lub już w trakcie pobytu dokonują przeniesienia prawa własności posiadanych nieruchomości na członków rodziny lub nierzadko osoby trzecie. Tym samym pozostają bez majątku i możliwości płacenia za DPS.

Czy w związku z tym ministerstwo planuje podjąć kroki prawne w celu wyeliminowania rozwiązań obciążających kosztami ich pobytu jednostkę samorządu terytorialnego?

Alicja Zając

Odpowiedź

Warszawa, 26 lipca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem senatorskim Pani Alicji Zając, złożonym podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 26 czerwca 2019 r. w sprawie ponoszenia przez jednostki samorządu terytorialnego kosztów pobytu w domu pomocy społecznej, przekazuję poniższe wyjaśnienia.

Zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym członkowie rodziny mieszkańców domów pomocy społecznej, w tym również dorosłe dzieci, ponoszą odpowiedzialność finansową za pobyt osoby bliskiej w domu pomocy społecznej.

Jak wskazuje art. 61 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej obowiązani do wnoszenia opłaty za pobyt w domu pomocy społecznej są w kolejności:

- 1) mieszkaniec domu, a w przypadku osób małoletnich przedstawiciel ustawowy z dochodów dziecka,
 - 2) małżonek, zstępni przed wstępnymi,
 - 3) gmina, z której osoba została skierowana do domu pomocy społecznej,
- przy czym osoby i gmina określone w pkt 2 i 3 nie mają obowiązku wnoszenia opłat, jeżeli mieszkaniec domu ponosi pełną odpłatność.

Małżonek, zstępni i wstępni wnoszą opłatę zgodnie z umową zawartą z gminą kierującą mieszkańca do domu pomocy społecznej według następujących zasad:

- a) w przypadku osoby samotnie gospodarującej, jeżeli dochód jest wyższy niż 300% kryterium dochodowego osoby samotnie gospodarującej, jednak kwota dochodu pozostająca po wniesieniu opłaty nie może być niższa niż 300% tego kryterium,
- b) w przypadku osoby w rodzinie, jeżeli posiadany dochód na osobę jest wyższy niż 300% kryterium dochodowego na osobę w rodzinie, z tym że kwota dochodu pozostająca po wniesieniu opłaty nie może być niższa niż 300% kryterium dochodowego na osobę w rodzinie.

Dopuszczalne jest wydanie przez gminę decyzji ustalającej odpłatność za pobyt mieszkańca w domu pomocy społecznej od osób wymienionych w art. 61 ust. 1 pkt 2. Dopuszczalność tej formy ustalania odpłatności potwierdziła uchwała Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 czerwca 2018 r. (sygn. akt I OPS 7/17).

Zmiana zasad finansowania, sposobu kierowania i odpłatności za pobyt w domu pomocy społecznej wprowadzona została z dniem 1 stycznia 2004 roku ustawą z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1530 – art. 54 i art. 87).

Do końca 2003 r. pobyt w domu pomocy społecznej finansowany był przez powiat, który uzyskiwał dotacje z budżetu państwa. W stosunku do osób skierowanych do domu pomocy społecznej przed 1 stycznia 2004 r. utrzymana została dotacja z budżetu państwa, która jest stopniowo wygaszana. Na nowe zadanie związane z współfinansowaniem pobytu w domu pomocy społecznej gminy uzyskały udział we wpływach z podatku dochodowego od osób fizycznych.

W roku 2003 r. udział gmin w dochodach z podatku dochodowego od osób fizycznych wynosił 27,6%. Po przekazaniu nowego zadania gminie kwota ta jest corocznie zwiększana.

W 2017 r. udział gmin w dochodach z podatku dochodowego od osób fizycznych wynosił 37,89%, czyli zwiększył się o ponad 10 punktów procentowych w stosunku do roku 2003.

Należy zaznaczyć, że Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej, jako dysponent środków rezerwy celowej na zadania z pomocy społecznej, rokrocznie, w miarę możliwości, podejmuje działania mające na celu zwiększenie budżetów wojewodów w rozdz. 85202. W roku 2015 budżety wojewodów zwiększono ze środków rezerwy celowej o kwotę ogółem 12 mln 822 tys. zł, w 2016 r. – o kwotę ogółem 30 mln zł, w 2017 r. – o kwotę ogółem 50 mln 190 tys. zł, w 2018 r. – o kwotę 55 mln zł. Wymienione środki zostały przeznaczone na dofinansowanie bieżącej działalności domów pomocy społecznej, w formie dotacji, uwzględniając rzeczywistą liczbę mieszkańców przyjętych do domów pomocy społecznej na podstawie decyzji lub skierowań wydanych przed 1 stycznia 2004 r. Podjęte działania wpłynęły na wzrost wysokości dotacji do pełnego kosztu utrzymania w odniesieniu do całego roku oraz na poprawę sytuacji finansowej domów pomocy społecznej.

Przeniesienie częściowej opłaty na gminy, miało na celu m.in. wyzwolenie w nich inicjatywy rozwijania usług środowiskowych dla swoich mieszkańców, budowy lokalnych ośrodków wsparcia dziennego, czy też małych lokalnych domów pomocy społecznej, z czego wcześniej gminy często rezygnowały, przenosząc obciążenia na powiaty prowadzące domy pomocy społecznej.

Pojawiają się jednak postulaty dotyczące wprowadzenia nowych instrumentów prawnych do ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, dających gminom możliwość skutecznego dochodzenia roszczeń od osób wskazanych w art. 61 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o pomocy społecznej w zakresie możliwości pobierania odpłatności za pobyt w domu pomocy społecznej, np. z majątku osoby.

Pobieranie opłat z rachunków bankowych, wycena wartości majątku oraz obowiązek sprzedaży majątku wymagałyby bardzo precyzyjnych i szczegółowych regulacji ustawowych. Tymczasem konstytucyjna dopuszczalność ograniczenia własności tylko w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie narusza istoty prawa własności, wymagałyby drobiazgowych i jednoznacznych regulacji prawnych. Regulacje te musiałyby wskazywać co najmniej przypadki dopuszczalności zastosowania nadzwyczajnych sposobów wnoszenia odpłatności za pobyt w domu pomocy społecznej, właściwość

organów i tryb podejmowania decyzji w tych sprawach, ze środkami odwoławczymi włącznie, a nadto status nie tylko osoby umieszczonej w domu pomocy społecznej, ale także członków jej rodziny, zwłaszcza mogących być potencjalnymi spadkobiercami.

Osoba skierowana do domu pomocy społecznej nie musi przebywać w nim do końca swojego życia. Pozbawiając ją nawet części majątku pomoc społeczna mogłaby doprowadzić do utraty możliwości rezygnacji z pobytu w domu pomocy społecznej i powrotu osoby do środowiska, w którym zamieszkiwała wcześniej.

Ponadto postulowane rozwiązanie budzi poważne wątpliwości w zakresie zgodności z Konstytucją RP (zasada ochrony własności wyrażona w art. 21 i art. 64) oraz byłoby poważną ingerencją w prawo właściciela do swobodnego dysponowania rzeczą (art. 140 k.c.).

Wydaje się więc, że propozycje gmin w tej kwestii nie powinny być przedmiotem nowych regulacji ustawowych.

MINISTER

z up.

Kazimierz Kuberski

Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Piotra Zientarskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Na ostatnim spotkaniu z członkami Aeroklubu Koszalińskiego i sekretarzem generalnym Europejskiej Federacji Mikrolotowej zostałem zobowiązany do podjęcia działań zmierzających do ratowania polskiego lotnictwa lekkiego przed chaosem i izolacją, jak twierdzą moi wyborcy od wielu lat działający w organizacjach lotnictwa amatorskiego. W imieniu wielce zaangażowanych pasjonatów i znawców lotnictwa lekkiego zwracam się z pytaniami, na które oczekuję odpowiedzi.

1. Kiedy w Polsce wprowadzony zostanie opt-out? Na jakim etapie jest przygotowanie deklaracji opt-out, której opublikowanie jest konieczne do wprowadzenia limitu maksymalnej masy startowej 600 kg dla samolotów ultralekkich?

2. Czy została przeprowadzona analiza ryzyk wdrożenia aktualnych przepisów związana przede wszystkim z utrzymywaniem wysokiego poziomu bezwypadkowości? I czy nowa inicjatywa została skonsultowana z towarzyszami ubezpieczeniowymi?

3. Czy przed wdrożeniem aktualnych przepisów przeprowadzona była analiza wpływu na stosunki międzynarodowe państw ościennych w zakresie uznawania certyfikatów?

4. Czy zignorowanie zaproszenia do współpracy z Grupą Wyszehradzką i Niemcami nie zostało ocenione jako politycznie szkodliwe dla Polski?

5. Jakich argumentów będzie używać Ministerstwo Infrastruktury i ULC w kwestii zachowania wysokiego poziomu bezpieczeństwa w przypadku wątpliwości ze strony instytucji europejskich (np. EASA) w sytuacji, gdy Polska, podnosząc masy startowe urządzeń latających, jednocześnie skrajnie zliberalizuje system nadzoru nad zdatnością początkową?

Polska jest białą plamą na mapie europejskiego lotnictwa lekkiego, a w szczególności amatorskiego. Warto wziąć przykład państw sąsiednich, Czech, Słowacji i Niemiec, w których to lotnictwo amatorskie stało się znaczącą dziedziną gospodarki, polem do innowacyjności i źródłem prestiżu.

Piotr Zientarski

Odpowiedź

Warszawa, 11 lipca 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 10 maja 2019 r. poniżej przedstawiam stanowisko w zakresie oświadczenia złożonego przez Senatora Piotra Zientarskiego podczas 81. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 26 czerwca 2019 r.

Ad 1. Skorzystanie przez Rzeczpospolitą Polską z mechanizmu określonego w art. 2 ust. 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1139 z dnia 4 lipca 2018 r. w sprawie wspólnych zasad w dziedzinie lotnictwa cywilnego i utworzenia Agencji Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Lotniczego oraz zmieniającego

rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2111/2005, (WE) nr 1008/2008, (UE) nr 996/2010, (UE) nr 376/2014 i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/30/UE i 2014/53/UE, a także uchylającego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 552/2004 i (WE) nr 216/2008 i rozporządzenie Rady (EWG) nr 3922/91 (Dz. Urz. UE L 212 z 22.08.2018, str. 1), dotyczącego statków powietrznych o maksymalnej masie startowej nie większej niż 600 kg, tzw. OPT-OUT, w chwili obecnej nie jest możliwe ze względu na brak krajowego systemu wydawania Certyfikatów Typu. Został on zniesiony po wejściu Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej i objęciu statków powietrznych nadzorem Agencji Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Lotniczego (EASA). W związku z powyższym ewentualne zgłoszenie OPT-OUT w przedmiotowym zakresie wymaga dokonania uprzednich zmian w ustawie z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2018 r. poz. 1183, z późn. zm.) w celu wprowadzenia odpowiednich regulacji umożliwiających wydawanie Certyfikatów Typu.

Ad 2. Wszelkie wnioski, oceny i analizy związane z projektami aktów normatywnych procedowanych przez Ministerstwo Infrastruktury, w tym związane z zapewnieniem odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa, są zamieszczane w uzasadnieniu oraz w ocenie skutków regulacji.

Elementy związane z bezpieczeństwem były podstawą przy projektowaniu rozwiązań przyjętych dla statków powietrznych klasy „urządzenia latające” w przepisach rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 26 marca 2013 r. w sprawie wyłączenia zastosowania niektórych przepisów ustawy – Prawo lotnicze do niektórych rodzajów statków powietrznych oraz określenia warunków i wymagań dotyczących używania tych statków (Dz. U. z 2016 r. poz. 1993, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie wyłączenia”.

W ocenie Ministerstwa Infrastruktury, przepisy rozporządzenia w sprawie wyłączenia zawierają kompleksowy zbiór norm bezpieczeństwa określający zasady dotyczące eksploatacji statków powietrznych, uwzględniające charakterystyki eksploatacyjno-konstrukcyjne tych statków powietrznych, oraz zasady organizowania lotów, uwzględniające bezpieczeństwo użytkowników statków powietrznych oraz osób trzecich.

Biorąc pod uwagę potencjalne ryzyka, jakie są związane z użytkowaniem statków powietrznych klasy „urządzenia latające”, w przepisach rozporządzenia w sprawie wyłączenia, znowelizowanego rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 26 kwietnia 2018 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie wyłączenia zastosowania niektórych przepisów ustawy – Prawo lotnicze do niektórych rodzajów statków powietrznych oraz określenia warunków i wymagań dotyczących używania tych statków (Dz. U. poz. 1041):

- 1) zróżnicowano dokumenty zdatności do lotu urządzeń latających, przewidując wydawanie trzech rodzajów takich dokumentów (w zależności od zaawansowania konstrukcji urządzenia latającego), przy jednoczesnym nietworzeniu nieuzasadnionych barier dla wykonania pierwszego lotu;
- 2) zadbano o bezpieczeństwo osób trzecich poprzez określenie należytej separacji i wysokości nad zwartą zabudową miast, osiedli i siedzib ludzkich lub nad zgromadzeniem osób na otwartym powietrzu, a także poprzez ograniczenia związane ze sposobem wykorzystania urządzenia latającego na wczesnym etapie projektu;
- 3) powiązano zróżnicowane zasady wykonywania lotów określone dla poszczególnych urządzeń latających, m.in. przez powiązanie ograniczeń operacyjnych, technicznych oraz wymagań wobec osób eksploatujących urządzenia latające z rodzajem wykonywanych operacji lotniczych, złożonością, ciężarem i prędkością tych urządzeń, a także z zaawansowaniem realizacji spełnienia przez nie wymagań technicznych.

Dodatkowo położono nacisk na odpowiedzialność wytwórcy urządzenia latającego i osoby używającej to urządzenie. Jednocześnie stworzono warunki dla zwiększenia dostępności oceny technicznej urządzeń latających przez:

- 1) rozszerzenie katalogu podmiotów upoważnionych do czynności oceny technicznej;

- 2) uproszczenie zasad oceny technicznej urządzeń latających, w tym wymagań szczegółowych i powiązanie ich przede wszystkim z wymaganiami producenta;
- 3) zróżnicowanie w obszarze dokumentów zdatności do lotu, umożliwiające skrócenie ścieżki dopuszczenia do lotu;
- 4) wprowadzenie rozwiązań formalnych umożliwiających powstawanie i zaktywizowanie istniejących podmiotów mogących prowadzić badania i ocenę techniczną urządzeń latających (podmiot wyspecjalizowany i podmiot zatwierdzający).

Jak wspomniano wyżej, rozporządzenie w sprawie wyłączenia różnicuje dokumenty zdatności do lotu urządzeń latających, dając szansę realizacji nawet nowatorskich projektów przy jednoczesnym zapewnieniu bezpieczeństwa operacji lotniczych. Przyjęta regulacja umożliwia rozwój w wielu kierunkach, a w szczególności eksperymentowanie i budowę amatorską prostą drogą od pomysłu do pierwszych lotów, bez konieczności uzyskania dokumentów końcowych w dotychczasowych procesach oceny zdatności do lotu. Bezpieczeństwo osób trzecich jest zabezpieczone ograniczeniami związanymi ze sposobem wykorzystania urządzenia latającego na wczesnym etapie projektu oraz ograniczeniami operacyjnymi zapewniającymi niezbędną separację i wysokość.

Wprowadzający powyższe rozwiązania projekt *rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 kwietnia 2018 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie wyłączenia zastosowania niektórych przepisów ustawy – Prawo lotnicze do niektórych rodzajów statków powietrznych oraz określenia warunków i wymagań dotyczących używania tych statków* był przedmiotem szerokich konsultacji publicznych i uzgodnień międzyresortowych. Lista konsultantów projektu rozporządzenia obejmowała ponad 180 podmiotów, w tym między innymi blisko 40 aeroklubów, kilkadziesiąt ośrodków szkolenia lotniczego, producentów, uczelnie wyższe, związki zawodowe, związki pracodawców, stowarzyszenia lotnicze, centrum badań i certyfikacji, stowarzyszenia instruktorów, mechaników lotniczych, wojskowe zakłady lotnicze.

Dodatkowo, w dniu 9 czerwca 2017 r. w siedzibie Urzędu Lotnictwa Cywilnego odbyła się debata konsultacyjna z przedstawicielami środowiska lotniczego na temat projektowanych zmian. Z przeprowadzonych konsultacji publicznych wynika, że projekt zmiany rozporządzenia o wyłączeniu spotkał się z wieloma wyrazami poparcia i aprobatą środowiska lotniczego. Pozytywne głosy środowiska lotniczego wyrażone były zarówno podczas debaty konsultacyjnej, jak i w opiniach zgłoszonych w trakcie konsultacji publicznych.

Z uwagi na okoliczność, że *rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 26 kwietnia 2018 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie wyłączenia zastosowania niektórych przepisów ustawy – Prawo lotnicze do niektórych rodzajów statków powietrznych oraz określenia warunków i wymagań dotyczących używania tych statków* nie dotyczy wprost kwestii ubezpieczeń odpowiedzialności cywilnej (obowiązkowych czy dobrowolnych) towarzystwa ubezpieczeniowe nie znalazły się na liście konsultantów publicznych projektowanej regulacji. Zgodnie bowiem z przepisem §36 Regulaminu pracy Rady Ministrów, organ wnioskujący, biorąc pod uwagę treść projektu aktu prawnego m.in. rozporządzenia, a także uwzględniając inne okoliczności, w tym znaczenie projektu oraz przewidywane skutki społeczno-gospodarcze, stopień jego złożoności oraz jego pilność, przedstawia projekt do konsultacji publicznych, w tym może skierować projekt do organizacji społecznych lub innych zainteresowanych podmiotów albo instytucji w celu przedstawienia ich stanowiska. Przyjmując powyższe, nie jest możliwe wysłanie projektu rozporządzenia do konsultacji do wszystkich podmiotów, zwłaszcza jeśli ich zainteresowanie pracami nad projektem ma jedynie pośredni charakter. Nie oznacza to jednak, że takie podmioty nie mogą zgłaszać uwag do danego projektu. Niezależnie bowiem od faktu, że projekt jest wysyłany do konkretnie oznaczonych podmiotów, które w opinii projektodawcy bezwzględnie powinny go skonsultować, zamieszczany jest jednocześnie na stronach internetowych: Rządowego Centrum Legislacji oraz Urzędu Lotnictwa Cywilnego. Do zamieszczonego projektu każdy ma prawo zgłaszać uwagi i spostrzeżenia. Na uwagę zaś zasługuje, że towarzystwa ubezpieczeniowe nie zgłosiły uwag do zmian proponowanych w ww. rozporządzeniu.

Ad 3. Przed wdrożeniem rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 kwietnia 2018 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie wyłączenia zastosowania niektórych przepisów ustawy – Prawo lotnicze do niektórych rodzajów statków powietrznych oraz określenia warunków i wymagań dotyczących używania tych statków nie przeprowadzono szczegółowych analiz dotyczących wpływu planowanej zmiany przepisów na stosunki z państwami ościennymi i możliwość podpisania umów o wzajemnym uznawaniu certyfikatów typu samolotu, ponieważ nie stwierdzono takiej konieczności.

Należy zauważyć, że możliwość uznawania zagranicznych certyfikatów typu lub innych dokumentów dla typu statku powietrznego, oraz wydawania ich zgodnie z wymaganiami technicznymi obowiązującymi w innych państwach nie jest w żaden sposób ograniczana przepisami ww. rozporządzenia. Uznawanie certyfikatów lub równoważnych dokumentów wydanych przez organ obcego państwa lub przez właściwą instytucję wyspecjalizowaną odbywa się zgodnie z art. 162a ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze oraz przepisami rozporządzenia Ministra Infrastruktury i Budownictwa z dnia 7 lipca 2017 r. w sprawie certyfikacji działalności w lotnictwie cywilnym (Dz.U. z 2017 r. poz. 1400, z późn. zm.).

Ad 4. Polskie władze współpracują na różnych forach z państwami Grupy Wyszehradzkiej i Niemcami w zakresie lotnictwa cywilnego, jednak Ministerstwo Infrastruktury nie otrzymało od żadnego z tych państw zaproszenia do współpracy w zakresie skorzystania z możliwości zastosowania mechanizmu określonego w art. 2 ust. 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1139 z dnia 4 lipca 2018 r. w sprawie wspólnych zasad w dziedzinie lotnictwa cywilnego i utworzenia Agencji Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Lotniczego oraz zmieniającego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2111/2005, (WE) nr 1008/2008, (UE) nr 996/2010, (UE) nr 376/2014 i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/30/UE i 2014/53/UE, a także uchylającego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 552/2004 i (WE) nr 216/2008 i rozporządzenie Rady (EWG) nr 3922/91.

Ad 5. Na wstępie należy zwrócić uwagę na zasadnicze kwestie będące zapewne przyczyną nieporozumień związanych ze statkami powietrznymi, o masach startowych, najogólniej mówiąc, do 600 kg.

Po pierwsze, rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 26 kwietnia 2018 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie wyłączenia zastosowania niektórych przepisów ustawy – Prawo lotnicze do niektórych rodzajów statków powietrznych oraz określenia warunków i wymagań dotyczących używania tych statków nie podniosło mas startowych w zakresie statków powietrznych, które mogą być objęte OPT-OUT i nie jest planowane liberalizowanie systemu nadzoru nad ich zdatnością początkową.

Po drugie, należy rozróżnić tu dwie grupy statków powietrznych:

- 1) pierwsza to ta, która nie jest i nie może być objęta OPT-OUT – regulacje dotyczące tej grupy statków powietrznych znajdują się w rozporządzeniu w sprawie wyłączenia; jest to grupa, która ogólnie rzecz ujmując nie musi spełniać wszelkich standardów certyfikacyjnych i innych wymagań wynikających z ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze, w odniesieniu do których rozporządzenie w sprawie wyłączenia określa odrębne zasady w zakresie zdatności początkowej; w szczególności są to konstrukcje amatorskie i eksperymentalne,
- 2) druga to ta, która może być objęta OPT-OUT – nie jest ona objęta rozporządzeniem w sprawie wyłączenia, a zatem musi spełniać wszelkie standardy certyfikacyjne i inne wymagania wynikające z ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze.

Wątpliwości ze strony instytucji europejskich w tym zakresie nie mogą mieć miejsca, gdyż masa startowa do 600 kg w obecnie obowiązujących przepisach rozporządzenia w sprawie wyłączenia dotyczy jedynie statków powietrznych nieobjętych nadzorem EASA (statki powietrzne wymienione w załączniku I do rozporządzenia nr 2018/1139), w tym kategorii historycznej, eksperymentalnej i amatorskiej. Nie jest przewidywane objęcie przepisami rozporządzenia w sprawie wyłączenia grupy statków powietrznych, które mogą być objęte OPT-OUT, dla których musi być zapewniony porównywalny poziom bezpieczeństwa jak dla statków powietrznych pozostających pod nadzorem EASA.

Dla statków powietrznych, które mogą być objęte OPT-OUT rozważane jest przyjęcie odrębnych regulacji niezwiązanych z rozporządzeniem w sprawie wyłączenia, a zapewniających poziom bezpieczeństwa porównywalny jak dla statków powietrznych znajdujących się pod nadzorem EASA, czyli związanych z wydawaniem Certyfikatów Typu. Wymaga to jednak, tak jak wskazano powyżej, zmiany przepisów *ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze*, która w chwili obecnej nie przewiduje wydawania Certyfikatów Typu w systemie krajowym.

Zdatność początkowa statków powietrznych o masach startowych do 600 kg innych niż amatorskie eksperymentalne i historyczne nie jest w obowiązującym rozporządzeniu w sprawie wyłączenia poruszana i nie przewiduje się w chwili obecnej liberalizacji w tym zakresie.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Mikołaj Wild
Sekretarz Stanu

